KERSTIN GIER
CASTELUL DIN NORI
KERSTIN GIER
CASTELUL DIN NORI
DPH
DPH

© privat

Kerstin Gier (n. 1966) a publicat primul roman în 1995, bucurându-se de un succes răsunător. Trilogia ei fantasy, „Argint", precum și romanele „Roșu de rubin", „Albastru de safir" și „Verde de smarald", „Mafia mamelor" sau „De partea cealaltă iarba este mult mai verde" sunt bestselleruri internaționale. Autoarea locuiește, împreună cu familia ei și cu două pisici, în apropiere de orașul Köln.

În munții Elveției se află Castelul din nori, un hotel grandios, de renume, atins de patina vremii. Însă, în noaptea dintre ani, la balul de revelion, sosesc invitați din toate colțurile lumii.
Podelele trosnesc de pașii grăbiți ai iluștrilor musafiri, iar coridoarele se trezesc la viață.
Fanny are 17 ani și, alături de fiul simpatic al hotelierului, Ben, și de restul personalului, este ocupată până peste cap. Pregătește musafirilor o ședere luxoasă – dar nu le este deloc de folos că aproape nimeni nu este ce pare a fi. Ce planuri secrete se pun la cale în spatele draperiilor brodate? Oare soția oligarhului rus este într-adevăr în posesia legendarului diamant Nadejda? Și de ce preferă arătosul Tristan Brown, din camera 201, să se cațăre pe fațadă, în loc s-o ia pe scări?
Fanny încearcă să descurce ițele, însă nici nu bănuiește că a fost deja prinsă în mijlocul unei aventuri care îi pune viața în primejdie. Eroina noastră și-ar putea pierde nu doar slujba, ci și inima.

Design și ilustrația copertei: Eva Schöffmann-Davidov

KERSTIN GIER

Traducere: Iulia Dromereschi

DPH

București, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GIER, KERSTIN
Castelul din nori / Kerstin Gier ; trad.: Iulia Dromereschi. -
Bucureşti : Didactica Publishing House, 2020
ISBN 978-606-048-129-4

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.112.2

Originally published as: Wolkenschloss

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2017
Romanian edition published by arrangement with
Agenţia Literară Livia Stoia.

© Didactica Publishing House, 2020
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată
fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion
Traducător: Iulia Dromereschi
Redactor: Elena Leu
Corector: Lorina Chiţan
DTP: Cristina Dumitrescu

Didactica Publishing House: Bdul Splaiul Unirii nr. 16,
Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, 506, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii: telefon/fax: +4021.410.88.14; +4021.410.88.10;
e-mail: office@edituradph.ro;
www.edituradph.ro

Pentru Sonja

Stăteam în zăpadă, complet epuizată, în timp ce dinspre sala de bal plutea spre noi sunet de viori. La gât purtam un diamant de treizeci și cinci de carate, care nu era al meu, iar în brațe un copilaș adormit, care nu-mi aparținea nici el.

Undeva, pe drum, îmi pierdusem un pantof.

Se spune că, în situații de urgență, din cauza nivelului ridicat de adrenalină, nu simți nici durerea, nici frigul, însă nu e așa. Rana de la umăr pulsa nebunește, sângele îmi curgea pe braț și picura în zăpadă, iar frigul îmi mușca picioarele cu cruzime. Mușchii brațelor și ai umerilor mă ardeau de la cărat copilul, însă nu mă clinteam, ca să nu se trezească, fiindcă altfel ar fi putut plânge și ar fi dat de știre urmăritorilor noștri unde ne aflam.

Se mai spune și că rațiunea funcționează cel mai bine în clipele de pericol major și că îți dăruiește o abordare limpede precum cristalul. Mie nu mi se potrivea. Nu mai știam cine era bun și cine era rău. Iar singura idee clară pe care o aveam era că amortizoarele pistoalelor amortizau, într-adevăr, zgomotul.

Mai știam și că existau momente mai potrivite pentru un sărut.

Nu aveam nici cea mai mică idee dacă băiatul care mă sărutase era dintre cei buni sau dintre cei răi, și totuși:

— Am vrut să fac asta de când te-am văzut prima dată, mi-a șoptit el.

BIENVENUE. WELCOME. BENVENUTO.
BINE AȚI VENIT LA

Ședere plăcută

1

Prima mea zi ca bonă amenința să se transforme într-un fiasco total.

— Ești cea mai proastă bonă din lume, Fanny Funke, și-a spus părerea Don, în timp ce alergam după ei și strigam: „Băieți! Nu e amuzant! Întoarceți-vă imediat!"

— *Da, sigur, cum să nu!* s-a maimuțărit Don. *Altfel voi fi concediată.*

Era foarte posibil. Și apoi, a fost suficient un singur minut de neatenție. În apărarea mea: copiii se pierd din ochi, în zăpadă, mai repede decât ați crede, când se strecoară intenționat și, pe deasupra, poartă hanorace albe, pantaloni de schi albi și căciuli albe. Asemenea îmbrăcăminte ar trebui interzisă prin lege. Nu puteau ajunge prea departe. Pe deal, pătura sclipitoare de zăpadă era neatinsă. Aici, în partea de vest a hotelului, deși spațiul era restrâns, existau suficiente ascunzători pentru copii mărunței și vicleni, în haine de camuflaj, care s-ar fi putut ascunde după mormane de zăpadă, copaci singuratici, stive de lemn pentru foc și proeminențe ale clădirii.

Am mijit ochii ca să pot înfrunta lumina. Pentru seară și în timpul sărbătorilor de Crăciun, prognoza meteo anunțase din nou ninsori, însă acum cerul încă era de un albastru luminos, iar zăpada scânteia, la întrecere

cu ferestrele și cu acoperișurile îmbrăcate în aramă ale turnurilor, turnulețelor și lucarnelor. În schimb, jos, în vale, atârna o ceață densă încă de ieri. Acest gen de vreme adusese hotelului supranumele de *Castelul din nori*.

— Neobișnuit de calm, nu-i așa? Don Burkhardt Junior mi-a adus aminte că nu era momentul potrivit să admir frumusețea peisajului montan elvețian. Nu și dacă micuții or fi înghețat deja...

Don ședea pe sania cea mare, cu care se aduceau lemnele de foc la intrarea în pivniță, își bălăngănea picioarele și lingea o înghețată la cornet, pe care, probabil, o ceruse singur de la bucătărie. Pur și simplu răsturnase lemnele de foc în zăpadă, în fața panoului pe care scria „Bine ați venit la Castelul Janvier".

Gheața mi-a dat o idee.

— Hei, băieți! N-ați vrea să mâncați o înghețată delicioasă? am strigat.

Dar nu mi-a răspuns decât tăcerea.

Don a chicotit vesel.

— N-ar fi trebuit să te lași distrasă de la obligațiile tale de acel muncitor sezonier din Cehia, Fanny Funke.

— Te rog să aduni lemnele, dacă nu vrei să fii certat, am răspuns eu.

Deși Don, la cei nouă ani ai săi, era mic și îndesat, iar năsucul lui cârn și ochii căprui strălucitori îl făceau să pară complet nevinovat, în secret îmi era teamă de el. Nimic din ce spunea nu suna vreodată potrivit vârstei, iar iritarea era dublă, fiindcă avea o voce de copil luminoasă, cu un accent elvețian plăcut, ușor peltic, care te

topea. Obiceiul lui straniu de a se adresa întotdeauna oamenilor cu nume și prenume, uneori completate de informații privind locul, vârsta sau adjective – *Ți s-a dus un fir de la ciorapi, Fanny Funke, șaptesprezece ani, din Achim, de lângă Bremen* – avea ceva ciudat de amenințător, de parcă ar fi fost desprins dintr-un film despre mafie, când cineva șoptea „Știu unde locuiești", ca să lase un cap de cal în fața ușii, dacă apărea oportunitatea. Dacă aveai norocul ăla.

Don și părinții lui erau oaspeți vechi la hotel, iar băiețelul era familiarizat cu locurile. Toată ziua nu făcea decât să fugă prin încăperi, ascultând conversații și făcând trăsnăi, purtându-se de parcă hotelul și oaspeții îi aparțineau. Indiferent dacă erai oaspete sau făceai parte din personal, Don știa totul despre tine, într-un chip absolut nefiresc. Chiar dacă i se interzisese să se mai uite în dosarele personalului, era înfricoșător cât de multe amănunte își amintea.

Lifturi de marfă, birouri sau pivnițe, Don prefera să se aventureze acolo unde oaspeții nu aveau acces, și, fiindcă era atât de mic și de dulce, rareori suporta consecințele. Când nu putea încânta cu privirea lui inocentă, intimida oamenii adresându-li-se pe numele întreg și menționându-și „accidental" tatăl, pe Don Burkhardt Senior, și relațiile sale amicale cu unul dintre cei doi frați Montfort, care erau proprietarii hotelului. Încercam să nu las să transpară că metodele lui mafiote aveau vreun efect asupra mea. Numai alaltăieri ce îl prinsesem ștergându-și mâinile murdare de ciocolată de

draperiile de catifea brodată din vestibulul mic de la al doilea etaj, meticulos și deliberat. Mi-a salutat indignarea cu un zâmbet superior.

— Oh, Fanny Funke, din Achim, de lângă Bremen, care a renunțat la școală, are, în mod evident, o slăbiciune pentru draperiile oribile!

Într-adevăr, mă scandalizasem: toate draperiile și pernuțele de la acel etaj erau cusute din același material minunat, de un roșu intens, brodate cu păsărele și rânduri de flori din fir auriu. Nu trebuia să fii specialist ca să-ți dai seama cât de scumpe erau, chiar dacă nuanța de roșu se mai decolorase odată cu vremea. Dacă îți treceai mâna cu grijă peste cusături, aproape că simțeai catifeaua „torcând".

— În plus, nu este datoria ta, cameristă asistentă Fanny Funke, cu pistrui caraghioși, să păstrezi curățenia aici? întrebase Don. Cu două zile înainte, nu mă ocupam încă de îngrijirea copiilor, ci de gospodărie. Câți bani crezi tu că lasă tata la acest hotel, în fiecare an? Și pe cine crezi că ar da afară de aici, pe mine sau pe tine? În locul tău, aș fi zis mersi că e vorba doar despre ciocolată și aș fi încercat să curăț petele foarte repede, înainte ca domnișoara Müller să citeze iar din Levitic. (De unde cunoștea asemenea exprimări? Nici măcar bunica nu vorbea așa!)

— În locul tău, aș lua-o la goană înainte să te altoiesc cu pământuful! am zis, însă Don țopăise doar pe loc, rânjind, perfect conștient că ieșise victorios. De domnișoara Müller, șefa personalului, nu mă temeam mai mult decât

de el. Și, în timp ce frecam petele de ciocolată de pe suprafața de catifea, m-am trezit că simt, într-adevăr, o vagă recunoștință că era vorba doar despre ciocolată.

— Dacă va fi cineva certat aici, tu ești aia, a spus Don și a mai lins din înghețată. Ai flirtat cu Iaromir Novak, treizeci și opt de ani, purtător de mustăcioară, în loc să fii atentă la copii. Pot depune oricând mărturie.

— Nu am flirtat, am spus eu, și așa și era. L-am ajutat pe Iaromir să descâlcească ghirlandele luminoase. Intră și asta în atribuțiile mele. Eram, ce-i drept, nu doar bonă, fiindcă, potrivit descrierii slujbei, interna de la hotel era „fată bună la toate" și „cu atribuții flexibile".

Don a clătinat din cap.

— Ai surâs, ți-ai dat șuvițele de păr după ureche și ți-ai arătat gâtul – toate sunt indicații corporale ale ritualului de curtare feminin.

— Prostii! am spus, iritată. Iaromir este mult prea în vârstă pentru mine și are nevastă și copii în Cehia, pe care-i iubește. Și, chiar dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, și singur pe deasupra, tot nu aș fi flirtat cu el. Eu nu flirtam, punct. Chiar și cuvântul „flirt" mi se părea de speriat. În plus... M-am întrerupt. Chipul lui Don dezvăluia limpede cât de mult îl înveselea că mă apăram atât de vehement. Îi confirma, de fapt, cât de mult îl luam în serios. Dar era ultimul lucru pe care voiam să-l recunosc.

— Deci, care-i treaba? I-ai văzut pe gemeni sau nu? am întrebat eu.

Don și-a schimbat imediat tactica.

— De fapt, știu unde s-au ascuns. M-a privit cu o expresie care l-ar fi făcut invidios până și pe Bambi. Îți spun, dacă mă rogi frumos de tot.

— Te rog, am spus, deși ar fi trebuit mai bine să știu.

— De două ori! a cerut Don.

— Te rog, te rog, am spus, scrâșnind din dinți.

Don a râs, bucuros.

— Îți voi spune acum de ce ești o bonă atât de proastă: nu dai nici pe departe senzația firească de autoritate. Copiii simt asta.

— Iar eu îți voi spune de ce nu ai niciun prieten: nu dai nici pe departe senzația firească de amabilitate. Deja rostisem cuvintele, când mi-am dat seama cât de răutăcioase erau. Rușinată, mi-am mușcat buza. Trebuie că eram, într-adevăr, cea mai proastă bonă din lume, o dată fiindcă reușisem să rătăcesc doi copii de șase ani care cântăreau cât o pană fiecare, doar întorcând capul pentru o clipă, și apoi pentru că simțeam nevoia de a-l înfunda pe Bambi în persoană. Obținusem poziția de internă la hotel doar fiindcă menționasem experiența cu cei doi frați mai mici, dând astfel impresia că eram foarte răbdătoare și pricepută la copii.

— Au! Don aproape că reușise să mă calce pe picior cu sania, însă am reușit să depășesc momentul fără să cad. Halal pricepere la copii! Copiii erau ciuma personificată. Dar asta nu conta: pe doi dintre ei trebuia să-i găsesc. Pe al treilea intenționam să-l ignor.

— Băieți! Heeei! Am încercat să adopt o voce prietenoasă și deloc stresată, de parcă ne-am fi jucat de-a

v-ați ascunselea. Nu s-a clintit nimic. Mai devreme, nu puteau să-și țină gura o secundă și mai vorbeau și în rime prostești. Dacă mi-aș fi amintit prenumele lor! Erau englezești și se doreau moderne...

— Josh, Ashley? Unde sunteți? Nu mai vreți să facem omul de zăpadă? Am găsit un morcov superb pentru nas.

Don a chicotit iar.

— Nici măcar nu le cunoști numele, Fraieră-Fanny. Cred că poți găsi alt rost pentru morcovul ăla. Renunță!

M-am prefăcut că nu îl aud. În niciun caz nu aveam de gând să renunț. În ultimele trei luni, mă confruntasem cu provocări complet diferite și, la cum arăta situația la o primă vedere, nu le puteam adapta aici. Treaba mea era să îi supraveghez pe cei doi gemeni Bauer (Laramy? Jason?) în timp ce se jucau în aer liber, iar părinții lor despachetau în liniște. Exact asta părea că fac: copiii ăștia nesuferiți se distrau de minune, fiindcă reușiseră să fugă și să se ascundă. În aer liber.

— Ai auzit vreodată de nerespectarea îndatoririlor, viitoare ex-internă Fanny Funke? Don și-a lins înghețata. Sper că ai o asigurare solidă. Dacă aș fi în locul tău, m-aș ruga să nu cadă într-o crevasă. Dacă începe acum să ningă, câinii salvatori nu vor găsi nici urmă de ei.

Am rezistat dorinței de a-mi vârî degetele în urechi. Copilul ăsta era Satana întruchipat. Cu siguranță că nu existau crevase în zonă, însă mi-am auzit vocea ascuțită și temătoare, sugerând:

— V-ar plăcea, de exemplu, să mângâiați o veveriță?

— Nu mușcă ei momeala. Don și-a aruncat cornetul pe jumătate mâncat în zăpadă. Ah, dar nu vreau să fiu nesuferit. Au fugit în direcția aia. A arătat spre noul patinoar pe care bătrânul Stucky și Iaromir îl construiseră în ultimele zile, lângă vechiul carusel pentru copii. Cred că voiau să se ascundă în magazia de schiuri.

Chiar atât de fraieră nu eram. În loc să mă îndrept în direcția indicată de arătătorul lui, am pornit în direcția opusă. Și iată că abia străbătusem câțiva metri când am auzit chicoteli înfundate și am văzut mișcându-se o ramură a Bradului Semilună imens în care Iaromir și bătrânul Stucky atârnaseră luminițe, în timpul unei cățărări îndrăznețe din noiembrie. Mai precis, Iaromir se cățărase, iar bătrânul Stucky îi ținuse scara. Copacul primise numele de Brad Semilună fiindcă luminițele fuseseră agățate numai în partea dinspre hotel. Aflasem că erau aceleași luminițe de acum treizeci de ani, însă copacul crescuse, iar luminițele nu se înmulțiseră, așa că acum ajungeau doar pentru jumătate dintre ramuri. Când se lăsa seara, o parte a bradului strălucea și făcea cu ochiul spre ferestrele hotelului, în timp ce partea dinspre vale se topea, în tăcere, în bezna nopții – asemenea lunii. Bradul Semilună marca și granița dintre spațiul verde, îngrijit și bine luminat, și natura lăsată în voia ei. Acum, asta nu prea avea importanță, fiindcă totul era acoperit de un strat gros de zăpadă.

Copacul era, într-adevăr, ascunzătoarea perfectă, dacă aveai doar un metru douăzeci. Crengile se îndeseau și se întindeau până jos, iar sub ele era, probabil, pământ

moale și uscat, creând un pat de mușchi și ace de brad, care nu fusese pătruns de zăpadă.

Ca să nu îi sperii pe copii nu m-am apropiat direct, ci am urmat o traiectorie precaută, în semicerc.

— Gemenii ăștia Bauer sunt superisteți și se ascund atât de bine, am spus, pe un ton regizat. Păcat că nu îi pot găsi și nu le pot arăta surpriza pe care le-am pregătit-o. Și nu implică doar veverițe...

Se auzeau șușoteli de sub brad. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet.

Dar bucuria a fost scurtă.

— Nu vă lăsați fraieriți, Jayden și Ash Bauer din Limburg an der Lahn! a strigat Don, din spatele meu. Își părăsise locul de pe sania de lemne, pentru a continua să-mi distrugă viața. Nu are nicio surpriză pentru voi. Și nicio veveriță! Vrea doar să pună laba pe voi și apoi va trebui să mergeți cu ea în casă, la părinții voștri, și gata cu distracția! Rezistați!

— Jayden și Ash sunt prea inteligenți ca să dea ascultare nesăbuitului Don, am spus, plină de speranță, dar copiii se târau deja de sub brad și traversau, urlând și hohotind, parcarea. Nu am avut de ales decât să alerg după ei. Din nefericire, protejații mei se îndreptau în direcția greșită, îndepărtându-se de hotel și alergând spre stradă. Au sărit cu pricepere peste obstacolul format de mașina care îndepărta zăpada murdară și gheața, au traversat și s-au cățărat pe zidul de zăpadă de pe partea cealaltă a drumului.

— Nu! Este periculos! am strigat eu, în timp ce alunecam în urma lor. Era, într-adevăr, periculos. Strada nu era foarte circulată, fiindcă se termina aici, la hotel, însă șerpuia ca o bandă neagră, lucioasă, luând chip de curbe abrupte până în vale, la rândul ei prăpăstioasă. Panta, acoperită de arbuști crescuți răzleț, era mult mai abruptă, și tocmai acolo au început copiii coborârea, râzând voios. Ca niște maimuțici viclene, s-au agățat de crengile joase și au coborât ca fulgerul. Spre deosebire de ei, pătura de zăpadă care se dezgheța și îngheța la loc în repetate rânduri nu mi-a suportat greutatea, prăbușindu-se, eu afundându-mă la fiecare pas, cel puțin până la genunchi. Era ca și cum aș fi încercat să alerg pe crusta de caramel a unui bol imens, înclinat, plin cu cremă de zahăr ars.

— Opriți-vă, am strigat eu disperată. Vă rog!

— Vă rog, polog, epilog, bog, mă rog! au chiuit gemenii, plini de veselie. Don avea dreptate. Nu aveam nici urmă de autoritate.

Copiii urcau deja următoarea serpentină, în direcția străzii.

— Acum chiar trebuie să vă opriți! Mi-am scos în grabă piciorul dintr-o groapă foarte adâncă de zăpadă și am încercat să iuțesc pasul. Acolo sunt... urși!

— Urși, pârși, puști, muști, găluști... Fratelui său i s-a părut atât de amuzant, încât s-a așezat și el și a încercat să se dea pe derdeluș.

— Nu face asta! am țipat, alarmată, când am văzut că deja alunecau pe panta abruptă. Ori își rupeau gâtul,

izbindu-se de vreun copac, ori îi lovea vreo mașină în stradă. Mi s-a părut că deja aud zgomot de motor, așa că am făcut un extra efort să avansez. Mi-am pierdut echilibrul, am aterizat pe burtă, în zăpadă, și m-am transformat instantaneu în bob cu chip de om. Redistribuirea greutății și suprafața netedă a paltonului meu m-au ajutat să prind viteză, alunecând pe pătura de zăpadă în pantă, și nici brațele mele întinse, nici urletul meu – un soi de „nuuuuuuu!" complet lipsit de imaginație – nu m-au putut opri. M-am ciocnit de gemeni, am zburat peste un maldăr de zăpadă și am aterizat direct în stradă. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici măcar nu a fost timp să-mi văd viața trecând prin fața ochilor, într-o succesiune de imagini color.

Copiii au zburat și ei peste zăpadă și au căzut grămadă peste mine. Râsetele lor necontrolate mi-au confirmat că nu pățiseră nimic. În cazul meu, nu eram atât de sigură. Dar, înainte să pot verifica dacă încă trăiam, am auzit un scrâșnet de frâne, urmat aproape imediat de o voce agitată:

— Ați înnebunit? Era să vă calc cu mașina!

L-am înlăturat pe unul dintre gemeni de pe față și am încercat să ridic capul. La nici un metru de noi se afla bara unui automobil. Era o mașină mică, verde-închis, cu număr de Zürich. Portiera se deschisese larg și șoferul, un băiat nu cu mult mai mare decât mine, era chiar în fața noastră. Părea speriat de moarte și-l înțelegeam perfect.

Din cauza șocului, au început să-mi clănțăne dinții. Fusesem al naibii de aproape.

— E cineva rănit? a întrebat băiatul.

M-am scuturat și am fost surprinsă că eram încă funcțională. Fusese o aterizare dură, însă paltonul căptușit și mănușile groase mă feriseră de zgârieturi.

— Cred că nu, am spus eu, și am verificat rapid și gemenii. Sânge, nicăieri, niciun membru contorsionat, incisivii le lipseau de dinainte – numai ochi strălucitori și obraji îmbujorați. Așa arătau niște copii fericiți.

— Încă o dată! au strigat ei. A fost super!

Ca măsură de siguranță, mi-am înfipt mâinile în glugile celor două hanorace încă albe ca... zăpada.

— A fost o treabă aberantă și primejdioasă, a protestat băiatul. Acum puteați fi deja morți!

Doamne!

— Ai dreptate, am spus eu, printre dinții care încă îmi clănțăneau. Îmi pare nespus de rău. Doar că, odată ce aluneci, e aproape imposibil să te...

— Și eu aș fi ieșit vinovat, m-a întrerupt băiatul. Nu mă auzise și vorbea mai degrabă singur decât cu mine. Privea dincolo de noi, în gol. Ar fi avut loc un proces cu martori decedați, așa că aș fi ajuns la închisoare, mi-ar fi luat permisul, iar tata... Tremurând, s-a oprit.

Mi-am dres glasul.

— Acestea fiind zise, hai să ne bucurăm că suntem cu toții în viață! Fiindcă dinții mi se opriseră din clănțănit, am încercat să zâmbesc. I-aș fi pus o mână pe brat, ca să îl smulg din lumea paralelă, întunecată, în

care încă se afla, dar nu voiam să dau drumul copiilor. Așa cum am spus, îmi pare foarte rău că ți-am pricinuit o asemenea spaimă. Ai putea să fii amabil și să ne duci cu mașina înapoi la hotel? Acolo voiai să ajungi, nu? Firește că acolo voia să ajungă, fiindcă nu exista nimic altceva aici, sus. Poate că era unul dintre cei șase membri ai personalului auxiliar care fuseseră angajați pentru a servi în restaurant, pe durata sărbătorilor de Crăciun.

— Sunteți musafiri din Germania, nu?

— Da, pa, acadea, academia, lulea, șa, a spus Ash. Sau poate că era Jayden. Arătau absolut identic. Băiatul a dat din cap, de parcă asta ar fi lămurit totul. Le-a deschis ambilor micuți portiera spre bancheta din spate. Ca să fiu sigură, le-am dat drumul glugilor doar după ce își puseseră centurile.

— Așa! Gata. Ușurată, am închis portiera și i-am zâmbit recunoscătoare băiatului. Centurile pentru copii! Cea mai bună invenție de la tiparniță încoace.

— Frații tăi sunt bucuroși să evadeze, nu-i așa?

— Ah, nu sunt frații mei. Nu sunt oaspete la hotel, ci internă, iar astăzi e prima zi ca bonă. Am râs. Nu e ziua mea cea mai bună – cu siguranță ai remarcat asta. Eu și copiii nu facem o combinație bună. Ca să fiu sinceră, mi-a plăcut mai mult la spălătorie, deși m-am ars cu fierul de călcat încă din prima zi. Și am distrus un șervet cu monogramă. În mod normal, nu aș fi vorbit atât de deschis cu străinii. Probabil că eram încă sub impactul copleșitor al groazei și totodată al bucuriei pure că mă aflam încă în rândurile celor vii. În plus, băiatul avea o

față care inspira încredere. Te rog să nu spui nimănui că acești copii puteau să fie călcați cu mașina cât timp erau sub supravegherea mea. M-ar concedia imediat. Mi-am scos mănușa și i-am întins mâna. Eu sunt Fanny. Fanny Funke. Simțeam că nu era cine știe ce și aproape că am adăugat „care a renunțat la școală, din Achim, de lângă Bremen", într-atât mi se întipărise în minte descrierea lui Don.

— Ben. Băiatul mi-a luat mâna și a strâns-o.

Discursul meu păruse să îl relaxeze puțin, fiindcă acum zâmbea.

— Ben Montfort.

— Ah, ce curios, am zis. Proprietarii hotelului se numesc tot Montfort. Roman și Rudolf Montfort. Sunt frați...

Doamne. Oh. Doamne. M-am uitat la el, descumpănită.

— Te rog, te rog să-mi spui că nu ești rudă cu ei.

Ben a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, a spus el.

2

Și mie îmi părea rău. Sau mai bine zis: de mine îmi părea rău. Și încă cum. De parcă n-ar fi fost deja suficient că alergasem pe stradă cu doi preșcolari care-mi fuseseră încredințați! Nu, firește că trebuia să fie taman fiul proprietarului hotelului cel care fusese aproape să dea peste noi.

În timp ce înconjuram mașina ca să urc pe scaunul din dreapta, mi-am trecut din nou în revistă exprimarea. Îi servisem două motive de concediere cu glugi albe, în compania unui șervet cu monogramă, pe o tavă de argint, însă ar fi putut fi mai rău. Aș fi putut, de exemplu, să spun: Montfort – ca proprietarii hotelului? Rudolf și Roman sau, așa cum le spun eu, retrogradul Rudi și răsuflatul Roman.

Pe scaunul din dreapta se afla o pungă de hârtie plină cu morcovi, pe care am luat-o în poală, înainte să mă așez.

Ben trebuie că era fiul răsuflatului Roman, cel mai mare dintre frați. Știam că avea un fiu din prima căsătorie, care locuia cu mama lui în Zürich, dar îmi imaginasem mereu un băiețel, nu un tânăr adult. Retrogradul Rudi nu avea familie, ci locuia singur într-un apartament micuț, chiar sub acoperișul etajului cinci al hotelului.

Denise, recepționera, îmi povestise că toată lumea ar ști cum își pierduse marea iubire în tinerețe, în circumstanțe tragice, și de atunci trăia ca un călugăr. Din păcate, Denise nu știa despre ce fel de circumstanțe tragice era vorba, deși povestea se potrivea posturii înfrânte aduse de spate și privirii înnegurate ale lui Rudolf Montfort. Dar dădea mereu prietenos din cap când îl saluta cineva și dăruia tuturor un surâs melancolic.

În contrast, zâmbetele fratelui său, Roman, erau rezervate exclusiv oaspeților hotelului, iar ca angajat treceai neobservat, în cel mai bun caz, iar în cel mai rău erai făcut una cu pământul, de cele mai multe ori din motive ridicole. Până acum, mă ignorase constant, însă din septembrie îmi era teamă de ziua în care aveam să fiu victima furiei sale.

Era posibil ca ziua aceea să fi sosit deja. Dacă Roman Montfort urlase la un angajat timp de un sfert de oră din cauza unei pete de pastă de dinți de pe uniformă și concediase un altul fiindcă lăsase mucuri de țigară în fața ușii din spate, ce avea să facă acum cu mine, care aruncasem copiii oaspeților în fața mașinii în mers a fiului său?

În timp ce Ben pornea motorul, l-am privit dintr-o parte. Asemănarea era evidentă: ochi albaștri, frunte înaltă, nas puternic, bărbie energică, păr des, castaniu – exact ca ale tatălui său. Doar că era mai tânăr. Și mai chipeș. Iar din profil avea un chip care inspira încredere.

Cu toate acestea, sau poate tocmai de aceea, se recomanda prudență. Mă feream să-l consider inofensiv doar

fiindcă avea o față amabilă. M-ar fi putut pârî oricând tatălui său. Se știe că așchia nu sare departe de trunchi...

Poate că avea să uite ce se întâmplase, dacă îl atrăgeam într-o conversație pozitivă. Am foșnit punga cu morcovi.

— Cât de amabil din partea ta să aduci nasuri proaspete pentru oamenii de zăpadă. În seara asta va ninge din nou.

A surâs.

— Nasurile sunt, de fapt, pentru Gäschdi și Wäschdi.

Ufff! Făcea foarte dificilă misiunea de a rămâne precaută și neîncrezătoare. Acum se dovedea că-i plăceau și animalele!

Gäschdi și Wäschdi erau caii hotelului, cai solizi, de încredere, din rasa Noriker, pe numele complet „Gest Gigantic" și „Vestă Vetustă". În lunile de vară, galopau pe pajiștile alpine, fluturându-și coamele foșnitoare în nuanțe deschise, și luau fața vacilor gingașe din ilustrațiile clasice. Iarna, trăgeau (speram noi, cu entuziasm) sania de modă veche pe care Stucky o lustruise pentru oaspeți. Încă îmi doream ca în perioada mea de internă să petrec timp și la grajduri, fiindcă Gest Gigantic și Vestă Vetustă erau cei mai prietenoși cai pe care-i întâlnisem.

— Ah, se vor bucura mult, am spus eu. Bătrânul Stucky i-a pus la dietă, fiindcă se pare că au pus pe ei prea multă grăsime, stând în grajd. Era adevărat că nu eram complet nevinovată, fiindcă le dădusem amândurora banane, care le plăceau foarte mult. Și de mine

le plăcea la fel de mult. Întotdeauna pufneau bucuroși când intram în grajd și mă simțeam prost când nu aveam ceva pentru ei. Totuși, vor avea mult de lucru săptămânile următoare, fiindcă Monsieur Rocher are deja zeci de rezervări pentru plimbări cu sania.

— Și întotdeauna cei mai grași aleg sania, a oftat Ben. Când eram mic, era greu de suportat. Îmi doream să răstorn sania. A început să urce serpentinele, atât de lent, încât gemenii au strigat de pe bancheta din spate: „Mai repede, pepene, pieptene, pene!", apoi și-au apropiat capetele și au chicotit.

— Ești în vizită la tatăl tău? am întrebat, cu ceva mai mult curaj. Din câte știu, astăzi nu este acasă. Roman Montfort nu locuia la hotel – și asta o știam de la Denise – ci plecase cu prietena lui în Sion, la trei sferturi de oră distanță cu mașina. Fiindcă nu respecta un program fix de lucru, nimeni nu știa dacă și când se afla la Castelul din nori și cât timp rămânea. În orice caz, astăzi nu îl văzusem. Încă un motiv să fiu recunoscătoare: ar fi putut fi *el* în punctul de a mă călca cu mașina.

— Nu e o problemă. Îmi petrec toată vacanța aici, a spus Ben.

— Aici? Doar nu la hotel! m-am mirat.

— Zi și noapte. Mi-a aruncat o privire scurtă cu coada ochilor. Ai ceva împotrivă?

Nu, firește că nu. Doar că mă întrebam unde avea să doarmă. Poate cu unchiul lui? De sărbători, hotelul era mereu plin, cele treizeci și cinci de camere și toate apartamentele erau ocupate până la ultimul pat, iar în 212

și 213 pusesem chiar și câte un pat suplimentar. Locurile rezervate personalului erau, de asemenea, ocupate în totalitate.

— Ai o cameră fixă la hotel? am întrebat, precaută.

Ben a râs.

— Sigur, am rezervat apartamentul prințesei, a spus el, ironic. Nu-ți face griji, până acum am găsit de fiecare dată un loc în care să dorm. Dar nu sunt aici ca să dorm, ci ca să muncesc, cum ar spune tata.

— Să muncești? am repetat eu.

— Da, să muncesc, imaginează-ți. Ben părea puțin iritat. În vacanță. Ca de obicei. Asta e ultima mea vacanță de Crăciun înainte de bacalaureat, cum îi spuneți voi în Germania. Noi îl numim „examen de maturitate". Toți ceilalți dorm până târziu, sărbătoresc și sunt răsfățați de părinți, doar eu trebuie să mă trezesc la cinci și jumătate, în fiecare zi, și nici măcar nu sunt plătit.

— Mie-mi spui? am murmurat, însă Ben vorbea cu atâta ciudă, încât nici măcar nu m-a auzit.

— Poate că tu ești interna de anul acesta, însă eu sunt un fel de intern pe viață. De data asta, unchiul Rudolf mi-a spus că o voi înlocui pe Denise la recepție, însă la fel de bine aș fi putut să dezinfectez piscina cu clor sau să pregătesc paturile. Știu să manevrez fierul rotativ și chiar și pe Trulla Grasa.

— Oh, am spus, impresionată. Trulla Grasa avea cilindri cu un diametru de un metru șaizeci și, alături de Berta Obosita, o mașină de spălat din secolul trecut, în cuva căreia ar fi avut spațiu să locuiască o familie mică,

alcătuia paradisul spălătoriei. Atunci, cred că Pavel are o părere foarte bună despre tine.

— Asta așa e. Ben a surâs mândru și mi-a devenit, în final, simpatic, fiu al răsuflatului Roman sau nu. În momentul acela, am simțit o legătură puternică între noi. Cine era prieten cu Pavel era prieten și cu mine.

Pavel era stăpân peste mașinile de spălat, uscătoarele, fiarele și mașinile de împăturit din subsolul hotelului, un tip ras în cap, imens, un adevărat pachet de mușchi, cu barbă și tatuaje cu capete de mort, șerpi și pentagrame pe brațe, pe care ți l-ai fi putut imagina, mai degrabă, ca gardă de corp într-un club de noapte dubios, satanist. Asta până când îl vedeai călcând devotat gulerul uniformei unei cameriste, în timp ce cânta „Ave Maria". Pavel avea o voce minunată, clară, de bariton, iar cantatele și ariile sale din opere erau legendare. Nu puteai decât să asculți sau să-l acompaniezi. (Aici, abonamentul la operetă dăruit de bunicii mei de ziua mea se dovedise, în sfârșit, folositor.) La finalul perioadei petrecute la spălătorie, ne ieșise destul de bine duetul lui Papageno cu Pamina din „Flautul fermecat" al lui Mozart, cu acompaniament la șase mașini de spălat programate pe stoarcere. Asta chiar dacă Pavel cântase, în loc de *respectarea dulcilor dorințe e prima-ndatorire a femeii, respectarea dulcilor ființe e prima bucurie a femeii* – versuri pe care le considerasem mult mai apropiate de sufletul meu, mai enigmatice și mai profunde.

Ben a atacat ultima serpentină cu ceva mai mult elan și am lăsat în urmă pădurea întunecată. În fața noastră,

pe platoul înalt, mângâiat de soarele prânzului, se afla Castelul din nori, în toată splendoarea, cu nenumăratele sale ferestre înalte, turnurile, balustradele și streșinile de piatră. Ca de fiecare dată când vedeam această imagine, am tras repede aer în piept; mi s-a părut că Ben a făcut la fel. Dar poate că oftase adânc și din alte motive.

A condus spre intrarea în garajul subteran și, în loc să o ia pe aleea care ducea la portic, s-a oprit în fața parcării.

— Aș putea să vă duc până în fața ușii batante, a spus el, rânjind.

Am rânjit și eu.

— Foarte amabil, dar cred c-o luăm la picior de aici, nu-i așa, băieți?

— Acolo, în față, este Don cel Fraier. Gemenii au arătat spre Don Burkhardt Junior, care stătea în soare, în fața Bradului Semilună. Avea brațele încrucișate și părea să aștepte ceva.

Pe noi, mai precis.

Am mârâit.

— Puteți să scoateți limba la el, am spus eu, iar gemenii m-au ascultat imediat. Au lins puțintel și geamul mașinii lui Ben.

— Ai abordat situația foarte pedagogic. Ben și-a îngustat ochii pentru a-l vedea mai bine pe Don. E micuțul psihopat al familiei Burkhardt?

— Exact.

Don ne descoperise și mijea ochii, curios.

— Sunt deja de aproape trei săptămâni aici, fiindcă vila lor din Berna e în renovare. Mă întreb mereu cum de nu-și duc copilul la școală atâta vreme. În Germania nu ar fi atât de ușor.

Ben a ridicat din umeri.

— Poate că bătrânul Burkhardt l-a mituit pe director. Iar dacă n-a fost suficient, o fi cumpărat toată școala. Cumpără tot ce nu crește în copaci.

Mi s-a părut că vorbele lui erau puțin amare și aș fi vrut să îl întreb de ce, însă copiii își desfăcuseră deja centurile și coborau din mașină. M-am grăbit să ies și am apucat, din reflex, glugile albe.

— De altfel, cu „Donoi" rimează „butoi" sau „coș de gunoi", am spus eu.

L-am auzit pe Ben izbucnind în râs.

— Ești cu adevărat preferata copiilor.

Mi-am vârât din nou capul în mașină.

— Să știi că mă descurcam și cu Berta Obosita. Întreabă-l pe Pavel! I-aș fi strâns din nou mâna lui Ben, însă degetele mele erau înfipte fără milă în glugile albe. Așa că am coborât glasul și am spus sincer: Mulțumesc frumos. Asta fiindcă nu ne-ai călcat. Și fiindcă nu mă părăsti.

Pentru o clipă, m-a privit foarte serios.

— Nu se face între interni, mi-a răspuns.

Am rânjit. Știam eu: o persoană căreia Pavel i-o încredințase pe Trulla Grasa nu putea fi de proastă calitate.

— Mă bucur că ești amabil, chiar dacă ești un..., am început, exuberantă, însă m-am oprit. Poate că, în ciuda simpatiei pe care o simțeam, era încă prea devreme pentru a-i spune cât eram de bucuroasă fiindcă nu părea să-și moștenească tatăl extrem de firoscos. Am fost foarte speriată, mai devreme, am modificat eu finalul de frază – cam slăbuț – și am dat drumul ușii să se închidă.

— Ia te uită! Oare Fanny Funke din Achim, de lângă Bremen, a transportat copiii pe care trebuia să-i supravegheze, fără scaun pentru copii, într-o coajă de mașină a unui străin? Între timp, Don ajunsese lângă noi. S-a uitat după mașina lui Ben, care a luat curba să se îndrepte spre grajd. Era clar că Ben voia să livreze morcovii fără întârziere.

Don s-a răsucit iar.

— Ce ar zice domnul și doamna Bauer, din Limburg an der Lahn, dacă ar afla asta? Vrei să îi întrebi tu sau ar trebui să o fac eu? Iată-i că vin.

Cu un rânjet bucuros, a arătat spre Mercedesul alb ca neaua al familiei Bauer, care tocmai ieșea din parcare și se oprea lângă noi. Doamna Bauer a coborât și a agitat poșeta albă Dolce & Gabbana.

— Iuhu! Aici erați, fulgulețiii mei de nea! Este perfect. V-ați distrat cu bona cea simpatică?

— Da' de unde bonă simpatică? Să vă bucurați că sunt încă amândoi în viață, a spus Don, însă doamna Bauer nu l-a auzit, fiindcă unul dintre gemeni a strigat tare „Donoi, butoi, roi, sloi, coș de gunoi", în timp ce al doilea îl acompania cu un „Mai vreau o datăăăăă!".

Domnul Bauer coborâse și el, între timp, și mi-a vârât, jovial, o bancnotă mototolită în mână.

— Mulțumesc frumos că v-ați ocupat atât de micii sălbatici.

— Ha, ha, ha, a spus Don. E ca și cum i-ai mulțumi unui rechin că ți-a mușcat doar degetul cel mic, și nu întregul picior.

Din fericire, domnul Bauer nu i-a dat atenție, fiindcă fiii lui i se agățaseră de picioare și turuiau ceva despre o superalunecare megatare.

— Am făcut-o cu plăcere, l-am asigurat eu, și în clipa aceea eram sinceră. Plină de afecțiune, am privit cum – la naiba, cum se numeau? – urcau în mașină, alături de părinți, și plecau.

După ce au dispărut în vale, Don a oftat, dezamăgit.

— Apropo, ai un con în păr, Fanny Funke, și arăți ca o idioată, a spus.

M-am abținut să îmi vâr mâna în păr ca să verific și am despăturit, în schimb, bancnota de la domnul Bauer. Erau o sută de franci elvețieni. Mi-am ținut respirația.

— Nu cred, a spus Don.

Dar era adevărat. Ha!

— S-ar părea că prima mea zi în calitate de cea mai proastă bonă din lume nu s-a sfârșit tocmai rău. Deși știam că era o prostie să mă bucur atât de fățiș de clipa aceea de triumf, nu m-am putut abține să i-o vâr sub nas. Sau ești de altă părere, micuțule Donoi?

Don a strâns din buze (chiar și așa arăta drăguț), apoi a surâs.

— Din fericire, vacanța abia a început, a spus el, ceva mai peltic decât de obicei. Fără să vreau, am simțit că pielea de pe brațe mi se face ca de găină. Zâmbetul lui Don s-a lățit. Știi ce? Le voi spune părinților mei că, de mâine, am și eu nevoie de puțină supraveghere. Sunt convins că vei pregăti niște jocuri grozave pentru noi. Și, cu o privire deosebit de sinceră în ochii lui umezi și căprui, a continuat: Cumva, am senzația inevitabilă că vei avea parte de niște experiențe extrem de neplăcute în următoarele zile, Fanny Funke.

Ca prin farmec, și eu simțeam exact la fel.

3

M-am strecurat în hotel prin magazia de schiuri și apoi pe scările din spate, până în camera mea, sperând să nu întâlnesc pe cineva care să se plângă de aspectul meu dezordonat. Mai ales nu pe domnișoara Müller. Anticul „domnișoară" nu se potrivea deloc ținutei sale impunătoare, subțiri și imaculate, și, fiindcă avea doar patruzeci de ani, era prea tânără să-mi amintească de vremurile când femeilor necăsătorite trebuia să li se spună așa. Cu toate acestea, insista asupra formei de adresare, și, deși ar fi trebuit să sune ridicol sau jenant, în cazul ei părea înfricoșător și intimidant. Asocierile cu domnișoara Rottenmeier din *Heidi* erau potrivite, fiindcă era la fel de inflexibilă.

Odată, mă trimisese la baie doar fiindcă elasticele de păr cu care îmi legasem cozile erau de culori diferite.

— Aici nu suntem hotentoți, îmi spusese, cu o voce amenințătoare. Ce vor crede oaspeții? Este un stabiliment respectabil.

Chiar dacă n-aveam idee cine sau ce erau hotentoții, am fost cuprinsă de o rușine profundă că aș fi putut periclita iar onoarea și valoarea stabilimentului, așa că am eliminat de îndată orice elastic altfel decât negru dintre accesoriile mele de păr.

Unul dintre ele se pierduse, cu siguranță, în timpul distracției pe derdelușul din pădure. Coada mea de cal ordonată se desprinsese, iar părul îmi atârna în neorânduială pe umeri și era plin de ace de brad. Nu era nevoie să mă privesc în oglindă ca să știu că până și hotentoții ar fi scos limba la mine dacă m-ar fi văzut.

Dar am avut noroc. Pe drum, am întâlnit-o, din fericire, numai pe Pisica Interzisă, care s-a trântit pe podea în fața mea, ca să o scarpin pe burtă. Pisica Interzisă se numea așa fiindcă nu ar fi trebuit să se afle aici. Animalele de companie erau interzise în hotel, în general, însă, fiindcă Roman Montfort detesta pisicile, ele erau cu atât mai interzise. Nimeni nu știa de unde venise Pisica Interzisă. Monsieur Rocher, portarul, care știa toate secretele hotelului, era de părere că fusese acolo dintotdeauna. Așa se și purta, de parcă întreaga clădire i-ar fi aparținut. Dar nu aparținea nimănui. Primea mâncare de la bucătărie, iar, când voia să fie mângâiată, căuta pe cineva să o scarpine – așa ca acum. Altfel, ședea sau zăcea pe trepte, fotolii și pervazuri, ca un element din decor. Deși putea circula liber prin întregul hotel și căuta locuri de somn destul de expuse, Roman Montfort nu o zărise niciodată. De câteva ori am privit, uimită, cum s-au ratat la mustață, de parcă Pisica Interzisă ar fi știut precis când avea să apară proprietarul hotelului, iar ea se pricepea să dispară elegant. Fiindcă, din când în când, oaspeții pomeneau și ei de pisica maroniu-roșcată, deosebit de frumoasă, spunând c-ar fi mângâiat-o la etajul trei sau ar fi văzut-o dormind în sala de festivități,

lângă pian, Roman Montfort avea bănuieli ocazionale că un angajat i-ar fi încălcat regula și ar fi adus o pisică, în secret. Atunci venea în inspecții neanunțate în aripa personalului și amenința pe „oricine îndrăznește să se opună interdicției cu referire la pisici" cu o pedeapsă mai urâtă decât concedierea. (Se speculase exagerat pe tema acelei pedepse.) Dar, fiindcă nu văzuse niciodată presupusa pisică în hotel, cred că se simțea oarecum paranoic. În orice caz, în locul lui aș fi crezut că personalul se folosea de machete de pisici spre a mă face s-o iau razna. Dar era un miracol că nimeni nu turnase Pisica Interzisă, în toți acești ani, fiindcă ar fi fost cu siguranță promovat.

După scurta pauză de scărpinat, am apucat-o pe niște rute secrete spre aripa sudică, destinată personalului, fără să mă întâlnesc cu domnișoara Müller.

În Castelul din nori existau suficiente căi de evacuare, scări dosnice și chiar și lifturi ascunse. Îmi luase săptămâni să le descopăr și, deși acum mă descurcam, eram convinsă că rămăsese mult spațiu neexplorat, mai ales la subsol. Era ca un labirint multietajat, cioplit adânc în stâncă. Exista legenda că hotelul ar fi fost bântuit, iar eu eram prima persoană care credea în ea. Plină de entuziasm, ascultasem fiecare poveste cu stafii care mi se spusese. Pe lângă un „bărbos" ciudat, pe care-l vedea mereu Stucky, când bea prea mult din coniacul de pere făcut în casă de cumnatul lui, mai exista și Doamna Albă, despre care se presupunea că plutea prin hotel în timpul nopții, făcând candelabrele să zăngănească și căutând un suflet binevoitor. Doamna Albă fusese cândva musafir la

hotel, spunea legenda, o tânără nefericită în căsnicie care se aruncase de la fereastra celui mai înalt turn, cu inima frântă. Apoi, existau două versiuni diferite: una spunea că Doamna Albă nu avea să-și găsească liniștea până când nu reușea să convingă un suflet nefericit să sară din turn; cealaltă, mai blândă, spunea că-și dorea numai pe cineva care să-i șteargă lacrimile vărsate – fiindcă niciun bărbat nu merită să te arunci de la fereastră din cauza lui.

Denise, de la recepție, jura pe ce avea mai sfânt că la un moment dat se certase cu prietenul ei și, în miez de noapte, văzuse ceva alb și transparent alunecând prin foaier, care i-a făcut cu ochiul. Dar afirma că dispăruse la fel de repede precum apăruse. Ceilalți doar cunoșteau pe cineva care știa pe altcineva care ar fi întâlnit-o pe Doamna Albă.

Doar Monsieur Rocher, portarul, spunea că legenda ar fi o tâmpenie, fiindcă în acest hotel nimeni nu căzuse de la fereastra din turn sau de la oricare altă fereastră, indiferent de motiv.

Poate că avea dreptate, fiindcă Monsieur Rocher avea dreptate de cele mai multe ori, însă tot era păcat. Aș fi preferat să mă întâlnesc oricând cu o fantomă adevărată decât cu multe dintre persoanele în viață din hotel.

Coridorul din aripa personalului era pustiu. Bucuroasă, am închis ușa pe care scria „Privat", „Doar pentru personal" și „Intrarea interzisă" și m-am grăbit spre camera mea. Astăzi, oficial, aveam trei ore libere, înainte să preiau tura de seară, de la centrul de wellness, la ora 18:00. Dacă mă grăbeam să îmi schimb hainele, puteam

să-i duc lui Pavel, la spălătorie, prăjitura lui preferată, cu măr și scorțișoară, și să mă întorc în foaier la timp pentru a bea cafeaua de după-amiază cu Monsieur Rocher, în cămăruța portarului, încercând să aflu cât mai multe amănunte despre oaspeții care soseau. De câte ori aveam șansa, preferam să-mi petrec pauza cu el, fiindcă nu doar că spunea anecdote delicioase și avea mereu informații folositoare, însă – și nu am nicio idee cum reușea, de fiecare dată! – după aceea mă simțeam mereu plină de încredere și binedispusă. Pentru mine, Monsieur Rocher era sufletul Castelului din nori. Încă din prima zi, se străduise să mă aline, îmi tratase arsura de la mână și mă asigurase că, în primul rând, nu eram un eșec și, în al doilea rând, că eu și Pavel aveam să devenim cei mai buni prieteni. Indiferent ce spunea, cu vocea lui blândă și joasă, trebuia să îl crezi! În plus, îmi plăcea să profit de cunoștințele sale incredibile despre hotel și oaspeți.

Mă rodea curiozitatea, mai ales în privința bătrânului actor britanic (al cărui nume mă făcuse să exclam) și a familiei unui mogul al textilelor din Carolina de Sud, pentru care pregătisem șase camere și apartamente, totalizând 16 paturi (chiar 17, dacă adăugam și pătuțul din camera 201). În plus, astăzi ajunsese și fosta campioană medaliată cu aur la patinaj artistic, foarte celebră, care urma să fie gazda balului de revelion. Era prima dată când venea la Castelul Janvier și insistase să își aducă și cei doi pudeli.

— Ah, aici erai, interno! Mă bucurasem prea devreme. Nu a fost domnișoara Müller cea care apăruse

brusc din direcția băilor și se proțăpise în fața mea, înainte să pun mâna pe clanța camerei mele – însă Hortensia era aproape la fel de rea, dacă nu și mai și. Era acolo de doar două zile, însă, s-ar părea, hotărâse să mă urască din prima secundă, indiferent că avea sau nu motiv. Ea și cele trei prietene ale sale, Camille, Ava, și I-am-Uitat-Numele, erau studente la o facultate de management hotelier din Lausanne, pe care domnișoara Müller le solicitase pentru a îngroșa rândurile echipei de curățenie. Până acum, nu pricepusem dacă munca lor era echivalată în credite de studiu sau dacă erau plătite drept cameriste în această perioadă, dar, oricare ar fi fost situația, părea să se considere mult superioare bietei interne și credeau că asta le dădea dreptul să îmi comande și să mă trimită de colo-colo.

— Vezi ăsta, interno? Hortensia mi-a vârât sub nas un fir de păr lung, arămiu. L-am găsit chiar acum în chiuvetă și mi se pare dezgustător. A rostit cuvântul lungind obositor vocalele. E suficient că trebuie să trăim în condiții oribile în hardughia asta! Dacă mai vrei să împarți cu noi băile astea antediluviene, fă bine și curăță în urma ta, ai priceput?!

Am înghițit în sec. Fiindcă nimeni de aici nu mai avea păr lung și roșcat, probabil că-mi aparținea. Nu prea găseam fire de păr în chiuvetă și tocmai de aceea eram foarte atentă să nu las nici eu. Exista un motiv pentru care eșuasem, de data asta.

Am inspirat adânc.

— Poate că vă aduceți aminte cum m-ați scos afară din baie, azi-dimineață, ca să vă puteți spăla toate trei pe dinți una lângă alta? De aceea nu am apucat să...

— Bla, bla, bla! Nu vreau să mai fiu nevoită să văd așa ceva vreodată, ai înțeles, șleampătă ce ești? Hortensia și-a scuturat degetele de firul de păr și m-a privit scârbită. Doamne, ai ace de păr în coama aia nespălată?

Am mai înghițit o dată în sec. Era prima dată când mă numea cineva „șleampătă", cu intenție, și, pentru moment, m-am oprit să cântăresc cuvântul. Pentru situațiile în care nu știam ce să facem, eu și prietena mea, Delia, inventaserăm un joc care se numea „Ce ar face Isus?", în care, în loc de Isus – jocul luase naștere în timpul unei ore de religie extrem de plictisitoare – puteam folosi orice personalitate. Ca exemplu practic, Isus era intangibil, nu doar fiindcă putea merge pe apă și transforma apa în vin. În locul meu, ar fi atins-o pur și simplu pe Hortensia și ar fi vindecat-o spontan de răutatea de scorpie. Aș fi putut încerca asta, firește, fiindcă n-ar fi uimit-o defel dacă-i așezam o mână pe cap și murmuram ceva în genul „Ieși din trupul ei, drace!" – și încă cum, iar după ce-și revenea aveam să plătesc scump. Nemaivorbind că Isus ar fi întors și celălalt obraz...

— Ce s-a întâmplat? Ți-a mâncat pisica limba, interno?

Am continuat să cumpănesc. Ce ar face... ăăă... Mahatma Gandhi în locul meu? La naiba. Azi nu prea eram în formă. Pe de altă parte, nu spusese Gandhi să nu

negociem niciodată ca să scăpăm de teamă, dar să nu ne fie teamă de negocieri?

Prea bine. Surâzând, mi-am ridicat pe nas o pereche de ochelari a la Gandhi imaginari.

— Putem continua discuția, dragă Hortensia. Dacă voi doriți să curăț în urma mea, atunci nu trebuie să mă dați la o parte înainte să-mi termin treaba. Ai vrea să încercăm mâine-dimineață?

Dar am văzut imediat că Hortensia nu era impresionată. Dimpotrivă, Gandhi a părut să-i provoace o reacție agresivă.

Poate că ar fi trebuit să fac ce ar fi făcut ea, m-am gândit, în timp ce spunea din nou „Bla, bla, bla!". Majoritatea oamenilor se relaxează când le imiți comportamentul. Așa că mi-am înfipt mâinile în șolduri, am mijit ochii amenințător și am spus, cu o voce neplăcută, fonfăită:

— Bla, bla, bla! Să nu îndrăznești să-mi mai spui „șleampătă". Sau „internă". Ai priceput?

— Sau ce? Hortensia și-a împins bărbia în față. Ne părăsești lui Müller? Poți încerca, doar că mă tem că ne place mai mult pe noi decât pe tine, interno. Cu un rânjet triumfător, a adăugat: Ca să știi, Camille este nepoata lui Müller. Nepoata ei preferată!

Aha. Asta explica multe.

Era cu siguranță un semn că petreceam prea multă vreme cu drăcușorii, însă, în clipa aceea, m-am întrebat ce ar fi făcut Don Burkhardt Junior în locul meu. Și m-am auzit spunând:

— Ca să știi *tu,* Hortensia Cu-Nasul-Pe-Sus, membră a personalului auxiliar de curățenie din Lausanne: Sunt aici de mai mult timp decât ești tu și am ceva prieteni în hotel. Ah, ce bine m-am simțit! Sunase la fel de primejdios de amiabil ca Don, când pomenea relațiile tatălui său. Doar că fără accentul elvețian și fără exprimarea peltică. Prieteni cărora nu le-ar plăcea să vadă că mă tratează cineva prost, am continuat. Sau că acest stabiliment este numit „un coșciug vechi și înspăimântător".

Hortensia a deschis gura să spună ceva, însă, în clipa aceea, o pală de vânt a măturat coridorul, iar ușa băii s-a trântit cu zgomot.

Am tresărit amândouă, însă, dacă Hortensia a privit în jur, îngrozită, eu am privit incidentul ca pe o stranie întărire a cuvintelor mele.

— Atunci, ne-am înțeles, am spus eu și am trecut țanțoșă pe lângă Hortensia, în direcția camerei mele aflate la capătul coridorului. Era îngrijorător (și îmi părea foarte rău pentru Isus și pentru Gandhi) că îmi asumasem metodele unui psihopat de nouă ani, însă era evident că funcționaseră perfect.

Am închis cu emfază ușa camerei în urma mea, mi-am scos paltonul și m-am apucat să pigulesc acele de brad din păr.

Când am ajuns la Castelul din nori, în septembrie, mi-am putut alege patul, fiindcă, de obicei, în extrasezon, aripa personalului nu era nici pe jumătate ocupată. Nu existau camere single, cu siguranță nu cu propria toaletă, însă cămăruța aleasă de mine ar fi putut trece

ca pentru o persoană, într-atât de mică era. Nimeni nu dorise să doarmă acolo, fiindcă încălzirea era stricată și părea că în perete exista o linie moartă care ar fi scos un zgomot tenebros. (Denise, de la recepție, spusese că nu era o linie, ci însăși Doamna Albă, care dorea să amăgească sufletele sus, în camera din turn.) Îmi era totuna. Ideea era că aveam o cameră doar pentru mine. Și imediat mi s-a părut o alegere excelentă. Îmi plăceau tapetul liliachiu, decolorat, și ferestrele de la care pornea acoperișul în pantă și care dădeau spre Obergabelhorn, Dent Blanche și Zinalrothorn, cele trei vârfuri de peste 4 000 de metri. Era exact aceeași priveliște pe care o aveau oaspeții din apartamentul Panorama, care se afla la etajul superior și pentru care plăteau o avere. (Acolo primeai zece metri de ferestre panoramice și o terasă așijderea, în schimbul largheței.)

Încălzirea nu funcționa, într-adevăr, însă eu dormeam cel mai bine cu fereastra deschisă. Bine învelită cu o plapumă groasă și două pături de lână, nu înghețasem nici în cele mai friguroase nopți, iar, în ceea ce privea zgomotele ciudate, până atunci fusesem trezită doar de două ori, în zori, de un soi de suspin adânc, și atunci oricum visam urât și am fost recunoscătoare pentru trezirea abruptă.

Al doilea pat îmi servea drept suprafață de depozitare și mă temusem că, în timpul vacanței de Crăciun, va trebui să-l eliberez pentru o altă angajată. Atunci, spațiul ar fi devenit cu adevărat strâmt, fiindcă, în afară de paturi, nu prea încăpeau alte piese de mobilier. Existau doar

două rafturi pe pereți, pe care îmi pusesem câteva dintre lucruri, printre care și haine. Restul se găsea, încă, într-o valiză, sub pat. Aveam și un costum de baie, pe care îl împachetasem sperând, în mod eronat (și foarte naiv), că personalul ar putea folosi piscina în timpul liber.

Până acum, însă, păstrasem cămăruța numai pentru mine. Era adevărat că la hotel lucrau mai mulți bărbați decât femei, ceea ce însemna că zona rezervată lor era și mai aglomerată.

Cât mă dezbrăcam până la lenjerie, ca să mă pot scutura de toate acele de brad, am verificat noutățile pe telefonul mobil.

Mama îmi trimisese un emoticon zâmbăreț, ca în fiecare zi. „Tata, Finn, Leon și eu îți dorim o zi frumoasă la munte. Sperăm că te poți bucura de natură și că îți lași sufletul să înflorească."

Desigur, mamă. Între reprizele de curățat toaleta, de încărcat munți de lenjerie murdară, de alergat după copii obraznici și de înghițit insulte de la ajutoare de cameriste din Lausanne, sufletul meu are timp berechet să înflorească. Este un adevărat regal de relaxare.

Noutățile de la prietena mea, Delia, nu mă înveseleau cu nimic. „În sfârșit, vacanță! Am de gând să nu învăț deloc o săptămână și să nu mă gândesc la Bac. Doar petreceri, băutură, seriale și somn – ăsta e planul." Aici, mi-am amintit de cuvintele amare ale lui Ben, despre planurile de vacanță ale colegilor săi, și am rânjit. „Cum mai e viața în cuibul tău de nobili?" scria Delia mai departe. „Cum sunt cocktailurile? Ai întâlnit, în sfârșit,

tipi simpatici? Poate niște tineri milionari care doresc să se însoare cu interna fâșneață? Nu uita că orice frate ar avea îmi aparține. Mersi și pupici, D."

Am oftat. Delia și cu mine eram cele mai bune prietene încă de la grădiniță, făcuserăm întotdeauna totul împreună și ne aleseserăm chiar și aceleași materii la școală, pentru a putea petrece împreună fiecare minut. Când repetasem clasa a zecea, despărțirea de Delia fusese cel mai dificil lucru pentru mine. Ea îmi spusese că oricum nu conta, fiindcă eram mereu în gândurile sale și, indiferent că dădeam Bacul un an mai devreme sau mai târziu, era totuna – însă nu era adevărat. Nu mă simțisem niciodată mai singură decât la a doua intrare în clasa a zecea. Numai ideea că aveam să rămân pentru totdeauna în Achim, lângă Bremen, și că aveam un alt an odios în față, în timp ce alții părăseau școala și ieșeau în lume, îmi făcuse rău. Tocmai de aceea hotărâsem să plec înaintea lor.

De fapt, am vrut să fac ceva mai cool și mai spectaculos decât un stagiu la un hotel, însă pentru o slujbă la un adăpost pentru cimpanzei în Africa de Sud, un proiect cu rechinii-balenă în Maldive sau un an ca au pair în Costa Rica trebuia să fiu majoră. Într-un final, m-am bucurat să găsesc ceva cu care părinții mei erau de acord, care nu costa nimic și totuși era la o distanță suficient de mare de casă.

Un ciocănit ușor în geam m-a trezit din reverie. Doi ochi ca niște năsturei negri mă priveau de afară și m-am grăbit să deschid fereastra.

Un alt motiv pentru care-mi plăcea camera mea era pervazul – unul dintre locurile favorite ale stăncuțelor, probabil fiindcă oricine o fi locuit acolo înaintea mea le hrănise pe ascuns. Adoptasem cu entuziasm obiceiul, fiindcă detestam interdicțiile la tot pasul. Nu era vorba de porumbeii din Piața San Marco, care amenințau să distrugă Veneția, fiindcă găinațul lor rodea plăcile de marmură – ci de doar șapte păsări, complet inofensive. Să fiu sinceră, nu le văzusem niciodată în exercițiul funcțiunii. Erau niște păsări foarte educate, care probabil își luau zborul în pădure, când simțeau chemarea naturii. Le botezasem pe toate Hugo, fiindcă, la început, mi se păruseră absolut identice, cu ciocurile lor galbene, cu penajul strălucitor, de un negru-abanos, și cu ochișorii inteligenți. Între timp, învățasem să le deosebesc. Hugo Melancolicul, Hugo Atotdevoratorul (toate erau foarte lacome, însă Hugo Atotdevoratorul era cu adevărat... devorator), Hugo Un-Picior, Hugo Cleptomanul (furase deja două smocuri de păr, capacul de la o sticlă de apă minerală și fusese cât pe ce să-mi ia și încărcătorul de la telefon – însă tot era favoritul meu, în secret), Hugo Dolofanul, Hugo Săltărețul și Hugo Bănuitorul.

— Bună, Hugo Săltărețul! Ai venit să o vizitezi pe fabuloasa Fanny? Era bine că nu mă auzea nimeni, fiindcă nu doar că le vorbeam ca unor copii, dar mă referam și la mine la persoana a treia, ca să-mi învețe numele. Se spune că stăncuțele erau suficient de istețe ca să învețe să vorbească, așa că eu așteptam, răbdătoare, ziua în care una dintre ele avea să mă privească și să spună: „Bună,

fabuloasă Fanny. Sunt bine, tu?" Ziua aceea nu sosise încă. Hugo Săltărețul a țopăit doar în sus și în jos, privindu-mă în expectativă.

Soarele nu mai strălucea la fel de puternic ca mai devreme. Vântul se întețise, iar grupul de nori care se mișca dinspre vest peste crestele munților trimisese deja în recunoaștere câteva fuioare delicate de ceață, răspândind o lumină lăptoasă.

— Ce crezi, ninge înainte de lăsarea întunericului? am întrebat eu, rupând în bucățele mici o pâinică și împrăștiind firimiturile pe pervaz. Un ornitolog de pe internet spusese că aceste pâinici, spre deosebire de pâinea obișnuită, erau bine tolerate de stomacurile păsărești, și, spre deosebire de semințele de floarea-soarelui, ovăz și nuci, deja oferite și ignorate, toți Hugo erau încântați de ele.

În timp ce mă îmbrăcam, au aterizat Hugo Un-Picior și Hugo Bănuitorul, care l-au ajutat pe Hugo Săltărețul să mănânce mai cu spor. Le-am făcut câteva fotografii cu telefonul și am ales una, în care se uitau toate trei, extrem de simpatic, în direcția camerei. I-am trimis-o Deliei cu mesajul: „Ba da, e plin de tipi drăguți aici. Nu ți-am spus încă despre ei, fiindcă nu mă pot hotărî. Dar cu siguranță poți pune gheara pe fratele alesului!"

I-am trimis mamei aceeași fotografie. „Aici, natura începe încă de la fereastră. Imaginează-ți, mamă: păsările astea nu și-au dat bacalaureatul și totuși sunt fericite!"

Chiar și după ce au ciugulit toate firimiturile, cei trei Hugo au rămas pe loc, privind cum mă chinuiam

să încap într-una dintre cele zece perechi de ciorapi negri, opaci, pe care-i aveam de puțin timp. Pentru că uniforma era neagră, doamna Müller pretindea că se potrivea doar cu ciorapi negri. La început, încercasem niște perechi mai... tinerești, însă firele li se duceau atât de repede, încât nu am putut face față investiției financiare, nemaivorbind de alte dezavantaje. Era vai și amar dacă domnișoara Müller te surprindea aranjându-ți ciorapii care alunecaseră! Numai vandalii (probabil niște rude ale hotentoților) făceau așa. Într-un final, am rămas la varianta ciorapilor de bunicuță. Orice ar fi fost de zis împotriva accesoriilor de moartea pasiunii, odată ce-i puneam erau superconfortabili și nu alunecau un milimetru toată ziulica. Îți mai făceau și picioare frumoase, chiar dacă nu se vedea cine știe ce din ele, fiindcă uniforma neagră, pe care o îmbrăcam acum, încă analizată curios de cei trei Hugo, ajungea până sub genunchi. Această așa-numită „uniformă etajată" era un fenomen: când atârna pe umeraș, nu era decât un soi de bluză lungă, cu nasturi și guler alb, însă, de îndată ce încheiai nasturii în față, se transforma într-un articol vestimentar foarte stilat. Avea guler înalt și era strâmtă, iar de la talie în jos, ușor evazată; aproape că părea croită special pe măsura mea și, chiar dacă era atât de simplă, avea suficiente accesorii, sub forma gulerului de un alb imaculat, a manșetelor apretate, a năstureilor aurii și a emblemei hotelului – o coroană brodată. Astfel, deveneam foarte elegantă, chiar și cu un pămătuf în mână. În rochia aceea, îmi țineam automat spatele drept.

Oricât de ciudat (și, posibil, jalnic) ar suna, nu fusesem niciodată îmbrăcată mai elegant decât în acest... halat de gospodărie, în combinație cu ciorapii de bunicuță opaci.

Mulțumită de imaginea din oglindă (oglinda era prinsă în șuruburi pe spatele ușii), mi-am înfipt ultima agrafă în cocul curățat de ace de brad și m-am răsucit spre cei trei Hugo.

— Acum ar fi un moment potrivit să fluierați admirativ printre dinți.

Stăncuțele nu au fluierat, dar s-au privit admirativ unele pe celelalte, înainte să-și ia zborul, când am închis fereastra. Trebuia s-o fac, dacă nu-mi doream să găsesc un troian, în loc de pat, la întoarcere. Era întotdeauna fascinant să văd cât de repede se schimba vremea, aici. Deja cerul se înnorase puțin, iar contururile munților de vizavi deveniseră neclare. Masa de nori se mai apropiase și vântul se întețise. Prognoza meteo anunțase „ninsoare continuă până jos, în ținuturile joase" pentru întreaga săptămână și, deși asta avea să le îngreuneze oaspeților deplasarea, abia așteptam.

Avea să fie cel mai alb Crăciun de care avusesem parte vreodată.

Și primul fără familia mea.

De fapt, mă așteptasem să mi se facă dor de casă măcar gândindu-mă că urma să lucrez de sărbători și să le petrec cu niște străini, însă simțeam doar fiori de încântare în stomac.

În plus, eram sigură că acest Crăciun avea să fie oricum, numai plictisitor nu.

4

Deși animalele de casă erau interzise în mod explicit la Castelul Janvier („în interesul tuturor oaspeților îndreptățiți la odihnă"), în aceeași zi se cazaseră nu mai puțin de trei câini, care, împreună cu mopsul domnului și doamnei von Dietrichstein, din camera 301 – care ajunseseră cu o zi înainte – reprezentau deja patru excepții acceptate de răsuflatul Roman.

— Există oaspeți și oaspeți, a avut el grijă să spună. Iar pentru *anumiți* oaspeți facem tot ce ne stă în puteri.

Familia von Dietrichstein erau, cu siguranță, *anumiți* oaspeți. Nu doar că făceau parte din nobilime, ci și din presă: el era fotograf, iar ea, jurnalistă freelance. De ani de zile, ei se ocupau de știrile și de interviurile de promovare a Balului de Revelion. De fapt, oaspeții îndreptățiți la odihnă nu aveau ce să obiecteze împotriva mopsului familiei, fiindcă era atât de tăcut și de liniștit, încât, în primă fază, crezusem că era fie împăiat, fie un soi de bomboniera ciudată, al cărei cap trebuia să-l desfaci ca să ajungi la ciocolata din interior. Nici măcar nu saliva, iar asta chiar era straniu pentru un mops.

Pudelii fostei medaliate cu aur la patinaj artistic Mara Matthäus erau mult mai plini de viață, însă și ei

s-au comportat foarte frumos la cazare, încât până și Roman Montfort, care tocmai sosise la hotel, a ajuns să-i mângâie pe căpșoare.

Eram bine ascunsă în cămăruța portarului, când sosise prezentatoarea. De acolo, aveam o vedere perfectă a întregului foaier și prin ușa batantă a curții din față auzeam ce se spunea la recepția aflată vizavi, însă eram în siguranță în spatele tejghelei lambrisate. Dacă era nevoie, cu un singur pas la stânga puteam să mă fac nevăzută, și am procedat întocmai la apariția proprietarului. Oricum mă trecea de fiecare dată cu vederea.

— Aceștia sunt niște cățeluși de aur, întocmai ca domnița medaliată cu aur, i-a spus el, jovial, Marei Matthäus, și a râs la propriul joc de cuvinte.

Fiul său, Ben, care se afla la recepție, s-a schimonosit pentru o secundă, însă și-a recăpătat imediat controlul.

Părea că Ben nu avusese vreme să despacheteze, după ce hrănise caii, ci își începuse imediat tura la recepție. Fie era deosebit de binevoitor, fie tatăl lui îl tiraniza la fel ca pe oricare alt angajat. În fond, dacă era adevărat că Ben lucra pe gratis, Roman Montfort nu îl putea amenința cu penalizări la salariu sau cu vreo concediere fără preaviz.

Asistasem, din aceeași ascunzătoare, la revederea mai degrabă pripită dintre tată și fiu. Acum, serios, Roman Montfort nu îi zâmbise lui Ben nici pe jumătate la fel de călduros cum o făcuse către cei doi pudeli. Ben, la rândul lui, nu zâmbise deloc, ci păruse doar îngrijorat. Când ajunsese el, tatăl lui tocmai o certa pe Moser-Anni fiindcă îndrăznise să traverseze foaierul.

— Ce v-am spus? îi șuierase, printre dinți.

— Că nu doriți să vedeți chipul meu de măr scofâlcit oriunde aș putea speria musafirii? Moser-Anni era cea mai în vârstă cameristă din subordinea domnișoarei Müller, și poate cea mai în vârstă cameristă din lume, dacă îi numărai ridurile de pe chip și petele de bătrânețe de pe mâinile uscate. Moser-Anni nu spunea nimănui ce vârstă avea; doar că urma să plece din Castelul din nori numai când nu mai putea mânui pământuful. Cât despre asta, nu era cazul: nici măcar domnișoara Müller nu mânuia pământuful cu atâta elan precum Moser-Anni, nimeni nu se mai urca fără nicio teamă pe scări, ca să curețe draperiile și galeriile, și nimeni nu cunoștea mai multe trucuri de îndepărtare a petelor de pe mobilier și covoare. Scuzați, nu se va repeta. Sub privirea încruntată a lui Roman Montfort, se făcuse nevăzută, iar el se întorsese să își salute fiul.

Nu pricepusem ce îi spusese Ben tatălui său, însă nu păruse ceva plăcut auzului, fiindcă privirea lui rămăsese întunecată și, în loc de o îmbrățișare, primise doar o bătaie scurtă și stânjenită pe umăr. Imediat după aceea, Roman Montfort făcuse o criză ca la carte, cu tot cu vena umflată, care-i pulsa periculos la tâmplă, fiindcă descoperise amprente unsuroase pe sticla ușii batante. (Perfect potrivite unui băiat de nouă ani destul de micuț, apropo.)

Fiul părea obișnuit. Nici nu clipise cât urlase tatăl, în timp ce noii valeți alergau terifiați să aducă o lavetă. Unul dintre ei încă tremura.

Îmbrăcat în costumul său negru, Ben părea mai în vârstă la recepție, și eram sigură că nu avusese nici cărare pe o parte. I-a întins Marei Matthäus cheia de la cameră cu un surâs de milioane.

Castelul din nori nu ajunsese încă în epoca acelor cartele magnetice digitale. În privința criptării și securizării, era ferm ancorat în secolul al XIX-lea. Unora dintre oaspeți li se părea ciudat și retrograd, însă majoritatea considerau cheile de fontă, decorate, de care atârna câte un ciucure, un concept care le stârnea nostalgia în mod inteligent.

— Dacă-mi permiteți, vă voi conduce personal în cameră, pentru a mă asigura că totul este pe placul dumneavoastră, a susurat Roman Montfort și a smuls cheia înainte ca (de altfel foarte atrăgătoare) doamna Matthäus să o poată lua. Jakob, aici de față, se va îngriji de bagaje.

„Jakob, aici de față" era de fapt Iaromir, de nerecunoscut în uniforma sa cu joben și frac. Expresia lui stoică nu trăda nimic, însă eu știam că se simțea extrem de nelalocul lui în această deghizare, fiindcă nu ratase nicio ocazie să se plângă de situație în ultimele zile. În acest timp, învățasem câteva elemente de vocabular ceh care cu siguranță nu se găseau în manuale, precum și minunata frază „Sunt un nenorocit de meșter, și nu un prezentator de circ de rahat!". Pentru că Jonas și Nico, doi angajați sezonieri, la fel ca Hortensia și fetele ei, fuseseră recrutați de la facultatea de management hotelier din Lausanne, făcuse ca uniformele purtate de valeți, cu jachete până în

talie și un soi de pălărie ca o tichie, să fie și mai ridicole, însă asta nu îl făcea pe Iaromir mai tolerant.

Doar când făcusem aluzie la bacșișurile grase pe care avea să le genereze această costumație se mai calmase puțin. Așa că și-a atins pălăria și mi-a făcut cu ochiul, în timp ce împingea căruciorul spre unul dintre lifturile pentru personal.

În mod normal, la Castelul Janvier nu existau valeți, portari sau liftieri. Când veneau oaspeții, oricine se afla la recepție se ocupa de întâmpinare și de bagaje. În timpul vacanței de Crăciun, însă, când hotelul se umplea de musafiri iluștri, posturile se ocupau din nou în mod tradițional, iar vechile uniforme erau scoase de la naftalină. Îl ajutasem deja cu câteva săptămâni înainte pe Pavel, la spălătorie, să scoată micile comori, care miroseau a muzeu, din husele lor de pânză. Împreună, curățasem cu aburi materialele grele, cu trese aurii, și lustruisem butonii de alamă. Învățasem aria „Il mio tesoro" din *Don Giovanni* și minunatul cuvânt „epolet" – așa se numeau ornamentele cusute pe uniforme – și așteptam, de atunci, ocazia să mă dau mare cu el.

După ce grilajele și ușile străvechi ale liftului s-au închis, cu zgomotele zăngănitoare caracteristice, după Roman Montfort, Mara Matthäus și cei doi pudeli cuminți, din foaier s-a auzit un suspin colectiv de ușurare, iar eu mi-am părăsit ascunzătoarea.

Monsieur Rocher m-a privit peste rama ochelarilor.

— Dacă nu latră și nu vânează pisica, n-am nimic împotriva câinilor, a spus el. E mare păcat, însă, de zăpada asta albă și frumoasă.

Am chicotit.

— Așa este! A fost primul lucru de care m-a avertizat mama: evită zăpada galbenă! Însă, la noi acasă, la câmpie, zăpada nu rezistă multă vreme.

Monsieur Rocher mi-a aruncat o privire plină de milă.

— Mai ales nu de Crăciun, am adăugat eu. Atunci plouă mai mereu.

— Cât de groaznic! Mai dorești o trufă cu marțipan? În chip de consolare pentru copilăria mea lipsită de zăpadă, Monsieur Rocher mi-a întins un bol argintiu plin cu bomboane de ciocolată, al căror înveliș fusese considerat de cofetari insuficient de perfect pentru oaspeți.

— Da, însă e ultima! Am închis ochii de plăcere, în timp ce bomboana mi se topea pe limbă. Din fericire pentru personal, care se îngrijea de consumarea tuturor produselor imperfecte, cofetara, Madame Cleo, era o perfecționistă pedantă. O singură cojiță de portocală rasă alunecată în glazură era suficientă să declare incalificabil un *petit four*, iar odată aruncase o tavă întreagă cu ecleruri fiindcă i se păruse că arătau ca niște penisuri.

— A fost prima ta zi ca bonă la fel de groaznică precum credeai? s-a interesat Monsieur Rocher.

— Mi-a depășit cele mai negre așteptări. Mi-am dat ochii peste cap, dramatic. Dar de mâine voi avea alături

o educatoare cu pregătire, care știe, cu siguranță, ce să facă, dacă niște copii preferă să fugă și să se arunce în fața mașinilor, în loc să construiască un om de zăpadă... În privința îngrijirii copiilor, situația de la Castelul Janvier era similară cu cea a valeților și a liftierilor – în orice alt moment al anului, nu exista personal specializat. Singura excepție era când cineva solicita o bonă în mod expres, ceea ce, firește, se putea aranja. Însă, în timpul vacanței, o educatoare din cel mai apropiat sat venea în fiecare zi și se ocupa, în mod oficial, de toți oaspeții sub doisprezece ani ai hotelului, de la 9:00 la 18:30, inclusiv duminica și în zilele libere. Anul acesta, avea să se bucure de asistența mea de iubitoare de copii.

— Hm. Nimeni nu scotea un „hm" mai elocvent decât Monsieur Rocher. Niciodată nu suna disprețuitor sau îndoielnic, ci întotdeauna încurajator. Vremea de mâine vă va forța oricum să rămâneți în casă. În caz de urgență, putem deschide camera de joacă. Cheia se află mereu în interior, pe tocul ușii. În caz că vrea cineva să evadeze.

— Sau să intre, am spus, gândindu-mă la Don Burkhardt Junior.

Am tăcut și am sorbit din cappuccino pe care mi-l adusesem. Între timp, din păcate, aproape că se răcise, însă era așa de bun, că încă avea gust, așa că m-am relaxat și mai mult.

Monsieur Rocher era un adevărat balsam pentru suflet. Nu știu cum reușea, însă, în prezența lui, mă simțeam mereu calmă și plină de încredere. Problemele

nu dispăreau, dar deveneau, dintr-odată, mult mai nesemnificative. Chiar și acum, cearta cu Hortensia și confruntarea de dimineață, din baie, mi se păreau ceva banal, atât de lipsit de importanță, încât nici nu mai voiam să-i pomenesc despre asta.

Era dificil să îi ghicești vârsta, fiindcă fața lui palidă și alungită nu avea decât câteva riduri de expresie, iar ochii strălucitori erau înconjurați doar de urme vagi de laba gâștei. Părul cărunt, preocuparea și înțelepciunea sa de bunic indicau, totuși, o vârstă înaintată. Cândva îl întrebasem câți ani avea și mă privise oarecum iritat, spunând:

— Ah, voi, oamenii! Mereu vă interesați de numere! Iar asta mi-a confirmat că era mult mai în vârstă decât părea.

După vânzoleala și haosul de mai devreme, în foaier domnea liniștea, și, chiar dacă era calmul care preceda furtuna, m-am bucurat de senzație. Ben sorta niște hârtii, domnul și doamna Ludwig, din camera 107, ședeau pe canapea, în fața șemineului în care trosnea focul, și foșneau de colo-colo ziarul, iar cei doi valeți se aflau față în față, nițel pierduți, și arătau de parcă urma să înceapă în orice clipă să danseze partitura soldaților de plumb din *Spărgătorul de nuci*.

Ajunseseră deja câțiva oaspeți, însă majoritatea nu erau așteptați decât în seara aceasta și în cursul dimineții următoare. La scurtă vreme după Mara Matthäus, se cazase un musafir solitar, ceva mai în vârstă, pe care l-aș fi considerat plictisitor, dacă nu era Monsieur Rocher.

— Acest domn nu este nici pe departe plictisitor, murmurase el. Trebuie să-l privești cu atenție. Poate că nu îți dai seama, fiindcă poartă palton, însă este foarte bine pregătit. De aici mersul, îmbrăcămintea obișnuită, privirea rutinată, cu care analizează neîncetat situația – și vezi umflătura aceea de sub braț? Este un toc de umăr, care conține un pistol.

— Oh, șoptisem eu, uluită, fiindcă văzusem umflătura, pentru o clipă. Să fie un ucigaș plătit? Sau un... ăăă... mire impostor, care... eh... are o armă, dintr-un oarecare motiv... Nu ar trebui să spunem ceva, dacă un oaspete se plimbă pe aici cu un pistol? Poate va ucide pe cineva de la hotel.

Dar Monsieur Rocher preferase doar să zâmbească.

— Fiindcă s-a cazat în camera 117, chiar lângă apartamentul Panorama, sunt destul de sigur că lucrează în domeniul pazei și protecției și a fost angajat de familia Smirnov ca gardă de corp.

— Așa deci! Era mai puțin interesant, însă, în orice caz, mai liniștitor decât gândul că ar fi putut fi vorba despre un ucigaș plătit. Familia Smirnov, adică rușii care își rezervaseră apartamentul Panorama, părea să fie cu adevărat deosebită – sau, cel puțin, deosebit de bogată. Erau *anumiți* oaspeți. Pe lângă pachetul de bun venit de lux, în valoare de 600 de franci, care cuprindea un buchet de trandafiri, șampanie, trufe, caviar și căpșune japoneze, solicitaseră și un aranjament floral suplimentar, compus din 35 de crini, dar și 100 de grame de biftec tartar cu carne de vită Charolais, ținut la rece. Probabil că ultimul

era destinat câinelui, câinele excepție 4 după mopsul familiei Dietrichstein și după cei doi pudeli ai moderatoarei. (Măcar părea să fie mic, chiar foarte mic, dacă te luai după cantitatea de biftec. Sau era la dietă.)

Mi-am pus cana goală pe bar. Afară se înserа deja și, de parcă ar fi așteptat o clipă de liniște, Pisica Interzisă a coborât alene scările să ne țină companie. A luat un loc între clopoțelul de pe masă și coatele mele proptite, semănând cu o vază Ming. În fine, cu o vază Ming care torcea și își lingea lăbuțele.

Domnul și doamna Ludwig și-au dat coate, conspirativ, și au zâmbit, când au văzut pisica. Cuplul căsătorit, cu părul alb, din camera 107, erau musafirii mei favoriți, fiindcă se țineau mereu de mână, își citeau unul altuia poezii și erau magici. El îi spunea „minunea mea", iar ea lui „preaiubitul meu", și păreau ușor atemporali, cu frezele și hainele lor desuete, care ar fi trebuit să fie megaelegante și foarte șic, însă păreau cel mult respectabile. Se observa mai ales că nu erau obișnuiți să fie serviți și cât de dificil le era să-i lase pe alții să muncească pentru ei. În fiecare zi lăsau cinci franci pe comoda din camera lor, alături de un bilețel pe care scria: „Pentru dumneavoastră, dragă cameristă!" Mereu le lăsam două tablete de ciocolată de noapte bună, în loc de una, pe pernă, iar banii îi puneam în caseta de bacșiș din camera personalului, deși era evident că îmi erau destinați mie. Lăsând la o parte faptul că alte cameriste nu erau la fel de drăguțe, familia Ludwig mă copleșea întotdeauna cu laude, chiar dacă făceam lucruri absolut normale, ca de

exemplu să le aduc o pernă mai tare sau să le lustruiesc pantofii.

Când era tânără, doamna Ludwig visase să danseze valsuri la Balul de Revelion de la Castelul Janvier, purtând o rochie de bal absolut minunată și o diademă în părul aranjat într-un coc elaborat. Dintotdeauna privise fotografiile din revistele în care cei faimoși, bogați și frumoși dansau în sala imensă de bal, râdeau și beau șampanie.

„Aproape că puteam auzi viorile", îmi mărturisise într-o zi, iar domnul Ludwig adăugase: „Da, așa este", și o privise cu ochi de îndrăgostit.

Când avea 21 de ani, îl cunoscuse pe domnul Ludwig și știuse precis în ale cui brațe dorea să danseze la bal. Se căsătoriseră la doar patru luni după ce se întâlniseră prima dată. Fiindcă nu erau nici faimoși, nici bogați, ședera la Castelul Janvier era un vis imposibil pentru ei – ceea ce nu-i împiedicase să fie fericiți. Au trecut anii, au crescut trei copii, și-au construit o căsuță și au muncit din greu să-și plătească creditele.

„Dar ea nu a încetat niciodată să viseze la Castelul din nori", preluase domnul Ludwig povestea (am scurtat-o eu nițel), iar doamna Ludwig completase: „Visurile te mențin tânăr".

De aceea, domnul Ludwig pusese bani deoparte timp de 30 de ani și luase lecții de dans în secret, până când, în sfârșit, economisise suficient pentru a-și permite Castelul din nori.

„A vrut chiar și să îmi cumpere o diademă pentru bal", spusese doamna Ludwig și mângâiase mâna domnului Ludwig, zâmbind. „Asta mi s-a părut prea mult. Era suficient că aveam să fiu cea mai în vârstă, dar și cea mai fericită, nu-i așa, preaiubitul meu?"

„Vei fi cea mai frumoasă dintre toate", răspunsese el, iar eu îmi ștersesem o lacrimă de la ochi, pe ascuns. Dacă nici asta nu era romantic, atunci nu știu ce ar mai fi putut fi.

Faptul că amândoi citeau ziarul în foaier și nu scăpau din ochi ușa rotativă nu era o întâmplare, firește. Erau cel puțin la fel de curioși ca mine și nu voiau să le scape sosirea niciunei personalități celebre. Mara Matthäus îi încântase deja peste măsură, la fel ca și miliardara și patroana artelor, cunoscută sub numele de Baroana Kugellager, care se cazase în camera 110, împreună cu partenerul ei mult mai tânăr. Cu puțin noroc, aveau să-i întâlnească, înainte de cină, și pe actorul britanic, pe familia foarte numeroasă a mogulului textilelor american și pe rușii cei extravaganți din apartamentul Panorama.

M-am uitat la Ben. Acum, cu tatăl lui plecat, am îndrăznit, în sfârșit, să îi vorbesc.

— Dorești o pralină? am întrebat, încet. Sunt trufele cu marțipan ale lui Madame Cleo, categoria B.

— Doamne, da, aruncă-ncoa', a spus Ben. Sunt aproape mort de foame.

Pentru o clipă, am fost tentată să dau curs cererii lui și să-i arunc trufa de-a curmezișul foaierului. Dar, în primul rând, recepția era prea departe, în al doilea

rând, ar fi trebuit o traiectorie care să ocolească o coloană decorată cu ghirlande de brad și, în alt treilea rând, trufa era prea bună ca să risc să cadă pe jos.

— Du-te, a spus Monsieur Rocher, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Am mâncat suficiente trufe cu marțipan pentru secolul ăsta.

Și, fiindcă era mai departe liniște și pace, am luat cutia și am părăsit loja portarului. Dacă nu voiai să te cațări peste bar (ceea ce, firește, ar fi fost mai simplu, însă nu se cădea), trebuia să ieși pe o ușă aflată în spate, să traversezi o cameră fără ferestre, pentru personal, dar cu foarte multe uși, și să ieși în foaier.

Afară începuse să ningă. Fulgii dansau în lumina felinarelor. Dinspre barul din partea de est a hotelului se auzea, discret, pianul, iar eu îi serveam cu praline pe Ben, familia Ludwig („Oh, cât de minunat! Ce serviciu de excepție avem aici!") și pe cei doi paji.

Unul dintre ei, Nico, a ezitat un moment.

— Nu avem voie să mâncăm în timpul serviciului, a spus el.

— Hm, am spus eu, însă nu a sunat la fel de indulgent ca venind de la Monsieur Rocher.

Nico a vrut să își scarpine capul, nehotărât, însă nu a funcționat, fiindcă avea pălărioara stupidă.

— Dacă domnul Montfort ne prinde, vom fi concediați. L-ai auzit cum urla din cauza amprentelor. Și cred că fratele lui este acolo, în birou. A arătat spre ușa din spatele tejghelei. Nu ar trebui să fie atât de strict, dar

nu vreau să îmi stric relația cu ambii șefi din prima mea zi de muncă.

Ben și cu mine am schimbat o privire rapidă. Era evident că nu le comunicase încă relația sa cu ambii șefi.

— Poate că au camere ascunse. Nico s-a uitat spre tavan. Deși... hotelul este foarte învechit din punct de vedere tehnic. Asemenea dispozitive am văzut doar în filme. Iar boilerul din băile pentru personal...

— În timpul folosit ca să-ți expui teoriile conspiraționiste, ai fi putut mânca tot ce era pe farfurie, i-am spus eu, și i-am vârât cutia sub nas. Food & Travel a desemnat-o pe Madame Cleo cea mai bună din lume. (Sau asta ar fi făcut, dacă ar fi fost vreodată la hotel.)

Nico și-a vârât în grabă o pralină în gură.

— Tu ești interna, așa-i? a întrebat el, molfăind. Camille și Hortensia au povestit despre tine.

Internă! Mă săturasem să mi se spună așa, indiferent de către cine.

— Aici nu spunem „internă". Termenul de specialitate este... *epoletă*. Uneori, lucrurile astea veneau de la sine. Delia le numea „cele cinci minute de nebunie".

— Epoletă? a repetat Nico. N-am auzit.

Am ridicat o sprânceană.

— Cum ziceai că se numește ce studiezi?

— Bachelor of Science in International Hospitality Management, a spus Nico, parcă din pușcă, și s-a văzut

că, timp de o secundă, s-a simțit supergrozav. Asta până când costumul de paj și-a exercitat iar influența.

— Atunci, vei învăța asta curând. Ben s-a sprijinit în coate, rânjind. Se mai poate o trufă, epoletă?

„Chiar două", voiam să spun. Însă, chiar în clipa aceea, liniștea a luat sfârșit și a izbucnit furtuna.

5

Don Burkhardt Junior a dat tonul. A ieșit din restaurant cu o farfurie în mână, pe care avea o felie de tort cu ciocolată. Nu am avut timp să mă gândesc de ce rânjea pe furiș în direcția mea, fiindcă totul s-a întâmplat simultan: afară nu a mai nins eteric, ci sălbatic, s-au auzit mai multe mașini trecând, telefoanele de la recepție, din loja portarului și din birou au început să sune, grilajul liftului s-a zgâlțâit, iar Pisica Interzisă a sărit de pe bar. A fost de parcă cineva ar fi trecut de la mișcarea normală la cea accelerată, și dintr-odată timpul a început să curgă mult mai repede. Iaromir a împins căruciorul gol pentru bagaje afară din lift, iar coada Pisicii Interzise s-a făcut nevăzută pe ușa de la camera personalului, exact în clipa în care Roman Montfort a apărut pe scări și a rămas acolo, cu brațele încrucișate.

Cristalele candelabrului au zăngănit ușor, iar flăcările din șemineu au crescut în intensitate când ușa rotativă a fost împinsă din afară și o adiere a străbătut foaierul.

— Ce mai așteptați? s-a răstoit Roman Montfort la cei doi paji. Nu sunteți aici în scop decorativ! Ajutați musafirii cu bagajele înainte să vi se solicite. Privirea lui m-a surprins, în trecere, iar eu am încremenit, apoi

a trecut mai departe, la Ben, care tocmai își încheia convorbirea telefonică. Sper că nu a fost o conversație personală, a urlat el, coborând scările. Unde este unchiul tău? Avem nevoie de toată lumea aici. Este vorba despre familia Barnbrooke, și aș vrea... oh, bunule Dumnezeu! Sunt înconjurat de idioți?

În graba lor de a ajunge afară, Nico și Jonas blocaseră ușa rotativă. Se înțepenea mereu când era trasă prea tare și avea un ritm propriu. O fată cu palton în carouri se proțăpise în fața ușii, bătând în geam, iritată.

— Nu se poate așa ceva! Furios, Roman Montfort a mărșăluit pe covor, îndreptându-se în direcția mea. M-am dat înapoi și am deschis ușa de lângă cea rotativă, ca să poată țâșni afară, pe lângă mine. În același timp, Nico și Jonas reușiseră să facă din nou funcțională ușa rotativă, împleticindu-se în curtea din față, în timp ce fata cu palton cadrilat era catapultată în foaier. Era drăguță, cam de vârsta mea, cu un ten de invidiat, ca de porțelan, și păr lung și blond, strălucitor, care îi cădea liber pe umeri.

— Asta înseamnă câteva puncte în minus, a spus ea, într-o engleză cu accent american, și către nimeni special, însă cu o voce demnă de scenă. Oftând teatral, s-a rotit o dată în jurul axei proprii. Nu s-a schimbat nimic aici. A adulmecat aerul. Miroase exact ca înainte, a foc de șemineu, lac de mobilă și praf.

Deja își pierduse orice urmă de simpatie din partea mea. Praf! Ce nesimțire! De parcă sub egida domnișoarei Müller ar fi putut supraviețui chiar și un firicel de praf!

Chiar dacă treaba cu focul de șemineu și lacul de mobilă era adevărată, lacul cu pricina avea o aromă plăcută de portocală, terebentină, ulei de in și miere – de fiecare dată ajungeai puțin *high* folosindu-l – și, apoi, toate mirosurile fuseseră absorbite de parfumul pâinii de secară proaspăt coapte, care plutea dinspre bucătărie.

— Și ai crede că, din clipă în clipă, majordomul din *Downton Abbey* va apărea de după colț, a continuat fata și a căscat, demonstrativ. Apoi, însă, privirea i-a căzut asupra lui Ben și a făcut ochii mari. *Oh. My. Gosh.*

S-a apropiat de recepție și a aruncat o poșetă mortală, de culoare caramel, pe tejghea. Tu ești, Ben? Ben Montfort?

Ben a surâs – ușor stânjenit, mi s-a părut.

— Bine ai venit la Castelul Janvier.

Plănuisem să profit de ocazie ca să mă întorc repede în siguranța lojii portarului, însă, de teamă să nu ratez ceva, m-am mișcat în reluare. Engleza mea era bunicică, mulțumită miilor de seriale britanice și americane pe care Delia și cu mine le văsuserăm în original, fiindcă nu aveam răbdare să apară versiunea dublată, iar fata asta părea desprinsă dintr-unul din acele seriale, unde ar fi putut juca bestia blondă.

— Nu se poate! Și-a proptit coatele pe poșetă și s-a holbat la Ben. Doamne! Nu am cuvinte! Acum chiar cred că s-a schimbat ceva. Ultima dată când ne-am văzut aveai cu zece centimetri mai puțin decât mine, fața plină de coșuri și erai cocoșat.

Surâsul lui Ben a devenit neutru.

— Sper că ai avut o călătorie plăcută și un zbor nu prea turbulent! a spus el, într-o engleză fără cusur.

Până la urmă, trecusem deja de recepție și mă îndreptam spre Monsieur Rocher, care mă chemase, dar tot în reluare, parcă făcând mari eforturi.

Fata nu a răspuns.

— Nu-mi dau seama de unde ai căpătat umerii ăștia lați. Pe un ton visător, a continuat: Când eram mici, ne-am jucat de-a v-ați ascunselea împreună, iar tu ne-ai învățat să ne dăm cu placa și miroseai mereu a clor. Dacă aș fi știut... dar cine ar fi putut bănui că vei deveni atât de sexy? A clipit din genele lungi. (Am văzut asta fiindcă, spre propria mea uimire, m-am întors un pic.) Îți amintești cine sunt?

Ben mi-a aruncat o privire piezișă. M-aș fi putut înșela, dar mi s-a părut că mai avea puțin până să-și dea ochii peste cap.

— Firește! Ești una dintre fetele Barnbrooke, a spus el, cu o prietenie exagerată. Ne bucurăm foarte mult să te întâmpinăm aici, ca în fiecare an.

— Vai, nu! Nu, nu, nu! Nu sunt una dintre fetele Barnbrooke! Sunt *fata* Barnbrooke. S-a uitat la Ben plină de speranță, apoi a oftat. Gretchen! Sunt Gretchen! Ți s-a părut întotdeauna un nume drăguț.

Serios? O fi. Așa cum îl pronunța ea – *Grrettschn* – suna mai degrabă a strănut accidental.

— Bine ai venit, Gretchen. Ben a surâs din nou neutru, iar eu m-am lovit cu umărul de o coloană, ceea ce m-a oprit din mișcarea bizară de marșarier și m-a readus

cu picioarele pe pământ. Nu aveam timp de pierdut dacă voiam să-mi păstrez invizibilitatea. Am străbătut ultimii câțiva metri până la camera personalului și am luat-o la goană. Am reușit să închid ușa în urma mea chiar la țanc, înainte ca Roman Montfort să intre în foaier cu restul familiei Barnbrooke.

Când am năvălit în lojă, Monsieur Rocher a pus receptorul în furcă. (Chiar *avea* un receptor și o furcă. În restul hotelului, telefoanele erau mai apropiate, din punct de vedere tehnic, prezentului, însă cel de aici era din anii `40 sau `50 ai secolului anterior, iar eu îl fotografiasem deja de nenumărate ori, fiindcă nu mă puteam sătura de discul cu numere și de forma elegantă.)

— Aeroportul din Sion s-a închis din cauza furtunii de zăpadă. Avionul privat al familiei Smirnov trebuie să aterizeze în Geneva, iar pentru siguranță am mutat masajul cu plante aromatice al doamnei Smirnov pe mâine.

— Oh, au și un avion particular?

— O întreagă flotă, dacă nu mă înșel, a răspuns Monsieur Rocher, însă eu l-am auzit doar cu o ureche, fiindcă aveam nevoie de cealaltă spre a mă asigura că nu ratam nimic din ce se petrecea la recepție.

Acolo se dezlănțuise haosul. Era mult mai dificil decât se crezuse să îi împartă pe numeroșii membri ai familiei Barnbrooke și bagajele lor în șase camere, așa că vorbeau toți unii peste alții, iar Ben abia dacă reușea să mai strecoare câte un răspuns. Unchiul său nu apăruse încă.

Soții Ludwig se bucurau de spectacol de pe canapea. Don, însă, părea să fi dispărut. Nu-l vedeam nicăieri.

În vacarmul general, vocea lui Gretchen ieșea în evidență.

— Ella! Este Ben Montfort! Era și anul trecut la fel de sexy și ai uitat să îmi spui? Părea ca încă nu-i venea să creadă că Ben nu mai avea coșuri. Probabil fusese un caz disperat de acnee. Anul trecut, nu am venit fiindcă am avut febra glandulară a lui Pfeiffer. Vocea ei a crescut în intensitate. Sau boala sărutului, cum spune bunica.

— Pfff, am spus, încet. Nu cred că exista abordare mai ridicolă.

— O familie mare, nu-i așa? Atât de plină de viață! Monsieur Rocher mi-a zâmbit îngăduitor. În graba mea, cred că mă aplecasem prea mult peste tejghea. A trecut ceva vreme de când nu ai mai văzut persoane de vârsta ta, așa-i?

M-am simțit prinsă în capcană. Monsieur Rocher avea dreptate. De regulă, oaspeții și personalul de la Castelul Janvier erau de vârstă mijlocie, până la foarte în vârstă. Copiii mici erau rari, iar tinerii de vârsta mea, niciodată prezenți. De la începutul vacanței, hotelul se umpluse de ei, iar eu nu știam cum să tratez lucrurile.

— Doar că arată cu toții la fel, așa că riști să pierzi perspectiva, am murmurat eu.

— Ah, nu este atât de complicat, a spus Monsieur Rocher, pe ton de bârfă, și a arătat spre domnul mai în vârstă, cu mustață de morsă, care discuta cu Roman Montfort, al cărui zâmbet își atinsese maximul de

intensitate. Acela este domnul Barnbrooke Senior, zis și Big Daddy, patriarhul familiei și șeful Barnbrooke Industries. Părinții lui și-au petrecut toate vacanțele de Crăciun chiar aici, la Castelul din nori – o tradiție de familie pe care Big Daddy, care pe atunci era un băiat de zahăr, a îndrăgit-o într-atât încât amenință cu dezmoștenirea pe oricine ar dori să-și facă alte planuri. În afară de boală, nu acceptă nicio scuză. Iar moștenirea este atât de însemnată, încât, până acum, niciun membru sănătos al familiei nu a lipsit.

— Aș putea să îmi imaginez și lucruri mai rele decât să-ți petreci vacanța într-un hotel de lux din Alpii elvețieni, am spus.

Cu atât mai mult cu cât Big Daddy suporta nota de plată pentru întreaga familie și le cumpăra rudelor de sex feminin câte o rochie de bal nouă, în fiecare an. Pentru el și doamna Barnbrooke Senior, care refuza cu obstinație să i se spună „Big Mama", fusese rezervat apartamentul Prințesei de la etajul al doilea. Fiii lor, Hank și Tom, luaseră, împreună cu soțiile, Lucille și Barbra, camerele 208 și 209. Camera 210 era pentru Harper, fiica cea mare a lui Hank și Lucille, care era deja căsătorită și avea un copil – aici Monsieur Rocher a ezitat puțin, însă apoi și-a amintit că soțul se numea Jeremy, era absolvent de tehnologie a textilelor și îmbrăcămintei și alergic la nuci. Bebelușul se numea Emma. Gretchen era sora mai mică a lui Harper. Era în penultimul an de liceu, la fel ca Ella, fiica cea mare a lui Tom și a Barbrei. Ella avea alte trei surori mai mici. Amy avea 15 ani, Madison, 10,

iar Gracie, 8. Pentru cele cinci fete, adăugasem un pat în apartamentul Theremin. Camera 212, de lângă, era rezervată pentru cei trei băieți ai familiei: fratele geamăn al lui Gretchen, Claus, vărul lui, Jacob, în vârstă de 12 ani, și Aiden, care avea 18 ani și o deficiență de auz. Big Daddy și soția lui îl adoptaseră când era bebeluș.

Dacă aș fi avut o schiță sau un arbore genealogic, ar fi fost mai simplu să-mi păstrez mințile, însă nu aveam decât explicațiile grăbite ale lui Monsieur Rocher, așa că am încercat să potrivesc toate numele și fețele.

În timp ce îi treceam în revistă încă o dată pe fiecare – Aiden, copilul adoptiv, era singurul care avea părul negru și un nas lung și puternic, în timp ce toți ceilalți erau blonzi, aveau nasul cârn și semănau al naibii de bine între ei – la recepție a izbucnit cearta.

— De data asta, voiam o cameră separată, s-a plâns fata care primise cheia apartamentului Theremin. Ella, dacă nu mă înșelam. Doar pentru Gretchen și pentru mine. Suntem prea mari să ne mai ocupăm de fetele mai mici. Și, în orice caz, să împărțim o baie la cinci persoane e ca și cum am fi în tabără.

— Ella! a admonestat-o mama ei, al cărei nume îl uitasem deja. Nu începe iar insistențele!

— În plus, nu avem nevoie de babysitter, Ella! Vacă ticăloasă ce ești, a spus micuța Gracie.

— Iar dacă am avea, am prefera-o pe Amy, a adăugat Madison. Este mult mai simpatică decât tine.

Amy, sora de 15 ani, se afla la periferia grupului. Arăta la fel ca Ella, care arăta la fel ca Gretchen și ca

Harper, însă avea părul mai scurt și purta ochelari. Mi s-a părut foarte drăguț din partea ei, fiindcă măcar așa o puteam deosebi de celelalte.

— Dacă-mi aduc bine aminte, apartamentul Theremin are două dormitoare separate, a spus ea, iritată. Iar baia este imensă.

— În plus, există o toaletă separată, un dressing și un șemineu deschis în dormitorul mai mare, a completat Ben, prietenos.

— Pe care Ella și Gretchen îl vor alege, cu siguranță, l-a întrerupt Amy, iar Gracie a adăugat:

— Aceea va fi camera vacii ticăloase.

— Doamne, Gracie! a strigat mama ei. De unde ai învățat asemenea expresii?

— Le inventez chiar eu, a spus Gracie, iar Madison a chicotit.

— Dar eu voiam o cameră în partea din spate. Mai lipsea doar ca Ella să bată cu piciorul în podea. Cu priveliște panoramică și cu balcon. Gretchen și cu mine am putea face schimb cu Harper și cu Jeremy. Ei se ocupă oricum numai de bebeluș și nu fac sex, fiindcă ar putea să o deranjeze pe cea mică.

— Ella Jane Barnbrooke! Sărmana mamă nu mai știa care dintre fiicele sale era mai dificilă. A aruncat o privire îngrijorată în direcția socrilor săi, care continuau să fie prinși în conversația lor cu Roman Montfort. Cuvintele care ajungeau când și când la noi erau despre golf, cursul dolarului și vreme. Aș vrea să te abții, de

acum încolo. Altfel, îți petreci toată vacanța închisă în cameră! S-a înțeles?

— Este foarte nedrept, a protestat Ella.

Mama arăta de parca urma să fie lovită de o migrenă.

— Vorbesc serios, Ella. Intri în sala de bal doar dacă nu mă mai superi.

Sora mai mare, cea cu copilul, înșfăcase deja cheia de la cameră și își trăsese soțul pe coridor, unde îi șoptea ceva la ureche. Băieții Barnbrooke erau și ei pe drumul spre cameră, deja. Iar pajul Jonas și directorul de circ Iaromir împingeau două cărucioare pline-ochi cu bagaje în liftul pentru marfă.

Sub privirea severă a mamei sale, Ella a luat cheia, cu o mină îndurerată.

— Mulți dintre oaspeții noștri preferă să stea pe partea din față a hotelului, fiindcă așa se vede cel mai bine răsăritul, a spus Ben, pe un ton liniștitor. Și *chamois* de pe stânci. (Cuvântul „chamois" nu îmi era cunoscut, însă l-am tradus, cu istețime, cu „capre de munte". Firește, ar fi putut fi „licheni și mușchi", însă Ben nu ar fi menționat *acele* aspecte, dacă voia să laude priveliștea.) În plus, este o cameră istorică. Nu doar că Leon Theremin – după care a fost botezată –, a locuit acolo în timpul turului său în jurul lumii, când se apropia de 30 de ani, însă și Rainer Maria Rilke și-a scris acolo o parte dintre poemele sale.

— De fapt, este vorba de poeziile mai puțin cunoscute, a șoptit Monsieur Rocher *Pays silencieux dont les prophetes se taisent.* Le-a compus în limba franceză.

— În fine, am șoptit eu înapoi. Pun pariu că niciuna dintre ele nu a auzit vreodată de Rilke. (Nu am pomenit de Leon Theremin, fiindcă de el nu auzisem nici eu.)

Iar atunci am văzut-o. Grămăjoara de caca de câine. Era mare și maronie, chiar în fața coloanei de pe podeaua de marmură, în mijlocul foaierului, și era un miracol că nu o descoperise nimeni, încă. Nu o remarcasem, fiindcă fusese obstrucționată de o valiză. Acum, privind-o oripilată, aproape că mi-am închipuit că o pot mirosi. Cum naiba ajunsese acolo? Oare unul dintre cei doi pudeli își făcuse treaba acolo, neobservat? Și cum de nu ajunsese mirosul la noi, până acum? Mopsul familiei Dietrichstein n-ar fi putut fi vinovatul, fiindcă era mereu purtat în lesă și mă îndoiam că unul dintre soți s-ar fi strecurat în foaier ca să permită câinelui să-l folosească drept toaletă. În timp ce Monsieur Rocher recita cu voioșie poezii de Rilke în franceză, iar patriarhul Barnbrooke și soția lui erau încă prinși în discuția cu tatăl lui Ben, m-am gândit intens cum să procedez. Era improbabil ca Roman Montfort să dea vina pe câine, care era educat, sau pe stăpâna ori stăpânul lui. Nu, ar fi căutat un alt vinovat, cineva care să sângereze pentru grămăjoara mirositoare de caca de câine din mijlocul foaierului. Chiar dacă era, de fapt, vina lui, fiindcă el aprobase prezența acestor câini-excepții. Dar asta nu conta. Pentru grămăjoara care leza într-atât imaginea, aveau să cadă capete. Mă întrebam doar ale cui.

— Haide, Ella! Gretchen și-a apucat verișoara de braț. Ne descurcăm noi. Facem fotografii de la balconul lui Harper și ne prefacem că este al nostru.

— Gretchen este faimoasă pe Instagram, i-a spus Gracie lui Ben, care nu putea vedea grămăjoara cu pricina, fiindcă era ascunsă de coloană.

— Eh, asta e o exagerare, a spus Gretchen, cu modestie.

— Da, însă una mică. Amy și-a dat ochii peste cap. De necrezut, dar are 131 de urmăritori și îi cunoaște pe toți personal.

— 131! Și sunt abia la început! Gretchen și-a aruncat părul pe spate și s-a îndreptat spre scară, împreună cu Ella. Curând aveau să calce drept în grămăjoara mirositoare. Trebuia să fac ceva – orice.

— Poate că Ben dorește să te urmărească pe Instagram. Amy i-a rânjit lui Ben, și-a pus pe umăr rucsăcelul și le-a urmat pe Ella și pe Gretchen. Este un cont super, se numește grumpygretchen. Grumpy Gretchen le explică urmăritorilor de ce câștigi mai mulți bani dacă ești blondă, când trebuie să adopți un machiaj dramatic și cum să faci selfie-uri drăguțe cu animale de casă, fără ca ele să-ți fure momentul.

— Gritty Gretchen. Gretchen s-a oprit, iar Ella a fulgerat-o pe Amy cu o privire malițioasă. Se numește Gritty Gretchen și, așa cum o spune și numele, nu este doar despre machiaj și modă. De fapt, e un sprijin pentru viață – descrie cum depășește o fată curajoasă vicisitudinile vieții.

Au fost cuvintele care m-au convins. Grămăjoara de caca de câine reprezenta o vicisitudine a vieții, iar eu eram fata curajoasă care o depășea.

I-am smuls unui Monsieur Rocher uimit batista albă ca zăpada din buzunarul de la piept al jachetei, m-am strecurat cu spatele lipit de tejghea și am alunecat pe partea cealaltă.

— Sfaturi decisive pentru viață: cum să-ți ascunzi nasul prea lat cu ajutorul pudrei și care este rețeta adevărată pentru brioșele curcubeu? a precizat Amy.

— Haide, Gretchen. Ella și-a tras verișoara de braț. Amy este invidioasă, ca de obicei.

M-am strecurat iute ca fulgerul, am aterizat în genunchi în fața coloanei și am aruncat batista lui Monsieur Rocher peste grămăjoară. Era suficient de mare ca să acopere totul. În orice caz, arăta ciudat, ca un soi de covoraș plutitor.

— Ha, a făcut Gretchen, firește, cât de tare s-a putut. Amy, Ella, Madison, Gracie și mama lor m-au privit toate deodată, cu o mare curiozitate.

— Scuze. Am încercat să acopăr batista cu trupul meu. Era o... ăăă... baltă mică de zăpadă topită. Nu face bine podelei. M-am întins după batistă și, pentru o clipă, am sperat că avea să se dovedească a fi una dintre acele glume, un model din plastic. Din păcate, era moale și – a trebuit să-mi reprim un icnet scârbit – cremoasă. Și era clar că nu puteam să o îndepărteaz cu batista, ci aveam nevoie de încă două, trei. Sau de orice altceva

în care puteam înveli treaba aia urâtă. Am încremenit, neajutorată.

Spre marea mea ușurare, toate femeile din familia Barnbrooke au mers mai departe, spre scară. Bunicii își luau rămas-bun de la răsuflatul Roman. Am coborât privirea și mi-am ținut respirația, ca să rămân invizibilă până când treceau pe lângă mine. Speram ca și Roman Montfort să îi însoțească la etajul al doilea, caz în care aș fi avut timp să mă ocup cum trebuie de lucruri.

Din păcate, micuța Gracie nu se mișcase, și am remarcat asta doar când mi-am ridicat din nou ochii. Cu siguranță, părea ciudat felul în care îngenuncheam în fața coloanei și îmi țineam mâna pe o grămăjoară acoperită cu o batistă, deși se presupunea că era o baltă de zăpadă topită. Monsieur Rocher părea și el surprins, în loja portarului.

— Ai o rochie frumoasă, a spus Gracie, și s-a văzut clar că se străduia să îmi spună ceva frumos. Poate că îi părea rău. Îmi plac nasturii și gulerul.

— Mulțumesc. Și mie mi se pare foarte drăguță, am răspuns eu. Și tu ai o căciulă-pisică super. Urechile de pluș sunt grozave. Apoi, mi-a venit o idee genială. Ia zi, Gracie, ai vrea să-mi împrumuți căciula ta până mâine?

Gracie a ridicat privirea curioasă.

— Mă numesc Fanny, am spus repede. Mă ocup de copiii de aici și îți promit că mâine vei primi căciula înapoi, spălată și parfumată. Am nevoie de ea pentru o misiune importantă.

Gracie nu a mai ezitat.

— Desigur!

Și-a smuls căciula de pe cap și mi-a întins-o. Apoi s-a răsucit pe călcâie și a fugit în direcția scărilor. Ah, dacă toți copiii ar fi fost la fel de necomplicați și de inimoși! Am așteptat să aud zgâlțâielile liftului care ajunsese sus, apoi, fără să mă uit (sau să inspir pe nas!), am adunat grămăjoara de caca de câine cu ajutorul batistei și am îndesat-o în căciula în formă de pisică. A fost o misiune foarte lipicioasă, însă, ca prin minune, am reușit să îmi păstrez degetele curate. Spre deosebire de căciula lui Gracie.

— Ce faci acolo, Fanny Funke? Cineva m-a bătut pe umăr, din spate. Era Don, care, firește, trebuia să apară de nicăieri, după prostul obicei.

— Ce ți pare că fac? am mârâit eu.

Don și-a încrucișat brațele.

— Pare că strângi într-o căciulă o masă maronie, dezgustătoare – o căciulă pe care ai furat-o de la o fetiță. Ce idee genială, apropo! Mie nu mi-ar fi trecut prin minte, a chicotit el, încet.

M-am gândit că se aflase de la început acolo și privise întreaga scenă. Se pare că nu eram singura care știa să se ascundă foarte bine.

— Ai făcut cumva... E isprava *ta*...? M-am uitat la el, uluită.

— Te prinzi foarte repede, Fanny Funke, care a renunțat la școala din Achim, de lângă Bremen. Don a rânjit, reușind să arate totodată diavolesc și inimaginabil de drăguț. Oh! a strigat el, apoi, cu o voce care ar fi putut

rivaliza cu a lui Gretchen. Adoptând tonul unui copil mic, care nu îi era deloc caracteristic, a continuat: Este cumva căciula preferată a micuței Gretchen Barnbrooke? Ce faceți cu ea?

— Vrei să încetezi? am șuierat, însă era prea târziu.

— Ce se întâmplă aici? Roman Montfort a apărut, cu pași mari, din spatele coloanei. Nu însoțise familia Barnbrooke la etaj.

Aici se sfârșea totul. Acum era clar al cui cap va cădea și cum se va rostogoli până în fața porții casei părinților mei, din Achim, de lângă Bremen, la țanc pentru sărbătoare.

Am sărit în sus, strângând căciula-pisică la piept.

— Nimic, am spus.

Roman Montfort m-a privit încruntat.

— Sunteți una dintre cameristele asistente ale lui Fräulein Müller?

— Nu. Am înghițit cu greu. *Sunt interna de anul acesta. Vă amintiți de mine? Mi-ați strâns mâna în septembrie*, am vrut să spun – însă Don mia luat-o înainte.

— Este căciula-pisică a lui Gracie Barnbrooke, a spus el, foarte agitat. Domnișoara a băgat ceva maro și ciudat înăuntru. De ce a făcut asta, unchiule Roman? Cu siguranță Gracie va vrea să mai poarte căciula.

— Poftim? Ce fel de treabă maronie și ciudată? La tâmpla lui Roman Montfort se zbătea vena de care se temeau cu toții. De la o distanță atât de mică, arăta și mai înspăimântător. Mi-am dat seama că dinții începuseră să îmi clănțăne.

— Dați-o încoace, a urlat el.

Am continuat să strâng căciula apăsat la piept.

— Este... pot să explic, m-am bâlbâit eu. Don a... Ce făcuse Bambi? Adunase o grămăjoară de caca de câine și o amplasase în foaier, din pură răutate, numai ca să vadă ce se întâmpla mai departe? Nimeni nu m-ar fi crezut. Cu atât mai mult că aș fi fost atât de idioată să strâng zisa grămăjoară într-o căciulă de copil.

M-a cuprins un val de ură de sine.

— Săraca Gracie, a spus Don, peltic. Este căciula ei preferată.

Roman Montfort m-a prins de coate.

— De ce ați furat căciula? a întrebat el, rar și răspicat, de parcă aș fi fost tare de urechi. Și ce fel de masă maronie ascundeți în ea? Sunt droguri?

Shit, acum am simțit că mă păștea un râs isteric. Simțeam că îmi vine să urlu. Strângeam căciula la piept, în tăcere, gândindu-mă intens ce să fac. Ce-ar fi făcut Isus?

Roman Montfort și-a rotit capul, fără să-mi dea drumul.

— Alo? Poate să-mi spună cineva cine este această persoană care se comportă ca o nebună în hotelul meu?

Am auzit ușa lojii portarului deschizându-se și am știut că Monsieur Rocher era pe drum și venea să mă salveze. În același timp, Ben a deschis gura, de la recepție. Însă Nico, pajul, le-a luat-o înainte.

— Este epoleta, a spus el și a făcut un semn mulțumit din cap.

— Ce? Roman Montfort mi-a smuls căciula-pisică, dintr-o mișcare energică.

— Epoleta, a repetat Nico.

— Este interna de anul acesta, s-a amestecat Ben. Și face o treabă foarte bună. De fapt, acum avea liber și totuși ne-a ajutat aici, jos...

— Pot confirma asta, a spus Monsieur Rocher, cu răsuflarea tăiată. Și-a netezit uniforma. Fanny Funke este cea mai bună internă pe care am avut-o vreodată.

— Și ce ascunde în căciula preferată a musafirei noastre? a pufnit Roman Montfort, însă a făcut-o pe un ton mai moderat. Știam că ar fi preferat să urle, dar nu o făcea, de dragul oaspeților din casa scării.

Uluită, am văzut cum despăturește căciula.

— Ce mama dracului e asta?

Au privit cu toții în căciula lui Gracie. Nu era o priveliște plăcută.

Don a vorbit primul.

— Arată ca o bucată de tort cu ciocolată complet strivită, a spus el, apoi a întins un deget și l-a lins. Da. Este tort cu ciocolată. Acum mai rămâne să aflăm cum a ajuns această bucată de tort în căciula lui Gracie.

Am avut senzația că îmi cedează genunchii. Crezusem că o bucată de tort cu ciocolată, atent modelată de mâinile unui copil, era o grămăjoară de caca de câine. Îmi imaginasem chiar și mirosul.

— Nu cred că ar fi cazul să ne concentrăm prea mult la aspectul ăsta, Don. Ben arăta de parcă i-ar fi venit o idee. Fața superinocentă a lui Don nu părea să îl

impresioneze deloc. Te-am văzut cu o bucată de tort mai devreme, chiar în zonă. S-a întors spre tatăl lui. Fanny încerca doar să ascundă prostia lui Don, atât.

— Cu o căciulă? a mârâit Roman Montfort, în timp ce continua să mă privească încruntat. Îl priveam și eu, cu dinții clănțănind. Apoi, spre norocul meu, s-a auzit o mașină afară. Sunt cu ochii pe dumneata, domnișoară. Roman Montfort mi-a îndesat în mână căciula lui Gracie. Rezolvați problema. Nu tolerăm asemenea copilării în hotelul nostru.

Nu a mai așteptat răspunsul meu, ci s-a întors spre Nico.

— Pentru ce mai stați aici și căscați gura? Au sosit oaspeții, sunt afară!

6

În acea noapte, am visat că înconjuram Castelul din nori, pe un jet de aer, împreună cu cei șapte Hugo, de parcă aș fi fost unul dintre ei. Era ciudat să privesc hotelul de sus. Arăta ca o formațiune stâncoasă de basm, necizelată, ițindu-se din zăpadă ca un vârf de munte. Cu cât ne lăsam mai jos, cu atât vedeam mai multe detalii: acoperișurile abrupte, streșinile de fontă ale acoperișului, lucarna cea mare de deasupra casei scărilor. Semăna cu o seră victoriană. Jos, în zăpadă, lângă intrarea hotelului, Monsieur Rocher se afla în compania Pisicii Interzise, iar când m-a văzut, a zâmbit, și-a scos batista din buzunarul de la piept și a fluturat-o în direcția mea.

— Ar fi mai bine să te trezești, Fanny, a spus el. Cine se scoală de dimineață departe ajunge.

Atunci chiar m-am trezit, pur și simplu, fără niciun motiv. Telefonul mobil arăta că era doar 4:45 dimineața. Voiam să mă întorc pe partea cealaltă și să continui să visez. În fond, trebuia să mă aflu în camera destinată copiilor, de la etajul al treilea, de-abia la ora nouă, și cu siguranță nu era o idee bună să apar adormită, mai ales dacă Don se ținea de cuvânt și-și făcea și el apariția.

Dar, de îndată ce am închis iar ochii, din perete au pornit suspine ușoare, mai întâi timid, apoi mai energic,

până când mi s-a părut că suna de parcă și-ar fi dres cineva glasul, plin de reproș, iar după cinci minute nu am mai putut suporta și m-am ridicat. Era evident că linia moartă din perete hotărâse să compenseze pentru zgomotul refuzat în ultimele luni. Am aprins lampa de lângă pat și m-am ridicat. Firește că-mi imaginasem doar, însă zgomotul care venea dinspre linia moartă suna cumva mulțumit.

Ca să fiu sinceră, mă simțeam suficient de odihnită.

Cine se trezește de dimineață găsește baia goală, mi-am spus. Afară era beznă și nu îmi dădeam seama dacă ningea încă, dar urletul și șuierul furtunii se mai liniștiseră, și m-am strecurat pe hol cât de tiptil am putut.

Dușul a fost mult mai relaxant, știind că Hortensia, Camille și compania erau încă adâncite într-un somn profund.

Ieri, când mă întorsesem în cameră din tura de seară, vârâsem mâna într-o pastă albă, cu care cineva unsese clanța ușii. Hortensia și cele trei prietene ale ei, care mă așteptaseră, în mod evident, se tăvăleau pe jos de râs în ușa camerei.

Pastă de dinți pe clanță. Cât de original!

— Cred că cineva a citit prea multe cărți despre viața la internat, am spus, în timp ce treceam pe lângă ele și mă îndreptam spre baie, să curăț pasta de dinți. Incredibil: purtau toate același model de pijamale, cu volănașe cu buline. Ce urmează? O pernă beșinoasă?

— Ohhh, interna s-a enervat! Când m-au urmărit, îmbrăcate în pijamalele lor cu buline, și au continuat să

râdă hidos, mi-au amintit, atât optic, cât și acustic, de o haită de hiene punctate, pe care le văzusem cândva într-un documentar cu animale. Chiar nu știi de glumă?

Nu. Avusesem o zi lungă și suficient de amuzantă. Acum, eram la fel de înclinată spre glumă ca antilopa gnu pe care hienele o vânaseră în documentarul despre animale și o consumaseră la cină.

Posomorâtă, mi-am spălat pasta de dinți de pe mâini, în timp ce Camille se postase în fața chiuvetei vecine, privindu-se mulțumită în oglindă. Ava, Hortensia și I-am-Uitat-Numele acaparaseră partea dreaptă. Ava a început să-și împletească părul lung până la umeri, de un blond-închis, I-am-Uitat-Numele bătea din gene către imaginea ei din oglindă, iar Hortensia a lăsat apă rece să îi curgă peste încheieturi, apoi și-a tamponat tâmplele.

Am închis robinetul.

— Sunt foarte obosită și vreau să mă culc. Dacă doriți și să-mi vârâți capul în toaletă, vă rog să faceți asta acum sau s-o amânați pentru mâine-dimineață.

Toate patru m-au privit consternate.

— Alo? Ne calmăm? s-a atacat Hortensia. A fost doar o ceartă nevinovată. Tu ești cea care nu respectă regulile.

— Poftim?

— Ai folosit baia în același timp cu noi, a explicat Ava.

— Ai fost obraznică. I-am-Uitat-Numele m-a privit plină de reproș.

Camille a dat din cap cu entuziasm.

— Și acum minți și susții că vrem să te băgăm cu capul în closet.

— V-ați pierdut mințile? am strigat eu, supărată. Voi ați venit după mine cu furci și cu topoare. Și mi-ați pus pastă de dinți pe clanță.

— Da, fiindcă ai amenințat-o pe Hortensia cu prietenii tăi importanți, a răspuns Camille. Mătușa mea a spus că nu trebuie să ne lăsăm intimidate de tine.

— Poftim? Cine pe cine intimida în situația aceea? Eu eram antilopa gnu din poveste!

— Apoi, ți-ai lăsat părul dezgustător în chiuvetă, a completat I-am-Uitat-Numele.

— Și mai ești și urâtă, a spus Ava.

În același moment, robinetul de la chiuveta ei a început să se comporte nebunește, părând să explodeze și stropindu-i pijamaua.

Toate cele patru hiene au sărit țipând înapoi, însă robinetul se calmase deja.

Fiindcă nimeni nu a făcut-o, am închis eu apa și am dat să plec. Nimeni nu m-a oprit. Toate priveau neîncrezătoare robinetul.

La ușă, m-am mai întors o dată.

— Iată că prietenul meu sus-pus, robinetul, v-a transmis să mă lăsați în pace.

— Ceva nu este în regulă cu țevile, a murmurat Hortensia, în loc de răspuns, în direcția lui Camille. Hotelul ăsta e într-o stare de neînchipuit. Asta deși mătușa ta se comportă de parcă ar fi Ritz Carlton.

Da, şi avea din nou dreptate. Cu siguranţă, la Ritz Carlton erau cameriste mai prietenoase.

Astăzi, una dintre cele patru sforăia puternic, în timp ce eu, proaspăt duşată, îmbrăcată şi frezată, am trecut pe lângă camera lor. Cu siguranţă era Hortensia, fiindcă suna la fel de nazal ca vocea ei.

Pe drumul spre bucătărie, care se afla la demisol, sub restaurant, nu am întâlnit pe nimeni, însă nu însemna că toată lumea dormea încă. În hotel era mereu cineva treaz. Sau, aşa cum spunea Monsieur Rocher: „Castelul din nori nu doarme niciodată".

Pentru că nu existau ore fixe de masă pentru angajaţi, în anticamera bucătăriei se afla ceva pregătit pentru noi la orice moment din zi. Când am intrat, Pierre, unul dintre cei doi asistenţi-bucătari angajaţi permanent, tocmai aşeza acolo un platou cu brânzeturi. Mirosea a pâine proaspăt coaptă. Bufetul pentru micul dejun de aici, de jos, nu era cu nimic mai prejos decât cel de la restaurant, pregătit pentru oaspeţi. Era adevărat că nu existau aranjamente cu fructe de pădure în cercuri concentrice, fresh-uri sau etajere cu păhăruţe pline de lassi cu mango, însă găseai aproape orice, cât era ziua de lungă. La prânz, erau pregătite o supă caldă, pateuri micuţe, tăvi cu mere, portocale şi morcovi, adesea caserole pe plăci încălzite, întotdeauna pâine proaspătă, friptură rece, prăjituri şi torturi, după-amiaza. Nimeni nu făcea foamea la noi.

— Ai coborât devreme, mi-a zis Pierre.

— Şi tu. Am muşcat cu entuziasm dintr-o felie de pâine crocantă, unsă cu unt, şi m-am aruncat într-unul

dintre puținele scaune. Cine se trezește de dimineață are parte de cel mai gustos mic dejun. Și de un scaun.

Pierre a râs.

— Să guști neapărat somonul. L-am marinat chiar eu, cu limetă, sare grunjoasă, ienupăr și mărar... gustă numai!

Mi-a așezat o bucată mare pe o farfurie. Îmi plăcea mult Pierre, era sursa mea de pâinici pentru cei șapte Hugo – de fiecare dată îmi punea câteva deoparte. În plus, la început, mă ajutase să înțeleg dialectul valezan, pe care părea să-l folosească aici toată lumea. Nu aveam să învăț niciodată să îl vorbesc, însă puteam urmări deja binișor o conversație. Doar pe bătrânul Stucky nu îl înțelegeam. Pierre credea, totuși, că nu eram eu de vină, ci faptul că Stucky nu mai avea niciun dinte în gură.

Somonul era absolut delicios. Se potrivea perfect cu pâinea. Și cu oul. Și cu brânza. Întotdeauna luam micul dejun, de fiecare dată când puteam, fiindcă, de regulă, nu reușeam să mănânc nimic până după-amiază. Era plăcut și excepțional să nu mă grăbesc măcar o dată și să pot bârfi în voie cu Pierre. Mi-a povestit că, peste noapte, se formase un strat de zăpadă proaspătă de 35 de centimetri, așa că ajunsese la un metru înălțime. Căile de acces fuseseră blocate, iar pe strada care ducea la hotel se putea circula numai cu lanțuri pentru zăpadă. Următoarea tură se pusese deja în mișcare, iar din prima zi de Crăciun urma să ningă și mai cu spor. La noi, în partea

de nord a Germaniei, s-ar fi anunțat deja cod roșu de catastrofă, însă aici nu era nimic neobișnuit.

— Și care-i atmosfera acolo? am întrebat eu, arătând spre ușa care dădea spre bucătărie. Personalul de la bucătărie și de la servire avusese parte de cele mai solide întăriri pentru perioada vacanței; două treimi din oameni erau nou-veniți.

— Merge binișor. Cei noi nu au înțeles încă bine cât de serios vorbește Chef când interzice telefoanele mobile. Am făcut tot ce am putut, însă mă tem că vor înțelege cu adevărat numai când primul telefon ajunge pe grătar. Sau în mașina de tocat. Sau în apa în care fierb pastele. Pierre a rânjit și a trebuit să râd și eu. Creativitatea bucătarului-șef nu se limita doar la farfurie. Unul dintre chelnerii asistenți este foarte simpatic. Poate că m-am îndrăgostit puțin. Mi-a făcut cu ochiul. Cum merge la voi, sus?

Am aruncat o privire scurtă spre scară, de parcă aș fi prins o mișcare din colțul ochiului.

— Roman Montfort e cu ochii pe mine, studentele din Lausanne sunt niște bestii nemiloase, cu o viziune deteriorată asupra adevărului, iar micul Don Burkhardt a decis să-mi transforme viața în iad. Dar altfel, totul e OK, mulțumesc. Ah, bună dimineața! De unde ai apărut?

Pisica Interzisă s-a frecat, torcând, de picioarele noastre, întâi de ale mele, apoi de ale lui Pierre. Apoi a mieunat puternic.

Pierre i-a pus în față o farfurioară cu friptură rece mărunțită, pe care, evident, o pregătise dinainte.

— Știi la ce mă tot gândesc? a întrebat el, în timp ce Pisica Interzisă se înfrupta bucuroasă din micul dejun. Chef spune că pisica era deja aici, când a început el să lucreze ca bucătar. A făcut o pauză scurtă, dramatică. Apoi, a adăugat rar: Asta se întâmpla în 1989.

Calculele nu erau punctul meu forte, dar până și eu știam, fără calculator de buzunar, că nu era posibil.

— Poate că exista aici o altă pisică ce semăna cu asta. O strămoașă portocalie, vărgată.

Pisica Interzisă a început să se spele. Am privit-o amândoi, gânditori.

— Da, cred că așa a fost. Pierre a luat farfurioara pisicii de pe podea. Să-ți pun deoparte o felie de cheesecake cu căpșuni, pentru după-amiază? Madame Cleo nu a fost mulțumită de glazură, de aceea am păstrat 24 de bucăți pentru noi.

Pe scară s-au auzit pași, apoi a apărut Nico, îmbrăcat în uniforma de paj. Își ducea chipiul caraghios sub braț.

L-am salutat cu prietenie și i-am oferit scaunul meu.

— Bună dimineața, a spus el, puțin rigid, de parcă i-ar fi fost incomod să mă vadă. Ah. Oh, pisică! Am crezut că animalele de companie sunt interzise aici. În regulamentul de ordine interioară pe care l-am primit este subliniat de trei ori.

— Ce pisică? am întrebat eu și Pierre, în cor.

— Păi, aia de-acolo! Nico a arătat spre Pisica Interzisă, care se îndrepta alene spre scară.

Pierre s-a încruntat.

— Vezi tu vreo pisică acolo, Fanny?

Am scuturat din cap.

— Unde, acolo?

— Ha, ha, foarte amuzant. Nico ne-a fulgerat din priviri. De data asta, nu mai cad în plasă, așa cum mi s-a întâmplat la faza cu epoleta.

În timp ce își punea micul dejun pe farfurie, supărat, mi-am luat la revedere de la Pierre și am urmat Pisica Interzisă la parter. De fapt, am vrut să urc să mă spăl pe dinți, înainte să se trezească pupezele din Lausanne. Dar pisica torcea tare, în fața mea, și se întorcea iar și iar spre mine, parcă pentru a se convinge că mă țineam încă după ea, așa că i-am făcut o favoare și am urmat-o. Am traversat foaierul pustiu de-a curmezișul, am străbătut holul care ducea spre sala de conferințe și am luat-o în direcția barului și bibliotecii. Era un ocol imens până la camera mea, însă plin de surprize, fiindcă, de la bibliotecă, o ușă ducea spre o casă a scării ascunsă, scară pe care puteai coborî înapoi în pivniță, dar și urca până la etajul al treilea.

Biblioteca era una dintre cele mai frumoase încăperi din casă. Avea rafturi înalte până la tavan, pline de cărți, nișe pentru lectură cu pernuțe în fața ferestrelor, o sobă de modă veche cu plăci de faianță și o lavița în față, scaune confortabile, mese laterale încărcate de cărți ilustrate și o scară pe roți, cu care puteai aluneca pe lângă biblioteca lungă de șapte metri și înaltă de patru. Chiar și ștersul prafului se transforma într-o treabă amuzantă.

Dacă aș fi fost oaspete, mi-aș fi petrecut aici toată ziua. Soba răspândea o căldură confortabilă și mirosea irezistibil a cărți vechi și lac de mobilă. Dacă voiai, puteau servi în bibliotecă și cafea, vin, sau altceva, însă oaspeții se rătăceau rar pe aici. De obicei, sala cea mare era complet pustie.

— Cărțile de acolo sunt prea multe și sperie oamenii, spusese Monsieur Rocher, făcându-mi cu ochiul, când mă întrebasem care era motivul. Au o senzație neplăcută când își dau seama cât de puțin au citit, de fapt.

Pisica Interzisă nu dorea nici ea să își găsească un loc pentru somn aici. A mieunat în fața ușii care dădea spre casa scării din spate. I-am deschis-o. Ușa era încastrată în raftul cu romane polițiste și thrillere, purtând semnul obișnuit cu „Acces interzis. Numai pentru personal", în trei limbi. La primul etaj, scara ducea spre un spațiu alungit și întortocheat în jurul apartamentului micuț din turn și al camerei 102, care adăpostea aspiratoare și detergenți, iar la etajul al doilea, spre o cameră mare cu dulapuri pline de cearșafuri și de prosoape, care dădea, printr-o altă ușă, spre coridorul din fața intrării în apartamentul mare din turn, unde locuiau Don Burkhardt și părinții lui de la începutul lui decembrie. La etajul al treilea, scările dădeau spre aripa locuită de personalul masculin. De pe coridoarele de la primul și de la al doilea etaj, ușile care duceau spre scările din spate și spre camerele alăturate arătau ca niște uși de hotel normale. Nimeni nu ar fi ghicit că nu locuia cineva în camerele 103 și 203. Doar dacă, firește, nu era vorba despre un

oaspete deosebit de curios, precum Don Burkhardt Jr, pe care semnele cu „interzis" nu făceau decât să-l îndemne. Cândva, mă speriase groaznic când deschisesem, fără să bănuiesc ceva, ușa unui dulap din spălătorie, și mă trezisem privindu-i chipul angelic. Strigătul meu îngrozit ajunsese până la domnișoara Müller, care îl certase pe Don, însă povestea lui, istorisită cu o mutră spășită și cu o voce peltică, despre cum se jucase de-a pirații și uitase complet unde se afla, ținuse. Ridicol! De parcă Don Burkhardt s-ar fi putut vreodată deda la jocuri nevinovate de copii!

Pisica a părut, brusc, să se grăbească și, în loc să se deplaseze comod, ca până atunci, a țâșnit pe scară, iar când am ajuns la primul etaj nu am mai văzut-o nicăieri. Tipic. Mai întâi mă amăgise pe căi lăturalnice și apoi dispăruse.

La etajul al doilea, în spălătorie, un dulap era deschis. Știam cât de tare s-ar fi supărat domnișoara Müller, de aceea voiam să mă ocup de situație, când ușa de la primul etaj s-a deschis și a intrat cineva.

După aceea, nu mi-am putut explica de ce am făcut ce am făcut, însă oricum era deja prea târziu. M-am strecurat în dulap cu viteza luminii și am închis ușa după mine, apoi am rămas în același loc în care-l prinsesem pe Don, cu două săptămâni în urmă, și am icnit, uluită. Era clar ceva în neregulă cu reflexele mele. De ce să mă ascund într-un dulap doar fiindcă apăruse cineva? Nu făcusem ceva interzis. Și arătam impecabil, nici măcar domnișoara Müller nu mi-ar fi putut găsi pricină. Dar

acum nu mai puteam ieși de acolo ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ci trebuia să aștept până când oricine ar fi intrat în cameră pleca.

Problema era că nu a plecat mai departe. Și nu era o singură persoană, ci erau două. Au început să discute chiar în fața ușii dulapului meu.

— Nu pricep de ce te încăpățânezi așa, Rudolf, a spus una dintre ele, și aproape că am leșinat în dulap. Era Roman Montfort! Probabil că din pricina furtunii de zăpadă nu mai plecase acasă cu o seară înainte, ci înnoptase aici.

— Nu sunt încăpățânat. Vreau doar o altă soluție, a răspuns cealaltă, și am recunoscut vocea retrogradului Rudi, fratele mai mic al lui Roman. Mai lasă-ne ceva timp.

Roman a oftat.

— Am mai discutat de o sută de ori. Mai mult timp nu reprezintă o soluție. Și, dacă așteptăm mai mult, va dispărea și oferta asta de pe masă. Ceva mai bun nu vom primi.

— Dar nu putem face asta, a spus Rudolf, care părea și mai deprimat decât de obicei. Avem o răspundere față de acest stabiliment, cu tradițiile sale și cu oamenii care muncesc aici. Și gândește-te la...

— Lasă-mă cu tradițiile și cu răspunderea, l-a întrerupt Roman. Șandramaua asta dărăpănată, cu tradițiile astea învechite și oamenii demodați, ne atârnă de gât de prea multă vreme. Doamne, cunoști registrele mai bine

decât mine și știi prea bine de câtă vreme înscriem doar cifre în roșu. Ne-a ajuns cuțitul la os.

— La prima vedere, poate părea fără scăpare, însă hotelul are atât de mult potențial și un renume deosebit, iar dacă am încerca să o luăm de la capăt...

— Cu datorii? Cine naiba ne va mai acorda credit ca să facem modernizările necesare? și-a întrerupt Roman fratele, din nou. Mă miram că nu urla, ca de obicei; vorbea foarte încet, de data asta. Cuvintele sale păreau și mai încărcate de furie. Doamne, Rudolf, deschide ochii! Suntem terminați. Este sfârșitul unei ere. Hotelul moare încet, dar sigur, de vârstă înaintată, oaspeții noștri mor de vârstă înaintată, odată cu angajații noștri – așa ca maistrul acela senil pe care-l ții mai departe pe statul de plată, deși locul lui este de ani de zile într-un azil și nu face decât să sperie oaspeții!

— Bătrânul Stucky a făcut mereu treabă de prima clasă, a spus Rudolf. Hotelul este casa lui și nu cunoaște alta, și ar fi groaznic să îl dăm afară doar fiindcă e în vârstă. În plus, se îngrijește cu mare drag de cai și se...

— Asta e problema ta, a șuierat Roman. Nu poți gândi deloc în termeni economici, pentru că ești atât de orbit de sentimente. Te rog să adopți o perspectivă sănătoasă, măcar o dată! Oferta familiei Burkhardt este singura noastră opțiune. Putem ieși fără datorii din mizeria asta și ne rămâne și ceva ca să o luăm de la capăt.

— Dar omul este o baracudă fără scrupule, care va distruge tot ce au construit aici stră-străbunicii noștri. Și este un filistin, pe deasupra. Ai văzut planurile?

— Mie îmi plac. Sunt un iubitor al liniilor clare și al amplasamentelor moderne. Kitsch-ul ăsta smochinit nu mai e de actualitate.

— O sută de camere, în loc de 35! Trei camere numai în sălița pentru muzică! Acolo au susținut concerte Iașa Heifetz și Elisabeth Schwarzkopf!

— Înainte de a ne naște! Aproape că auzeam cum a ridicat Roman din umeri.

— Eram însă prezenți când Otfried Preussler a citit în biblioteca noastră. Este aceeași bibliotecă din care Burkhardt vrea să facă un magazin de golf. Cum poți fi atât de indiferent? Când îl aud vorbind despre parcări supraetajate, funicular și compartimentare, mă trec fiorii.

M-au trecut și pe mine fiorii. Mă gândisem deja că hotelul nu ar fi putut aduce prea mult profit, fiindcă în lunile de când ajunsesem aici veniseră prea puțini oaspeți, însă mă șocase că stătea atât de prost. Nu era de mirare că Don Burkhardt Junior se purta de parcă totul i-ar fi aparținut, ținând cont că tatăl lui plănuia să îl cumpere, ca să îl transforme în naiba știe ce.

— Burkhardt este un om de afaceri calculat, a spus Roman. Putem să ne bucurăm că are în minte un viitor pentru bucata asta de pământ uitată de Dumnezeu. Străstrăbunicii noștri sunt la fel de morți ca bunicii și părinții noștri, care ne-au pasat răspunderea fără să ne întrebe dacă o doream. Din partea mea, eu am terminat aici. Dacă tu te opui în continuare, îi vând lui Burkhardt doar

partea mea și vezi tu cum o scoți la capăt cu jumătatea cealaltă.

— Nu poți face asta, s-a bâlbâit Rudolf.

— Și încă cum, a răspuns Roman. Poți să depui plângere când ai bani de avocat.

Timp de câteva secunde a domnit tăcerea. Mi-am ținut respirația.

— Aș prefera, desigur, să fim uniți ca frații, a spus Roman, într-un târziu, cu o voce surprinzător de blândă. Rudolf, hai să ducem treaba asta la capăt onorabil, înainte să fie prea târziu.

— Ce este onorabil în faptul că Burkhardt ne așază pe masă o valiză plină cu bani murdari, ca să ne cumpere sufletele? a spus Rudolf, cu amărăciune. Nu te gândești deloc la fiul tău?

— Și încă cum! Tocmai, că la el mă gândesc, a susținut Roman. Spre deosebire de noi, el va fi liber. Va fi liber să-și aleagă o profesie care să-i placă și să trăiască așa cum dorește, fără ghimpele ăsta în coaste, fără datorii și fără răspundere. Nu va înțelege niciodată, însă îi fac un serviciu enorm.

Au tăcut din nou pentru câteva secunde.

— Dar el îndrăgește locul ăsta, a șoptit Rudolf. Exact ca mine.

Roman a icnit.

— Din nou sentimentalism! Nimic altceva decât sentimentalism! Există o lume și dincolo de coșmarul ăsta uitat de toți, ai înțeles? Ce ai împotriva schimbării și evoluției?

Încă vorbind, începuse să se îndepărteze. Am auzit zgomot de ușă care se deschidea și apoi pași pe trepte.

— Așteaptă! Rudolf l-a urmat, oftând. Putem reduce costurile. Mi-ar face inima să sângereze, însă, de exemplu, Madame Cleo este un lux de care nu avem nevoie. Oare Odermatt de la bancă nu ar dori să recalculeze totul?

Nu am putut înțelege răspunsul. Am rămas încremenită în dulap, minute bune după ce vocile și pașii lor se pierduseră. Mi-am dat seama că inima îmi bătea cu putere. Aveam senzația că rămăsesem fără aer.

Am împins ușa dulapului cu mare atenție și am ieșit din ascunzătoare. Am observat prea târziu că în fața mea se afla cineva.

— Ia te uită, a spus, în engleză. O cameristă într-un dulap.

7

Un străin. Era tânăr, foarte subțire, atletic, ușor bronzat, cu părul scurt, negru, pieptănat pe spate. Ochii lui aveau formă asiatică și erau atât de întunecați, încât, la lumina slabă, nu puteam deosebi irisul de pupilă.

Avea, fără discuție, cea mai chipeșă față pe care o văzusem vreodată la un băiat sau la un bărbat (se afla undeva între cele două), inclusiv actorii din filme și seriale.

Buzele lui pline s-au înmuiat într-un zâmbet, în timp ce se uita mai departe la dulap.

— Erai singură acolo?

— Asta nu te privește. Eram bucuroasă că vocea îmi funcționa și că găsisem vocabularul potrivit în limba engleză. Cea mai bună apărare este atacul. Intrarea în această cameră este rezervată doar personalului hotelier. Așa că sper că lucrezi aici, spre binele tău.

Zâmbetul i s-a lățit și i-am văzut dinții de un alb imaculat. Poate că i se păruse amuzantă referința la personal.

— Sau ce?

— Altfel te afli pe teritoriu interzis, am spus, cu severitate. Și ar trebui să te reclam. Nu am auzit când ai

ajuns aici. Probabil, în timp ce meditam posomorâtă la discuția dintre frații Montfort, încă în dulap.

Străinul purta blugi negri și un pulover închis la culoare. Accesoriile îi dădeau o atitudine incredibilă, demnă, grațioasă și nonșalantă în același timp. Nu putea fi actorul britanic (care avea peste 60 de ani, potrivit lui Monsieur Rocher). Poate că era balerin. Sau un prinț asiatic.

— Deci? am întrebat, încrucișând brațele.

Băiatul a început să râdă.

— Deci nu lucrez aici. Poate că sunt un hoț care a venit să testeze terenul?

Da, sigur. Și Pisica Interzisă era motan.

— Nici atunci nu ai avea ce să cauți aici, am spus.

Și-a înghițit râsul care părea că amenință să-l acapareze.

— OK. Hai s-o luăm de la capăt. Afară nu atârnă nicio plăcuță pe care să scrie „Interzis". A arătat spre ușă. M-am gândit că ar putea fi o scurtătură.

— Afară este afișat un număr de cameră, așa că nu ți-ai fi putut imagina că ar fi o scurtătură. Am trecut pe lângă el, am ajuns la ușă și am deschis-o. Vezi? Poate că remarcase când cei doi frați Montfort intraseră aici fără să folosească o cheie și devenise curios unde ducea ușa. Asta aș fi putut înțelege.

S-a apropiat de mine. Atât de mult, încât am simțit un parfum slab de bumbac proaspăt spălat și de citrice. M-am gândit imediat la peștele pe care-l mâncasem de dimineață și am strâns din buze.

— Da, la prima vedere arată ca o ușă de cameră obișnuită, a spus el. Dar chestia asta de aici m-a mirat. A arătat spre semnul micuț pentru ieșire de urgență, care strălucea verde și se afla deasupra întrerupătorului. Era cel cu un omuleț care fuge și avea o săgeată îndreptată spre scara din spate.

Nu îi dădusem niciodată atenție.

— Hm, am mormăit. Dar e numai în caz de alarmă de incendiu. Și nu văd nimic arzând. Tu vezi?

M-a privit drept în ochi și mi-am dat seama că irisurile nu erau negre ca smoala, ci căprui-închis.

— Nu sunt sigur, a spus el, încet. Și sunt pregătit pentru orice eventualitate. Apoi, a făcut un pas în spate. Eu sunt Tristan Brown. Îmi petrec vacanța aici împreună cu bunicul meu, profesorul Arthur Brown. Am ajuns ieri-seară, în mijlocul furtunii de zăpadă.

— Brown. Camera 211, am îngânat eu, și am parcurs mental lista de oaspeți a lui Monsieur Rocher. Nicio cerință specială pentru camera 211, nicio călătorie cu sania, nicio programare la spa, nicio lecție de schi, nicio alergie și nicio intoleranță, niciun câine, niciun tratament VIP din partea lui Roman Montfort – nimic care să îmi spună ceva despre acest oaspete. 211 se afla exact la capătul etajului, sub camera băieților Barnbrooke și vizavi de cea a soților Barnbrooke care aveau un bebeluș.

Pe naiba, scurtătură! De la camera 211, Tristan – frumos nume, i se potrivea – trecuse atât pe lângă scara principală, cât și pe lângă lifturi, și ar fi putut alege oricare dintre variante. Ce fel de oaspete bântuia prin

hotel la ora asta, deschizând uși, fie că aveau marcaje de urgență sau nu?

— Ai și tu un nume? s-a interesat el. Și chiar ești cameristă?

— Nu, m-am îmbrăcat așa doar de dragul camuflajului.

Firește că nu se cădea ca o internă să vorbească așa cu un oaspete. Domnișoara Müller se plânsese deja că le zâmbeam prea călduros oaspeților. În opinia ei, personalul făcea parte din inventarul mobil al hotelului și nu trebuia nici să arate, nici să genereze emoții. Oaspeții nu ar fi trebuit să aibă de-a face cu faptul că personalul avea sentimente, sau să se simtă obligați să zâmbească și ei.

„Rămâneți decentă, politicoasă și mereu în fundal. Sau ați văzut vreodată o canapea zâmbind?", întrebase ea, când zâmbetul călduros mi se șterse deja de mult de pe față.

Dacă m-ar fi auzit acum, m-ar fi fugărit până la Bremen cu unul dintre pămătufurile ei cu pene de struț din Egipt (jura că asta erau).

Cel mai indicat era să plec cât de repede posibil.

— Spune-mi, te rog, ce era atât de important în dulap? a încercat Tristan din camera 211 încă o dată.

În loc de răspuns, am deschis ușa din spatele nostru și am aruncat o privire scurtă spre coridorul pustiu. De mânerul apartamentului mare din turn era încă agățată punga cu ziarul la care se abonase Burkhardt Senior, ceea ce însemna, pe de o parte, că poștașul reușise să înfrunte

furtuna de zăpadă, și, pe de alta, că tatăl lui Don putea să deschidă ușa din moment în moment ca să ia ziarul.

Era încă un motiv să dispar cât de repede posibil.

Dar Tristan Brown nu renunța. M-a urmărit, insistent, pe coridor.

— Ai amuțit? a întrebat el.

Ha! Ar fi vrut el!

— Dacă vrei să știi, în dulap am avut o convorbire telefonică. Era superiorul meu. În realitate, sunt agentă FBI sub acoperire și fac parte din departamentul Infracțiuni Hoteliere Externe. Dar, firește, totul este top secret.

Tristan m-a urmărit mai departe pe coridor.

— Am înțeles, a spus el, râzând. Dar poți să-mi spui numele tău, nu? Mă mulțumesc și cu un alias.

— Șșș. Ceilalți oaspeți încă dorm. Am iuțit ritmul. Tu de ce nu dormi?

— Mă adaptez încă la schimbarea de fus orar. Am zburat ieri de la New York. Manon? Lilou? Lola? Cred că arăți a franțuzoaică.

De la New York. Uau.

— Dar ai accent britanic.

Ajunsesem la casa mare a scărilor. Pentru aripa destinată personalului trebuia să o iau la stânga, iar camera lui Tristan se afla la capătul coridorului din direcția opusă. M-am oprit în dreptul nișei care conținea tabloul în ulei cu doamna care purta un colier de perle. Era reprezentată atât de fidel, încât, la o primă vedere, ai fi putut crede că stătea într-adevăr acolo, în spatele draperiilor roșii,

brodate, cu părul prins într-un coc artistic și rochia de seară foarte decoltată. Își sprijinea o mână de spătarul scaunului și cu cealaltă ținea cu eleganță un binoclu pentru operă și mi se părea că mă privește.

— Sunt englez, m-a lămurit Tristan. Am fost la New York cu treabă.

— Cu treabă? am repetat eu, ironic, dând de toți pereții cu recomandările domnișoarei Müller în privința conduitei. Discuția cu Tristan era ca un joc de ping-pong, în care mingea trebuia mereu să se întoarcă. Cred că ai maxim 19 ani.

— Noi, hoții din hoteluri, începem devreme. Tristan a râs. Înapoi la tine. Ești franțuzoaică?

— Nu, am spus și m-am enervat fiindcă părea că regret. OK, tipul ăsta era incredibil de chipeș. Mirosea bine. Era amuzant să discut cu el. Dar cam atât. Nu exista un motiv să mă port atât de ciudat.

Măcar nu eram singura.

— Urcă cineva pe scări, a șoptit Tristan și, înainte să pot verifica, m-a tras în nișa doamnei cu colier de perle și a tras și una dintre draperii în fața noastră. Se pare că nu doar eu exhibam reflexe dubioase.

Fiindcă draperia nu ne ascundea suficient, am tras-o repede și pe cealaltă, apoi ne-am uitat amândoi prin spațiul rămas spre casa scărilor.

Era un bărbat în costum, care urca scările, pe cât de hotărât, pe atât de ușor, și l-am recunoscut imediat când a trecut chiar prin fața nișei noastre și a continuat spre etajul al treilea. Era tipul din camera 117, despre

care Monsieur Rocher spusese că ar fi fost garda de corp a familiei Smirnov. Ce făcea la etajul al treilea? Apartamentul Panorama se afla în aripa sudică, la primul etaj. La etajul al treilea se opreau scara principală și lifturile. Acolo se aflau camerele de la 301 la 305, camera de joacă și – inaccesibilă oaspeților – zona destinată personalului masculin și intrările către celelalte două poduri. Deasupra, am auzit o ușă închizându-se, și, dacă nu mă înșelam, era cea de la zona destinată personalului. Foarte ciudat.

M-am întors spre Tristan și m-am speriat că stătea atât de aproape de mine. Printre draperiile trase ajungea la noi doar un crâmpei de lumină.

— Ai putea să îmi spui, te rog, de ce ne ascundem aici? am întrebat eu, cu jumătate de gură.

— Poftim? Pentru că e amuzant. A rânjit și m-a împins în față, apoi a tras iar draperiile. În fond, tu ești o agentă FBI sub acoperire, iar eu, un hoț de hoteluri, așa că facem asta mereu. Cine era tipul?

Se cazase sub numele Alexander Huber, însă nu cred că era numele cu care își înregistrase arma. *Dacă* era înregistrată. Ce treabă avea în aripa personalului? Oare printre verificările de siguranță ale unei gărzi personale se număra și să verifice angajații hotelului?

Și de ce era iar fața lui Tristan atât de aproape de a mea?

— Ai pistrui, a spus el.

Sub privirea lui intensă, mi-am dat seama că încă nu apucasem să mă spăl pe dinți. M-am ferit și am ieșit din nișă.

— Îmi pare rău, nu pot discuta misiunile în desfășurare. Și acum trebuie să plec, altfel... îmi pierd acoperirea.

— Păcat, a spus Tristan și a părut sincer. Îi stătea bine. L-am privit nehotărâtă.

La capătul holului s-a deschis o ușă și, înainte să îmi dau seama ce se petrecea, mă aflam din nou lângă Tristan, în nișă, și trăgeam draperia.

El a râs încet.

— Bune reflexe, agent-cum-ai-zis-că-te-cheamă?

— Șșș, am șoptit eu. La naiba! Oare eram condamnată pentru eternitate să sar într-o nișă și să mă ascund la fiecare zgomot? Ce era în neregulă cu mine?

— Dacă apa este mai rece de 22 de grade, nu bag nici măcar un deget în piscină! Am recunoscut vocea imediat. Îi aparținea Ellei Barnbrooke, cea care ieri acceptase cu dificultate apartamentul Theremin.

— Dar este apă glaciară reală, și e cu atât mai rece cu cât consumi mai multe calorii înotând, i-a răspuns o altă voce, pe care am identificat-o ca aparținând verișoarei sale, Gretchen. Cele două s-au apropiat în grabă și nu s-au obosit să vorbească încet. Poate suficiente ca să pot mânca acești croasanți divini pe care îi au aici. Doamne, de ce nu mă pot gândi decât la mâncare de ore bune?

— Este nenorocita de adaptare la fusul orar, a spus Ella. Dacă adormi la ora cinci după-amiaza, nu e de

mirare că te trezești la miezul nopții. Se îndreptau direct spre nișă, așa că mi-am ținut respirația.

— Cred că trebuie să strănut, a șoptit Tristan.

M-am uitat la el, descumpănită. Dar se părea că făcea doar mișto. I-am văzut dinții sclipind în penumbră.

Între timp, Ella continua să vorbească.

— Și nu te-ai gândit doar la mâncare, ci și la Ben. Recunoaște!

Gretchen a chicotit. La fel ca Ella, purta și ea halatul alb de la hotel și șlapii pufoși asortați și avea părul lung și blond prins într-o coadă de cal.

— Doamne, dar e foarte drăguț! Și eu care mă temeam că aș putea să mă plictisesc în vacanță.

S-au oprit în fața unuia dintre lifturi.

— S-a decis deci că Ben este rezervat? Ella și-a înfipt mâinile în șolduri. Ai uitat că mai sunt și eu prin preajmă, verișoară?

Gretchen a chicotit iar. Cred că nu se oprea niciodată.

— Din partea mea, n-ai decât să îți încerci și tu norocul. Asta face totul și mai distractiv.

Liftul a scos un „ping" ușor, iar grilajul s-a deschis, scârțâind.

— Fie, atunci, să câștige cea mai bună dintre noi, a spus Ella, când au intrat în lift. Important este ca Amy să rămână pe dinafară.

— Cred că nu trebuie să ne facem griji, a spus Gretchen. Niciun băiat din lume nu s-ar decide în favoarea lui Amy, dacă ar putea-o avea pe Gretchen sau pe Ella în locul ei.

În clipa aceea, Tristan a strănutat. Foarte tare, sau așa mi s-a părut. M-am uitat urât la el, dar se pare că zgomotul nu ajunsese până la Gretchen și Ella. Am socotit o eternitate până când ușile liftului s-au închis.

Am dat rapid draperia la o parte și am părăsit nișa.

— Ai făcut-o cu intenție, am spus, plină de reproș.

— Îmi pare rău. Tristan a zâmbit. Aproape că ți-am stricat misiunea sub acoperire. De ce sunt bănuite majoretele americane? Nu îmi spune, lasă-mă să ghicesc! Surorile cele rele ale Cenușăresei conduc un cartel internațional al drogurilor, nu? Jos, la piscină, se vor întâlni cu un șef al mafiei italiene. Nu ar trebuit să alergi ca să le prinzi asupra faptului?

Am oftat. Nu mi se părea la fel de amuzant, ci destul de prostesc. Cele cinci minute de nebunie ale mele se apropiau de final.

— Trebuie să plec, am spus.

— Te rog! Spune-mi măcar numele tău. Cum am mai zis, nici nu trebuie să fie cel adevărat. Poate că este, totuși, franțuzesc? Așa cum stătea acolo, în nișă, lângă portretul doamnei cu colier de perle, cu brațele încrucișate, aproape că părea chiar el un portret.

— Bine. Era timpul pentru adevărul dezamăgitor. Mă numesc Fanny Funke și sunt angajată aici, ca internă. În prezent, mă ocup de supravegherea copiilor.

Dacă Tristan a fost surprins, nu a lăsat să se observe.

— Ce păcat că nu mai sunt copil!

— Ce vârstă ai? Mi-a scăpat, pur și simplu. Mă îndepărtasem doar câțiva pași, când am revenit.

— 19, așa cum ai spus. Și tu? Adică, acoperirea ta.

— 17. A fost plăcut să te cunosc. Am reușit, în sfârșit, să mă desprind. Acum trebuia numai să îmi conving picioarele să meargă și să plec. Haide, nu putea fi chiar atât de greu!

— Sejur plăcut în continuare la Castelul Janvier, am spus peste umăr. În timp ce străbăteam coridorul dintre cele două lifturi, i-am simțit privirea în spatele meu. Mă rog, mi-am imaginat-o. De ce a trebuit să îmi amintesc taman atunci că Delia spunea că am mers de băiat, nu știu. La ușa dinspre aripa destinată angajatelor, m-am întors. Însă nișa era goală. Nici urmă de Tristan.

Am clipit, uluită. Poate că mi-l imaginasem. Poate că îmi imaginasem tot ce se întâmplase în ultima oră. Poate că eram încă în pat, visând. Nu aveam gust de pește în gură, hotelul nu era falimentar, nu exista nicio valiză cu bani murdari, iar eu nu mă purtasem ca o idioată în prezența celui mai chipeș bărbat de pe planetă.

Dar ușa s-a deschis din interior, iar mânerul mi-a intrat atât de dureros în osul sacral, încât am putut exclude în mod absolut varianta unui vis.

Eram trează de-a binelea.

— Scuză-mă. Nu am vrut să te lovesc. Una dintre asistentele de la bucătărie a trecut pe lângă mine, cu un surâs apologetic.

— A fost vina mea, am răspuns eu și m-am strecurat pe ușă.

Toate astea se întâmplaseră înainte de ora șapte! Cine se trezea de dimineață avea parte de experiențe incredibile.

— Știați deja?

L-am privit pe Monsieur Rocher cu ochi mari. Toată ziua mă gândisem dacă și cum să îi relatez conversația dintre frații Montfort, și, acum, că o făcusem, nu se arătase deloc surprins. Nici indignat, nici oripilat. Ascultase tăcut, cu atenție, până la capăt, și părea să îi fie milă de mine. Dar eram atât de preocupată de reacția lui și mă întrebam cu disperare cum aș fi putut să îl consolez! Era hotelul lui. Pentru el, Pavel, bătrânul Stucky, Moser-Anni și chiar pentru domnișoara Müller și toți ceilalți, Castelul din nori nu era doar un job, ci era casa lor. Tocmai de aceea mă așteptasem la o reacție mai violentă.

— Eu sunt doar portarul, însă faptul că hotelul nu mai aduce profit este evident din numărul oscilant al oaspeților, a spus Monsieur Rocher, pe un ton plat. Costurile cu personalul și cu întreținerea sunt deja de mult peste profituri, iar creditele nu mai sunt suficiente pentru a acoperi costurile. Ideea unui investitor există deja de câțiva ani. Și-a aranjat ochelarii. Era o idee foarte înțeleaptă, consider eu, dacă ar fi fost investitorul potrivit.

— Da, iar Burkhardt nu e nici pe departe acela! Dorește să transforme biblioteca într-un magazin de golf, însă, neavând și un teren de golf, chiar nu are sens. În plus, s-a mai discutat despre parcări supraetajate și funicular. Furioasă, am uitat complet să îmi mențin vocea joasă.

Dar Ben, care discuta, la recepție, cu actorul britanic întârziat (pe care nu îl recunoscusem), nu părea să audă nimic. Mi-ar fi plăcut să îl întreb dacă știa ce planuri avea tatăl lui și ce credea despre ele, însă până acum nu se ivise ocazia și, ca să fiu sinceră, nu știam nici cum să abordez subiectul. Mai devreme, la prânz, îl întâlnisem accidental la spălătorie, unde fusesem să îi duc lui Pavel tartă cu măr și scorțișoară și să iau căciula în formă de pisică a lui Gracie. Datorită lui Pavel, căciula arăta ca nouă. Ben stătea turcește pe Berta, care mârâia, și mânca pâine cu unt. Părea să se simtă foarte confortabil. Pavel cântase aria basului din Oratoriul de Crăciun al lui Bach, iar eu, copleșită pe moment de spiritul sărbătorilor, preluasem partitura trompetei solo. Cu tot zgomotul făcut de mașini, orice inhibiție muzicală dispăruse. Lui Ben i se păruse foarte amuzantă bucata mea de trompetă fără trompetă și o transformase pe Berta Obosita în tobă mare. Câteva minute, cântasem din voce și din trompetă și bătusem toba fără griji, apoi Ben sărise jos și ieșise în grabă, scuzându-se. Contractul pentru interni nu părea să ofere o pauză decentă.

— Păstori bucuroși, grăbiți-vă, ah, grăbiți-vă! cântase Pavel, în urma lui.

— Da, planurile sunt înfricoșătoare, a spus Monsieur Rocher și mi-a surâs liniștitor. Dar sunt numai planuri.

Nu aveam nicio idee de ce era așa sigur.

— În ultimii șaptezeci de ani a existat ideea de a crea o pârtie de schi pe munte și de a construi un funicular. Dar, până acum, nu s-a îndeplinit.

— Roman Montfort pare însă hotărât să vândă cât mai repede hotelul și îi este totuna ce face Burkhardt cu el. Mi-am coborât puțin vocea. S-a vorbit despre o valiză plină cu bani murdari...

Nici asta nu a părut să îl surprindă pe Monsieur Rocher.

— Branșa asta a gunoiului pare a fi un domeniu opac, însă foarte profitabil. A luat o gură de cappuccino, de care făcusem rost în bucătărie, deși ora cafelei trecuse deja. Dar nu voisem să apar cu mâna goală în loja portarului, mai ales că aduceam vești atât de proaste.

Tura mea de supraveghere a copiilor ținuse până la 16:30 și fusese complet lipsită de spectaculozitate și incidente – cu excepția jumătății de tonă de sclipici din păr – probabil datorită absenței lui Don Burkhardt Junior, care nici măcar nu vârâse nasul în camera-grădiniță și nu apăruse nici când străbătusem hotelul călare pe inorogii confecționați manual. Sperasem că, poate, familia lui plecase, însă Don fusese doar afectat de o infecție gastrointestinală, așa cum tocmai aflasem. Mi-ar fi părut rău să fi fost altcineva. Dar în cazul ăsta părea să fie karma.

— Nu este, de altfel, prima dată când domnul Burkhardt desfășoară aici, la hotel, afaceri cu valize pline de cash, a spus Monsieur Rocher, după o pauză de o clipă.

— Serios? am șoptit.

Monsieur Rocher a încuviințat.

— Dar, până acum, era vorba, din câte știu eu, despre instalații de distrugere a deșeurilor, despre firme de reciclare, depozite și puncte de colectare din toată Europa. Un hotel ar fi o branșă de afaceri complet nouă. Cred că vrea să încerce ceva diferit.

Dar hotelul nu era o jucărie pentru milionari? Dacă Burkhardt chiar voia să intre în branșa hotelieră și era prieten al instalațiilor moderne, de ce își dorea neapărat acest hotel, cu nișele, colțurile, frontoanele arcuite și turnulețele sale? Nu ar fi putut începe cu o clădire cu linii drepte?

— Retrogradul... ăăă... fratele Montfort mai tânăr a spus că Burkhardt vrea să transforme 35 de camere în 100.

— Ar fi posibil, dacă ar intra în calcul spațiile nefolosite de sub acoperiș și dacă personalul nu ar mai locui aici...

— Dar asta e groaznic! am spus, mult prea tare. De data asta, Ben s-a uitat în direcția mea și a ridicat din sprâncene, întrebător. Am zâmbit, repede. Sărmanul Ben.

Dacă înțelesesem totul bine, perioada lui ca intern la hotel era de domeniul trecutului.

„Adoră locul ăsta", spusese unchiul său, Rudolf.

Și eu adoram locul și eram aici doar din septembrie – cât de mult îl adora cineva care îl știa de o viață?

— Iată-i pe Smirnovii din apartamentul Panorama. Monsieur Rocher a arătat cu bărbia spre un cuplu care apăruse chiar în fața noastră. Fiindcă le ratasem sosirea, cu o seară înainte, m-am uitat la ei cu mare curiozitate, ascunzându-ne cănile de cappuccino în spatele micului stand cu vederi și făcând câțiva pași în spate, pentru a mă confunda cu peretele.

Doamna Smirnov avea în jur de 30 de ani și era o femeie extraordinar de frumoasă, cu ochi migdalați, trăsături netede și un păr castaniu, strălucitor, coafat cu grijă, care i se revărsa peste gulerul de blană al jachetei de costum. Tocurile pantofilor erau infinite, ceea ce nu îi influența deloc mersul. Cu pașii mari ai unui model care mergea pe podium, a străbătut foaierul, și-a dat părul pe spate cu mâna dreaptă, în timp ce balansa elegant o poșetă în stânga. Unghiile erau date cu ojă roșu aprins, asortată cu rujul. Doar când și-a așezat poșeta pe tejghea, mi-am dat seama că în ea se afla un câine mic. Cel mai mic câine pe care-l văzusem. Arăta ca un animal de pluș pufos, alb, cu ochi negri, ca niște nasturi, și chiar și lătratul lui suna artificial, ca al unui animal din desene animate.

— Un accident, a spus stăpâna lui, într-o engleză cu accent puternic. Bărbatul meu spune că aici nu există nici buticuri, nici magazine, nici măcar o parfumerie – este adevărat?

— Da, doamnă, a răspuns Monsieur Rocher. Dar ne străduim să le furnizăm oaspeților tot ce au nevoie. Ce aș putea face pentru dumneavoastră?

— Clive Christian. Doamna Smirnov a făcut o mișcare dramatică din mână. Nu se poate trăi fără.

Asta era rău. Dar cine sau ce *era* Clive Christian? Monsieur Rocher părea să nu știe nici el, așa că, ușor derutat, a întrebat:

— Pardon?

De tejghea s-a apropiat și domnul Smirnov. Cu mult mai în vârstă decât soția lui, între 40 și 50 de ani, și, spre deosebire de ea, îmbrăcat mai degrabă modest, cu un pulover cenușiu și niște pantaloni lejeri. Și el era subțire și chipeș, într-un fel melancolic, cu nas lung și chelie. Avea pe umeri o fetiță de vreo 3-4 ani, care-și ținea mâinile pe capul lui chel și se uita la noi cu ochi mari, tăcută. Avea un păr simpatic, creț, și o rochie din două piese care arăta ca o copie după al mamei, dar fără talia costumului mamei sale, și inclusiv gulerul de blană.

— Nu mă înțelege, a spus doamna Smirnov și a adăugat ceva în rusă, care suna răutăcios și iritat.

Soțul ei i-a surâs prietenos lui Monsieur Rocher.

— Ne cerem scuze! I-a scăpat un parfum în baie și este foarte supărată. Vorbea mult mai bine decât soția lui.

— Da, un accident! a strigat ea. Am spus asta deja! Clive Christian Nr. 1. Dacă nu îl am, mă simt ca și cum aș fi dezbrăcată. Cât de repede îmi puteți face rost de el?

Monsieur Rocher a deschis gura să răspundă, însă domnul Smirnov i-a luat-o înainte.

— Haide, Stella, a spus el cu blândețe, dar ferm. Este weekend, mâine este Seara Sfântă, iar afară e totul înzăpezit. Ai văzut și tu cât de departe de primul oraș suntem, iar pentru acest parfum trebuie mers până la Genf, probabil. Nu vrei să obligi pe nimeni să facă asta, poți folosi unul dintre celelalte parfumuri.

Doamna Smirnov l-a privit consternată. A spus, supărată, ceva în rusă, în care am recunoscut cuvântul „Chanel", și s-a răsucit pe călcâie.

— El e cel care se plânge mereu că alte parfumuri îi dau dureri de cap! Ce am făcut să merit asta? Toți prietenii noștri sunt la St. Mortiz sau în Caraibe, iar noi trebuia să venim în locul ăsta departe de civilizație! S-a îndreptat spre scări. Poșeta a lătrat afirmativ.

— Vă rog să scuzați comportamentul soției mele. Domnul Smirnov i-a dăruit lui Monsieur Rocher un zâmbet trist. Fiica lui a ciripit ceva și a încercat să prindă cu mâna steluțele și păsărelele aurii care decorau ghirlanda de brad de deasupra tejghelei. Uneori are nevoie de timp să se adapteze la o situație nouă.

— Sunt convins că liniștea și aerul proaspăt de munte îi vor face bine, a răspuns Monsieur Rocher.

Domnul Smirnov s-a ridicat pe vârfuri, ca fiica lui să poată atinge ghirlanda. În loc să o smulgă, așa cum mă temusem, ea a mângâiat cu atenție una dintre păsărele.

— Să știți că am venit aici când eram mic și îmi amintesc bine acest loc. S-ar putea spune că mi-a salvat

viața. Aveam 12 ani pe atunci, a spus domnul Smirnov. S-a oprit și l-a privit pe Monsieur Rocher, așteptând, însă acesta nu a spus nimic. Îmi era imposibil să înțeleg și aproape că-mi venea să explodez, întrebându-mă cum îi salvase hotelul viața micuțului rus.

Dar Smirnov a continuat să vorbească.

— M-am bucurat mult când am văzut cât de puține lucruri s-au schimbat. De parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Treizeci de ani. Chiar și telefonul este același. Iar dumneavoastră... nu v-ați schimbat deloc. Deși nu e posibil. Poate că a fost tatăl dumneavoastră cel care m-a ajutat?

Cu ce, Doamne iartă-mă? Îi era greu să se exprime concret? Muream de curiozitate!

Monsieur Rocher a râs ușor.

— Unui copil de 12 ani, un bărbat de 30 i se pare străvechi. Dar mulțumesc pentru compliment, domnule... ăăă... *Smirnov*. Amânarea rostirii numelui și accentuarea nu erau ceva obișnuit pentru Monsieur Rocher. De obicei, toate numele oaspeților, precum și toate datele și informațiile erau gravate complet și de neșters în mintea sa, de parcă ar fi fost trecute pe o listă.

Smirnov a râs, melancolic.

— Firește că nu vă amintiți de mine. Am fost doar unul dintre mulții copii pe care, cu siguranță, a trebuit să-i consolați de-a lungul anilor. Spuneați că „acasă" nu poate dispărea, fiindcă oricine este acasă în sine însuși. Și că omul are în interior tot ce este necesar pentru a fi fericit.

Da, suna a Monsieur Rocher. Spunea atât de multe lucruri înțelepte! Îți venea mereu să alergi și să aduci un carnețel ca să notezi totul.

— Întâmpinasem un obstacol major în viață, care-mi pricinuise o mare angoasă, a continuat Smirnov. Detestam totul și pe toată lumea și mă săturasem. Dar, când am plecat de aici, eram mult mai pregătit de schimbare și pentru tot ce mai dorea viața să îmi arunce în cale.

Iar astăzi era multimilionar și avea o flotă de avioane particulare, o fetiță și o gardă de corp. Bravo lui, voiam să-i spun. Numai alegerea soției nu se dovedise atât de inspirată.

— Da, locul acesta face câteodată minuni, a spus Monsieur Rocher și s-a întors scurt spre mine.

Smirnov a încuviințat. A lovit ușurel cu mâna picioarele fetiței, care-i atârnau după gâtul lui, de o parte și de alta a pieptului, în timp ce micuța continua să se întindă după stele.

— De aceea mi-am dorit ca și familia mea să cunoască locul acesta, ca să simtă o parte din magia pe care am simțit-o eu atunci și ca să adopte o parte din energia acestui loc.

— Ah, sunt convins că așa va fi. Monsieur Rocher și-a privit lista. Excursia cu sania de mâine vă va plăcea cu siguranță. La apus este deosebit. Aș putea să cer de la bucătărie un termos cald cu Ovaltine și poate câțiva biscuiți.

Micuța a bătut din palme și a strigat „Loșadka!", sau ceva asemănător, iar Smirnov a râs, ceea ce l-a făcut să arate cu zece ani mai tânăr.

— Așa este, Dașa, căluți! Căluții trag sania! Ai crede că nu înțelege engleză, însă ne surprinde mereu.

— Vă doresc o ședere minunată la Castelul din nori, a spus Monsieur Rocher. Mă liniștește enorm faptul că timpul nu v-a afectat nici pe dumneavoastră, nici acest hotel.

Timpul poate că nu, m-am gândit, privindu-l. Însă oamenii cu valize pline de bani murdari și cu planuri nebunești, da.

Privirea mea s-a oprit apoi la Ben, care, de la recepție, ascultase totul. Timp de două secunde, ne-am uitat unul la celălalt, și eram aproape convinsă că și el se gândea la lucruri similare. Apoi a sunat telefonul, iar el mi-a surâs, în chip de scuză.

Voiam să-l caut mai târziu și să discut cu el.

— Chiar nu vă puteți aduce aminte de Smirnov copil, Monsieur Rocher? am întrebat eu.

— Of, Fanny. Monsieur Rocher s-a uitat la ceas, care se afla pe peretele din spatele meu și era, de fapt, alcătuit din trei ceasuri distincte. Cel din mijloc arăta ora din Europa Centrală, iar celelalte două, orele de la New York și de la Tokio. Nu începi tura de seară la centrul de wellness la ora șase?

— Ba da, am strigat, speriată, și am ieșit pe ușă. Era 17:59. Încă puteam să ajung la timp.

9

Oficial, turele duble nu erau permise, desigur. Neoficial, aproape toată lumea de la hotel lucra în plus față de programul maxim de lucru prevăzut de lege, iar pauzele nu erau nici pe departe suficiente. Pierre, de exemplu, nu se ocupa doar de micul dejun la bucătărie, ci era și barman, așa că lucra aproape continuu, de la ora 18:30 până la 10:30 în dimineața următoare. Pavel locuia, practic, în spălător, pentru a fi mereu acolo dacă ceva nu era în regulă cu mașinile, iar Monsieur Rocher era la post, în loja portarului, de dimineața devreme până seara târziu, în fiecare zi. Numai domnișoara Müller părea să fie de serviciu non-stop. De când eram aici, nu o văzusem niciodată în haine de timp liber. De aceea nu îmi venise niciodată ideea să mă plâng. Munca mea la centrul de wellness era atât de simplă, încât aproape că nu merita calificativul „muncă". Trebuia să așez pe etajere prosoapele imaculate, să le adun pe cele folosite, oriunde le găseam, și să așez mere în coșulețe. Pe lângă asta, mai trebuia și să dau oaspeții afară politicos, să șterg eventualele bălți de apă și să mă asigur că nu se încuiase nimeni accidental în saună sau că nu adormise acolo, lucruri care se întâmplaseră deja, și nu o dată.

Adevărata provocare era să păstrez buna dispoziție a domnului Heffelfinger (și să supraviețuiesc temperaturilor tropicale, în timp ce purtam uniforma completă, cu ciorapi groși).

Domnul Heffelfinger era nou aici, iar când văzuse centrul de wellness, unde era manager, intrase în depresie.

Era adevărat că, spre deosebire de restul hotelului, farmecul *belle epoque*, perioada în care fusese construit, nu se prea simțea aici. Mai precis, era inexistent. Dacă definea ceva această zonă, era absența consistentă a frumuseții și a stilului. Centrul de wellness fusese construit la subsol, în aripa de sud, în anii '80 ai secolului anterior, și nu se schimbase deloc de atunci. Camerele dispuneau doar de lumină naturală, care venea de la ferestrele din partea de vest, iar în rest ne aflam la subsol și se vedea. Niște spoturi împrăștiau o lumină puternică, inconfortabilă, iar camerele pentru masaj și înfrumusețare aveau un aer de cabinet dentar. Pereții erau acoperiți cu faianță bej-deschis cu dungi bej-închis, până în tavan, iar podeaua, cu gresie bej-închis cu dungi bej-deschis.

Exista o singură saună, iar piscina nu prea impresiona cu dimensiunile sale de zece pe patru metri. Dușurile aminteau vag de spălătoarele desuete din sălile de sport ale școlilor. Totul era meticulos aranjat și foarte curat, însă departe de ideea de frumusețe.

— Știu abatoare mai vesele. Nu e un spa, ci un dezastru, a spus domnul Heffelfinger, aranjând o tavă de argint cu pietre semiprețioase fațetate, lumânări parfumate și o creangă de magnolie artificială. Din

când în când, arunca o privire agitată spre ușă. Doamna Smirnov din apartamentul Panorama trebuia să apară pentru masajul cu plante aromate, și fiindcă în seara anterioară îi spusesem, proasta de mine, despre pachetul de bun venit exorbitant, despre garda de corp și despre avionul particular, domnul Heffelfinger era convins că nu va putea atinge standardele acestei doamne sub nicio formă. Părea a fi o chestiune de onoare pentru el.

— Îmi vine să intru în pământ de rușine. Fiecare oaspete de primă clasă care va intra aici va pleca spunându-le tuturor cât de mult a decăzut Manuel Heffelfinger. Cariera mea se încheie aici, s-a văitat.

Dacă i-aș fi spus că doamna Smirnov ar fi preferat să fie cu prietenele ei în Caraibe sau la Saint Moritz, cu siguranță ar fi început să plângă.

— Nu-i adevărat! am încercat să-l încurajez. Fiți serios, domnule Heffelfinger! Sunteți doar de trei zile aici și deja ați făcut minuni. Dozatorul acesta luxos, cu felii de limetă și de castravete, va fi cu siguranță pe placul doamnei Smirnov. Și ați fost genial când ați ascuns crăpătura din faianța de la piscină cu oglinda aceea!

— Mulțumesc. Drăguț din partea ta. Domnul Heffelfinger a oftat. Avea, probabil, în jur de 40 de ani. Era un tip mic și chipeș, cu un păr scurt, tuns cu precizie, și mâini cu manichiură perfectă, care fremătau de nervozitate.

— Să nu mai zic de eliminarea din peisaj a solarului acela oribil, pe care nimeni nu l-ar fi folosit, de teamă să nu fie transformat în carne uscată. S-a uitat de la ceasul

de pe perete la ușă și înapoi. Mai erau două minute până la programarea doamnei Smirnov.

— Dumnezeu mi-e martor, am făcut tot ce a fost posibil să îmblânzesc lumina care evidențiază celulita și să mai îndulcesc abominațiile acelea de plăci de faianță. Dar îți dai seama că e o improvizație! Ce folos au lumânările parfumate și orhideele, dacă clientul se așteaptă la servicii asemănătoare cu cele de la alte spa-uri? Ai văzut pe undeva vreo baie de abur? Vreo saună cu cromoterapie? A scos cuvintele pe gură tot mai repede. Saună cu pietre semiprețioase, saună cu plante, saună panoramică? Fântână de gheață, piscină cu trambulină, dușuri? Piscină cu valuri, exterioară, cu apă de mare, termală?

Probabil ar fi putut continua la infinit, așa că l-am întrerupt.

— Dar este în regulă asta... stilată, confortabilă. Cel puțin prin comparație cu un abator. Ideea cu divanul oriental din nișă este grozavă. Mă întreb cum ați reușit să o convingeți pe domnișoara Müller să facă rost de toate pernele, vazele, oglinzile, decantoarele și tăvile de argint. Domnișoara Müller contribuise chiar și cu un tablou în ulei, încadrat de o ramă aurită, la conceptul nișei orientale – o doamnă opulentă, care zăcea într-un șezlong, la marginea unui lac cu nuferi, mai mult sau mai puțin dezbrăcată, care se părea că fusese alungată cu zeci de ani în urmă într-o cămară cu vechituri. Dar aici se potrivea perfect, și orice acoperea faianța bej era bine-venit.

— Ah, domnișoara Müller este sufletul meu pereche. Fața domnului Heffelfinger s-a luminat de un zâmbet. A scos de la naftalină chiar și niște paravane.

Ușa s-a deschis, iar zâmbetul i-a înghețat într-o mască anxioasă. Am avut un sentiment neplăcut. Nu ar fi trebuit niciodată să îi povestesc despre garda de corp. Probabil credea că avea să fie împușcat, dacă doamna Smirnov nu era mulțumită de tratamentul wellness.

Însă era doar doamna Ludwig, din camera 107, care a intrat și a privit cu timiditate în jur, înfășurată în halat. Când m-a recunoscut, a zâmbit ușurată.

— Ah, drăguță, ce bine că sunteți aici! Pot să vă întreb care este eticheta? Și-a arătat, îngrijorată, picioarele. Este permis să purtăm papucii de casă de la hotel aici? Am uitat complet să îmi aduc șlapi de acasă.

— Este perfect în ordine, am asigurat-o. Puteți să luați alți papuci, dacă aceștia se murdăresc sau se udă. Este suficient să îmi spuneți.

— Sunteți o comoară, a spus doamna Ludwig.

Domnul Heffelfinger s-a uitat cum trecea pe lângă saună și pe lângă spațiul de meditație, îndreptându-se spre piscină.

— Măcar în privința acestei doamne sunt sigură că nu mă poate compara cu cei din Arosa ori Saint Moritz.

Ușa s-a redeschis, iar domnul Heffelfinger și-a dus mâna la inimă. Dar nu era doamna Smirnov (care deja întârziase cinci minute), ci Tristan Brown. De la întâlnirea noastră din zori, mă gândisem o dată sau de două ori la el, poate ceva mai des, însă m-a șocat cât de incredibil de

minunat arăta, de parcă aș fi uitat între timp. În lumina prietenoasă-cu-celulita a domnului Heffelfinger, părul lui strălucea într-un castaniu cu reflexe aurii, iar halatul de baie obișnuit, de la hotel, venea pe el ca o piesă creată de un designer celebru.

— Dumnezeule mare, a șoptit domnul Heffelfinger, fascinat.

Poate era *ușor* exagerat.

Tristan m-a descoperit și mi-a zâmbit.

— Ah. Agent Fanny. Am ajuns cumva în zona de îngrijire a copiilor?

— Nu, domnule. Aici este centrul de wellness. Nu că aș fi dus lipsă de replici tăioase, însă jocul nostru nu era defel amuzant dacă mai era cineva de față. În plus, mă temeam că mi se adunaseră mici broboane de transpirație deasupra buzei superioare. Puteam doar să sper că această lumină era la fel de benefică pentru tenul meu ca pentru al lui. Pe acolo ajungeți la sauna finlandeză, iar piscina se află chiar în capăt. Temperatura apei este de 26 de grade.

Până atunci, zâmbetul său fusese asemănător cu al cuiva care era conștient de efectul său. Dar acum Tristan părea amuzat de-a binelea. S-a uitat la domnul Heffelfinger.

— 26 de grade! Temperatura mea preferată, a spus el, continuând să meargă ca un fotomodel la o prezentare de halate pufoase.

— A zis cumva îngrijirea copiilor? Domnul Heffelfinger părea șocat. I se pare un decor copilăresc? Și-a frecat mâinile.

Este prea colorat, nu-i așa? Știam eu că *less is more*, de fapt, este și deviza mea, doar că aici m-am gândit că mai multe lucruri vor fi mai de folos... S-a întrerupt, fiindcă ușa s-a redeschis.

Una după alta, au intrat toate cele cinci fete Barnbrooke: mai întâi Ella și Gretchen, apoi Gracie, Madison și, la final, Amy.

Domnul Heffelfinger a scos niște sunete gâlgâite, un soi de *ghh-ghh-ghh*, și a căscat ochii, îngrozit. Dar n-am avut timp să îmi dau seama ce se petrecea, fiindcă Madison a exclamat, entuziasmată:

— Fanny!

Micuța Gracie s-a grăbit să mă îmbrățișeze cu foc.

Trebuie să spun că se creează prietenii profunde când îți petreci toată ziua confecționând inorogi și inventând o limbă secretă, pe care o pricep doar inorogii și prietenii lor. Astăzi, pe lângă Madison și Gracie, mai făcusem alți trei copii fericiți cu cantități industriale de sclipici, inclusiv Anton și Elias, fiii unui scriitor de thrillere renumit, care urma să susțină o lectură la hotel, între Crăciun și Anul Nou. Anton își botezase inorogul „Moarte Sclipitoare", iar Elias, „Ucigașul de Catifea". În rest, păreau niște copii obișnuiți. Împreună, înființasem clubul nespus de secret al inorogilor.

— Ella și Gretchen au spus că numai inorogii adevărați pot îndeplini dorințele, a strigat Gracie, iar Madison a completat cu:

— Vaci de mlaștină rubarbă.

(Limba secretă nu era încă foarte bine dezvoltată.)

Domnul Heffelfinger părea încă șocat și șuiera ceva în dialect elvețian, pe care nu-l înțelegeam. Ella și Gretchen nu au dat nicio atenție nici fetelor, nici mie, ci au privit în jur și au șușotit. Am știut imediat ce le atrăsese privirile – sau, mai precis, cine.

— Piscina este de-a lungul coridorului, chiar în capăt, le-am informat eu.

— Știm, mi-a răspuns Gretchen, arogantă.

— Ne uităm și noi prin zonă, a spus Ella.

— Da, mai precis la Tristan Brown, a explicat Madison. L-am cunoscut la cină și, cum este foarte frumos, Ella și Gretchen se ceartă acum ca să decidă care dintre ele are întâietate.

— Ce prostie, a spus Gretchen. Nu ne certăm deloc. Ceva mai încet, însă nu suficient de încet, i-a spus Ellei: Și chiar dacă ne-am certa, asta nu ar privi nicio *cameristă îngustă la minte*!

Ella a chicotit.

Vaci de mlaștină rubarbă. M-am străduit să îmi păstrez o expresie cât mai neutră.

— S-au dat cu rimel rezistent la apă, mi-a destăinuit Madison. Iar costumul de baie al Ellei are o singură bretea. Și, firește, n-au vrut să venim și noi.

— Fiindcă sunteți iritante și obositoare, a spus Ella. Numai bătaie de cap.

— Îl voi întreba pe Tristan dacă n-ar prefera-o pe Amy, în loc de Gretchen sau de Ella, a spus Gracie. Este cu mult mai drăguță și mai isteață. Nu înțeleg de ce băieții trebuie să fie mereu atât de proști.

Amy a roşit sau cel puţin aşa a părut, în lumina aceea.

— Ne-aţi putea lăsa, totuşi, în pace? Ella şi-a dat ochii peste cap. De ce nu mergeţi la culcare, ca nişte copii normali?

— Nişşşun... copchiiil! Domnul Heffelfinger a arătat spre plăcuţa de pe uşă. În sfârşit, am priceput ce voise să spună, de la început.

„Accesul copiilor sub şaisprezece ani în centrul de wellness este interzis", scria acolo, în patru limbi. (Semnul atârna afară, unde avea mai mult sens, cu condiţia ca acei copii să ştie să citească.)

Ella şi Gretchen s-au bucurat enorm.

— Ha, ha, copiii şi câinii trebuie să rămână afară. În sfârşit, nişte reguli de bun-simţ!

— Ah, domnule Heffelfinger, nu fiţi mai catolic decât Papa! Se duc doar până la piscină. L-am privit rugătoare. Gretchen şi Ella se îndepărtau deja, făcând cu ochiul peste umăr. Încă nu pricepuseră că interdicţia faţă de copii se aplica doar centrului de wellness, nu şi piscinei.

— Nu! Nu merge aşa! Domnul Heffelfinger îşi recăpătase darul vorbirii. Ies imediat. A arătat cu degetul spre Gracie. Când iese cineva dezbrăcat din saună, nu doreşte un... un *asemenea*... lucru... un...

— Copil?

— Întocmai. Nimeni nu vrea să vadă aşa ceva. Copiii se uită la oameni cu ochii mari, ciudat. Şi au obiceiul de a pune întrebări extrem de incomode pentru

cineva dezbrăcat. Aici este un loc în care te simți bine! O oază de liniște. Copiii nu sunt doriți aici. Și-a agitat mâinile în aer, isteric, de parcă ar fi vrut să gonească un roi de albine. Trimiteți-i de aici, înainte să apară doamna Smirnov, iar soarta mea să fie pecetluită!

Deși vorbise în germană, Gracie, Madison și Amy au priceput că avea o problemă cu ele. Deja se dăduseră înapoi, spre ușă.

— Nu vă faceți griji, nu este periculos. Le-am zâmbit liniștitor și am deschis ușa. Haideți! Și pe aici se poate ajunge la piscină și, să fiu sinceră, este drumul mai plăcut, unde nu riscați să dați peste oameni dezbrăcați.

— Spune-le că adulții nu vor să se simtă ca niște pedofili când se duc la saună, a șuierat domnul Heffelfinger din urma noastră.

Era limpede că nu voi face una ca asta.

— Nu săriți de pe margine! Nu țipați! Nu udați șezlongurile! Nu faceți pipi în apă...

Am închis ușa.

— De fapt, e un tip simpatic, am murmurat eu, apologetic. Doar că e foarte tulburat.

La piscină, Tristan își făcea lungimile de bazin – dacă puteai să numești așa cei zece metri. Ella și Gretchen își scoseseră deja halatele. Când am apărut de după colț cu Amy, Gracie și Madison, au făcut niște mutre acre. Gracie a plonjat în apă, făcând pleosc pe burtă, chiar lângă Tristan.

Nu mi-am putut ascunde un rânjet, în timp ce mă întorceam în centrul de wellness. Oricât ar fi încercat

Ella și Gretchen să îl impresioneze pe Tristan, Madison și Gracie aveau să le depășească.

Cu peste 20 de minute întârziere, doamna Smirnov ajunsese, în sfârșit, la domnul Heffelfinger. Cu o sumedenie de cuvinte, a explicat că ziua fusese deja o catastrofă. Când a remarcat că domnul Heffelfinger abia dacă pricepea engleză, a continuat în rusă, ceea ce i-a făcut descrierea să sune mult mai dramatic.

Tremurând, domnul Heffelfinger a condus-o în sala de masaj, sub ochii doamnei Ludwig, care se întorsese de la piscină. S-a așezat pe noul divan și a răsfoit o revistă glossy, pe care domnul Heffelfinger o pusese acolo.

— Doamne Dumnezeule, a murmurat ea.

— Da, am spus eu, îngrijorată. Sper să nu mai tremure în timpul masajului.

— Ah, mă referem la doamnă, a spus doamna Ludwig. Îmi este atât de cunoscută!

— Doamna Smirnov?

— Așa se numește? Atunci firește că nu se poate să fie ea. Doamna Ludwig s-a aplecat în față. Dar seamănă leit cu soția unui oligarh rus, care a cheltuit deja trei milioane într-un proiect de salvare a mărilor. Viktor Iegorov. Cred că e mai bogat decât Bill Gates. Așteptați, cred că aici este o fotografie de la un eveniment caritabil de la Cannes, la care a participat și Caroline de Monaco. A început să foșnească revista. Ah, îmi plac mult revistele astea. Nu le cumpăr însă niciodată, fiindcă sunt foarte scumpe. Nu prea există fotografii cu Viktor Iegorov, căci nu îi place să fie în atenția presei, însă soția lui apare

adesea la premiere de film, la petreceri și la evenimente caritabile. Este mereu musafiră pe iahtul unui magnat al construcțiilor și al nevestei lui. Înainte să se căsătorească cu Viktor Iegorov, era un fotomodel bine plătit. A lăsat revista la o parte și a luat alta. Trebuie să fie undeva pe aici. Ah, uite, vedeți, comoara mea? Doamna în rochie cu spatele gol... așa-i că seamănă ca două picături sau nu?

M-am holbat la fotografie. Așa era. Fie doamna Smirnov avea o clonă, fie...

„Stella Iegorov, 34, a ieșit din nou fără soțul ei. Cu această rochie superbă de la Dolce & Gabbana, de un roșu modern, nu face niciun pas greșit", spunea descrierea fotografiei.

Stella era și prenumele doamnei Smirnov. Nu putea fi o coincidență.

— Poate că sunt aici incognito, a presupus doamna Ludwig. Trebuie să fie obositor să fii tot timpul fotografiat. Iar presa speculează mult, în ultima vreme, cu privire la comportamentul lui Viktor Iegorov, împotriva guvernării ruse. M-a privit. Totul este atât de interesant! Cred că voi mai rămâne puțin. Poate c-o să încerc și sauna. Ar trebui să fie foarte sănătos.

Poate că există un loc în care să-mi pun bijuteriile, drăguță? Și care-i treaba cu prosoapele? Se pot lua mai mult de două? Domnul Ludwig se va întreba unde am stat atâta, dar, când îi voi spune cu cine m-am întâlnit, nu-și va putea reveni din uimire. Ah, ce loc minunat!

Da, și mereu plin de surprize.

În timp ce doamna Ludwig încerca bucuroasă sauna și aștepta să se redeschidă ușa de la sala de masaj, am aruncat o privire furișă către piscină. Tristan stătea pe un șezlong, înconjurat de Ella, Gretchen și Madison. Nu părea deranjat, ci, dimpotrivă, amuzat de întreaga situație.

Gracie plutea în piscină, pe spate. Scuipând un jet de apă spre tavan, a strigat spre Tristan:

— Tristan, uite! Sunt o balenă!

Doar pe Amy nu o vedeam nicăieri. Am găsit-o afară, pe coridor, unde se sprijinea de un perete.

— Ar fi trebuit să îmi aduc o carte, a spus ea, posomorâtă, când m-a văzut.

Am pus jos coșul cu prosoape proaspăt spălate și am început să le împăturesc și să le rulez.

— Există locuri mai potrivite pentru citit în acest hotel.

— Știu. Amy a oftat. Am un loc preferat pe un pervaz de fereastră din bibliotecă. Am stat acolo jumătate din ziua de azi, citind, privind fulgii de zăpadă care cădeau și mângâind pisica. Îmi place mult și vestibulul acela mic de la etajul al doilea, din spatele draperiei. Sau ferestruica aceea din bar, dimineața devreme, când nu e nimeni acolo. Nu mă poate găsi nimeni.

— Cine nu ar trebui să te găsească?

Amy a ridicat din umeri.

— Oricine mă caută. Mama, care să spună „Stai dreaptă, Amy. Nu mai sta mereu cu nasul în cărți. Amy, mai trebuie să te și distrezi". Sau tata, care mă privește

mereu atât de surprins, de parcă ar fi uitat că exist. Ți se poate întâmpla, dacă ai cinci copii. Și Gretchen, și Ella, fiindcă ele... în fine, le știi deja. S-a uitat la prosoape. Pot să te ajut?

Am privit-o uimită, însă părea să fi vorbit serios și m-a rugat să îi explic ce trebuia să facă.

— Domnul Heffelfinger dorește să fie rulate, înțelegi? Spune că arată mai primitor. Apoi, trebuie să le aranjăm, șase în fiecare compartiment de etajeră. Da, întocmai.

Am împăturit, am rulat și am aranjat o vreme, apoi Amy a spus, direct:

— Gretchen și Ella i-au spus lui Aiden că învăț limbajul semnelor. Acum, el crede c-aș fi îndrăgostită de el.

Datorită lui Monsieur Rocher, eram în temă. Aiden era băiatul cu păr închis la culoare, care avea o deficiență de auz și pe care bunicii îl adoptaseră când era bebeluș. Așadar era, cum s-ar spune, unchiul adoptiv al lui Amy, cu care nu avea o legătură de sânge. Era în regulă să fie îndrăgostită de el.

— Hm, hm, am făcut eu, sperând că păream la fel de înțelegătoare și de încurajatoare ca Monsieur Rocher.

În orice caz, o îndemnasem pe Amy să continue.

— Aiden se poartă foarte ciudat cu mine, de când știe asta. Nu se mai uită în direcția mea. Apoi... A oftat. Atât de adânc, încât aproape că era molipsitor. Ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, chiar și fără cuvinte. M-am îndepărtat de el doar cu doi ani în urmă, fiindcă

Ella și Gretchen îl foloseau drept cobai, și asta nu mi-a plăcut.

— Cobai? Acum nu mai sunam ca Monsieur Rocher, ci doar ca mine însămi.

— Da. Aveau nevoie de cineva cu care să exerseze sărutatul. Amy a pufnit disprețuitor pe nas. Se pare că Aiden poate săruta foarte bine. Gretchen crede că e din cauza... că s-ar datora faptului că nu poate auzi, și de aceea ar fi foarte sensibil și perfect drept cobai. I-am dat o palmă pentru asta. OK, au fost două. Una pe obrazul stâng și una pe obrazul drept. Așa de tare, că m-a durut și pe mine.

— Bravo, mi-a scăpat.

Gura lui Amy s-a modelat într-un zâmbet strâmb.

— Am fost pedepsită timp de trei săptămâni și nu am avut voie să mă uit la serialele preferate.

— A meritat, am spus.

— Așa zic și eu. Amy m-a privit recunoscătoare. Apoi a oftat iar. De aceea nu pot să pricep de ce se poartă Aiden atât de straniu. Știe deja că eu, niciodată... și chiar și dacă ar fi așa... poți învăța limbajul semnelor și fără să fii îndrăgostit de cineva... adică, sunt la fel ca înainte.

Încet, în mintea mea s-a clădit o imagine.

— Prietena mea, Delia, avea un prieten foarte bun, Paul, am început eu. Paul erau vecin cu noi, iar când era băiețel a creat un traseu de sfoară între camera lui și a Deliei, pe care puteau conduce mașinuțele Playmobil și își trimiteau mesaje unul altuia. Familiile lor își petreceau concediile împreună, iar ei se înțelegeau perfect și

își spuneau totul. Într-o zi, Paul a început să se poarte ciudat. Abia dacă-i mai vorbea Deliei, iar în curtea școlii se întorcea și pleca dacă o vedea venind.

Amy mă privea cu ochii mari.

— De ce se purta așa?

— Asta l-a întrebat și Delia și nu a fost deloc simplu, fiindcă o evita cu orice preț. Dar, într-un târziu, i-a mărturisit că se îndrăgostise de ea.

— Ah, a spus Amy. Și ce s-a întâmplat mai departe?

Adevărul era că Delia se simțise cumva flatată, însă nu era îndrăgostită de el. Prietenia lor nu supraviețuise. Paul nu mai vorbise cu ea un an întreg. Chiar și acum îi spunem încă „Paul Ofensatul". Am decis să îi ascund lui Amy urmările triste.

— Ce am vrut să zic e că poți cunoaște o persoană de mulți ani și apoi, dintr-odată, să îți dai seama că nu mai ai în față un copil și că dorești mai mult... Poate că și Aiden trece acum prin ce a trecut Paul.

Amy și-a mușcat buza de jos, gânditoare.

— Și dacă nu e așa? Dacă se gândește doar că aș fi îndrăgostită de el, iar asta e ceea ce-l face să se simtă inconfortabil?

— Ești îndrăgostită de el? am întrebat, tresărind totodată. Probabil fusesem prea directă. Dar Amy nu a părut să creadă asta.

— Poate, a zis, într-un târziu. Ești îndrăgostit dacă îți bate mai repede inima și dacă ți se înmoaie genunchii când privești o persoană?

Nu că aș fi fost vreodată îndrăgostită, însă citisem suficiente cărți și văzusem suficiente filme ca să pot răspunde „da" din toată inima. Adică aș fi făcut asta, dacă domnul Heffelfinger n-ar fi apărut de după colț în aceeași clipă. Amy a lăsat să cadă prosoapele pe care tocmai le terminase de împăturit și a luat-o la goană în direcția piscinei.

— Deși nu am înțeles un cuvânt, cred că doamnei Smirnov i-a plăcut, a șoptit domnul Heffelfinger, entuziasmat.

— A plecat? am întrebat, tot în șoaptă.

— Nu. A vrut să se mai uite prin jur. Și-a frecat mâinile. Nu am putut-o împiedica. Am o nouă programare la masaj, acum, așa că te rog să fii atentă să se poarte copiii frumos, câtă vreme se află doamna Smirnov aici. Și te mai rog să faci ceva și în privința acelei doamne în vârstă care cască gura la biata femeie de parcă ar fi cu totul și cu totul de aur.

— Face asta deoarece crede că doamna Smirnov este, de fapt, doamna Iegorov, am spus eu.

— Ca oligarhul rus?

Firește că toată lumea cunoștea numele, în afară de mine.

— Există vreun oligarh care nu este rus? am întrebat eu. Așa cum mucegaiul e mereu alb?

Dar domnul Heffelfinger plecase deja în grabă la următoarea programare.

Am găsit-o pe doamna Smirnov, sau cum s-o numi de fapt, în piscină, unde o urmase doamna Ludwig, care

într-adevăr nu scăpa din ochi musafirul vedetă atât de neașteptat. La rândul ei, doamna Smirnov avea ochi doar pentru Tristan, care se uscase deja și se îmbrăca în halat. Scena avea un iz de reclamă la Coca-Cola – mai lipseau un jingle și parcursul lent al camerei. Toate femeile (inclusiv eu) au privit cum își învelea partea superioară a trupului în prosopul alb. Gretchen chiar și-a trecut limba peste buze.

Doar doamnei Ludwig i se părea mult mai interesantă doamna Smirnov. S-a aplecat spre mine, entuziasmată.

— Ea este, sunt sigură, mi-a șoptit ea, poate o idee prea tare.

Doamna Smirnov, alias Iegorov, a măsurat-o pe doamna Ludwig iritată, apoi i-a zâmbit grațios, ceea ce a făcut-o pe doamna Ludwig să strălucească.

Tristan s-a îndreptat spre ieșire și firește că ambele fete mai mari Barnbrooke nu au mai găsit niciun motiv de a rămâne mai departe la piscină. Gracie și Madison s-au ținut după ele, și posibila soție de oligarh a părăsit centrul de wellness după ce și-a mai rezervat alte cinci masaje și un tratament facial. Doar Amy a mai rămas – ca să ne continuăm conversația începută mai devreme, am presupus. Dar, din păcate, nu era posibil, fiindcă doamna Ludwig și-a dat seama, înapoi în zona de saună, că își pierduse inelul. Bucuria ei s-a dizolvat repede în dezamăgire.

— L-am pus laolaltă cu celelalte bijuterii în cutia pe care mi-ați dat-o, mi-a spus ea, cu lacrimi în ochi. Dar nu-l mai găsesc nicăieri. Este inelul meu de logodnă,

să știți. Are o valoare sentimentală imensă pentru mine. Buza de jos îi tremura, iar eu aproape că m-am topit de milă. Era chiar inelul de logodnă de la domnul Ludwig!

Împreună cu Amy, am cercetat fiecare colțișor, însă degeaba. După ce și-a încheiat munca, domnul Heffelfinger ni s-a alăturat, însă, chiar după ce a aprins luminile orbitoare, ca să vedem mai bine, n-am avut noroc. Ne-am uitat în toate colțurile bej, am întors pe dos toate buzunarele de halate, iar eu am scotocit prin coșurile cu rufe murdare și am scuturat toate prosoapele, pe rând. Dar, oricât de meticulos am căutat, inelul dispăruse. Într-un târziu, am renunțat, plini de frustrare. Trecuse deja de ora unsprezece.

— Poate că l-a ascuns unul dintre copii, a presupus domnul Heffelfinger, după ce doamna Ludwig, distrusă, a dispărut pe ușă, susținută de o Amy plină de compasiune. Copiilor le place să joace feste.

Sau poate că inelul fusese furat. Dar cine să fi făcut una ca asta? Doamna Ludwig spusese chiar ea că inelul avea doar valoare sentimentală.

— Nu prea cred, am spus eu, cu fermitate. Probabil doar s-a rostogolit și a alunecat pe undeva, pe dedesubt, și nu l-am văzut. Mâine-dimineață îl voi ruga pe Iaromir să deșurubeze grilajul scurgerii, ca să putem cerceta sita. Cu siguranță îl vom găsi imediat.

— Sper. Domnul Heffelfinger a stins, oftând, lumânările parfumate. Altfel, bătrâna ne va acuza de furt și vom fi cu toții suspecți.

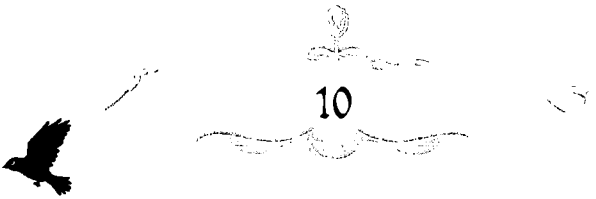

10

Eram terminată când am ieșit, în sfârșit, din centrul de wellness. Pe fruntea mea puteai prăji ouă și mi se părea că ciorapii și pielea erau totuna. În plus, îmi făceam griji pentru doamna Ludwig. Speram ca sărmana doamnă să poată să doarmă.

În mijlocul coridorului stătea Pisica Interzisă. De parcă m-ar fi așteptat pe mine, s-a ridicat când m-a văzut, mi s-a frecat de picioare și a fugit, mieunând, spre o ușiță de pivniță, de unde, urcând câteva trepte, ajungeai afară.

Cheia a funcționat, așa că i-am făcut pisicii o favoare și i-am dat drumul. Fiindcă domnul Heffelfinger folosea acest colț pentru scurtele sale pauze de țigară, zăpada nu era dată la o parte, ci aplatizată pe câțiva metri. Un val de frig bine-venit a pătruns prin ușa deschisă. Am luat cheia, fiindcă ușa avea tendința de a se izbi, lăsând lumea afară, și am ieșit, inspirând adânc. Când aerul înghețat, de noapte, mi-a pătruns în plămâni, m-am simțit mai bine.

Până după-amiază târziu, ninsese continuu, însă acum se liniștise. Printre norii răzleți sclipeau stele, iar luna aproape plină se ridica deasupra brazilor și îneca totul într-o lumină rece. Pisica Interzisă s-a așezat în

zăpadă și s-a uitat spre peretele hotelului de deasupra. În timp ce temperatura corpului meu revenea încet la normal, i-am urmărit privirea. Ne aflam în cel mai adânc punct al hotelului, din exterior; numai bucătăria de sub restaurant și centrul de wellness aveau ferestre cu lumină naturală. Pentru restul clădirii, subsolul era complet ascuns de pantă. Deasupra centrului de wellness, ferestrele franceze imense, arcuite, ale sălii de bal, reflectau lumina lunii, iar deasupra lor erau camerele din aripa de sud, însă numai a treia fereastră din stânga era luminată. Cred că era numărul 117, camera gărzii de corp a familiei Smirnov/Iegorov. Ultimele două ferestre din dreapta aparțineau băilor din apartamentul Panorama.

Și tocmai acolo, între fereastra de la numărul 117 și fereastra de la baia apartamentului Panorama, se mișca acel ceva pe care dorise Pisica Interzisă să mi-l arate. Mi-a stat inima când mi-am dat seama că era vorba despre o siluetă masculină, care se mișca deasupra mea, la vreo opt, nouă metri, pe o mică proeminență a zidului. Rapid și cu pricepere, silueta s-a strecurat pe lângă fereastra luminată. În clipa în care lumina i-a surprins chipul, l-am recunoscut pe Tristan Brown. Nu exista îndoială.

Mi-au trecut tot soiul de gânduri prin cap, însă niciunul nu avea sens. Cine făcea demonstrații de echilibru noaptea, la înălțimi amețitoare, pe proeminențe foarte înguste de zid?

Artiștii de circ plictisiți. Supereroii. Sinucigașii indecișii. Moș Crăciun, cu o zi mai devreme. Și, firește, hoții din hoteluri.

În clipa aceea, lumina din camera 117 s-a stins, iar Tristan, care aproape că ajunsese la fereastra de la 118, a rămas nemișcat, lipit de zid. Foarte lent, un nor a acoperit luna, însă tot îl distingeam pe fațada deschisă la culoare. În mai puțin de o clipă, fereastra de la 117 s-a deschis. Era prea întuneric să-mi dau seama dacă acolo se afla garda de corp a lui Iegorov, dar am văzut vârful unei țigări aprinse și am simțit miros de fum. M-am întrebat dacă el și Tristan mă puteau vedea când priveau în jos sau dacă eram doar o pată întunecată în zăpadă. În orice caz, nu exista motiv să mă simt vinovată, fiindcă nici nu mă aflam ilegal pe un pervaz, nici nu fumam într-o cameră de nefumători. Și totuși, nu m-am clintit. Pisica Interzisă părea să fi prins și ea rădăcini în zăpadă.

După un minut (probabil, era dificil de spus, fiindcă secundele păreau să se lungească), mucul de țigară a căzut în zăpadă și s-a stins, iar fereastra s-a închis la loc.

Tristan s-a mișcat imediat.

Probabil ar fi fost cel mai înțelept să rămân pe loc, să-l urmăresc și să văd unde se îndrepta. Și apoi să anunț incidentul.

Pe de altă parte, nu puteam să mă mișc din loc. N-aș fi putut dormi toată noaptea, din cauza întrebărilor fără răspuns. Când era chiar deasupra mea, în dreptul ferestrei de la 119, am mieunat tare, fără să mă ostenesc să sun ca o pisică adevărată.

— Miau!

Tristan s-a lipit de zid. Probabil se uita în jos, spre mine, întocmai cum mă uitam și eu în sus, spre el, însă nu-mi dădeam seama, pe întuneric.

I-am făcut cu ochiul, apoi am auzit un râs ușor și am văzut, uimită, cum a reușit să ajungă la streașină, dintr-un salt, și cum a coborât repede ca fulgerul pe fațadă, de parcă era, într-adevăr, Omul-Păianjen. Pe ultimii metri, a reapărut luna, și atunci am putut vedea mai bine cum se ținea de marginile decorațiunilor din piatră. Purta mănuși fără degete. Pentru ultimii doi metri, a sărit pur și simplu, aterizând ușor și elastic, în picioare, ca o pisică.

Ca rezultat, adevărata pisică a fugit prin zăpadă și, pentru un moment, m-am gândit că ar fi fost mai inteligent să fac la fel.

— Bună, a spus Tristan. Dinții i-au scânteiat la lumina lunii.

— Da, întocmai. Bună, am răspuns eu. Nu am vrut să deranjez, ci doar să te salut. Nu-l întâlnești pe Omul-Păianjen în fiecare zi.

— Am crezut că vrei să mă arestezi. După tonul vocii lui, Tristan era amuzat. S-a întors cu spatele la lună, așa că fața îi era în umbră și nu îi distingeam trăsăturile.

— De ce? Ai făcut ceva?

— Nu, din câte știu. Tot mă crezi un hoț de hoteluri?

Nu! Firește că nu! N-am căzut în capcană. Pe de altă parte...

— Da, am spus. Altfel, care ar fi motivul pentru care te-ai cățărat pe fațadă în miez de noapte, purtând negru și mănuși speciale?

Tristan a râs.

— Și ce am furat? A privit în jos, spre silueta lui subțire.

— N-am idee, am recunoscut. Poate că am intervenit la țanc. Am adăugat, încet: de aici... mieunatul. Ca să nu faci un lucru pe care să-l regreți.

— Ah. Vocea lui Tristan a devenit brusc serioasă. Foarte frumos din partea ta, Fanny. Nu doar că ești drăguță, dar mai ești și amabilă.

Da, așa eram. Sau extrem de proastă, fiindcă m-am simțit extrem de flatată.

— Poți să stai liniștită, a continuat el. Nu am furat nimic! Niciunuia dintre oaspeții hotelului nu îi va lipsa nimic, ți-o jur.

— Și atunci, ce faci aici? Am arătat spre fațadă. Sau sunt exercițiile tale obișnuite de după seara la bazin?

— Ești aproape, a răspuns el. Cățărarea pe fațade este un soi de pasiune pentru mine. Dar, când mă ocup de asta pe timpul zilei, oamenii sunt deosebit de îngrijorați. Mai ales bunicul meu. Are inima slabă. A trebuit să îi promit, acum câțiva ani, că nu voi mai face nimic periculos. A făcut o pauză scurtă. Din păcate, am o slăbiciune pentru lucrurile periculoase, a adăugat el.

Am crezut cuvânt cu cuvânt ultima afirmație. Ce spusese înainte... poate 50%.

— Doamnei Ludwig îi lipsește inelul de logodnă, am spus încet și mi-am dorit să se răsucească puțin, ca să-i văd mai bine fața. Oare întorsese spatele lunii în mod intenționat?

— Doamna aceea în vârstă care se afla mai devreme la piscină? a întrebat el. Inelul cu piatră roz?

— Știi cum arată inelul? Exista o singură explicație. Un val de emoții s-a revărsat asupra mea, un amestec de uimire și de furie. Tu l-ai furat! Cum ai putut? L-am căutat mai bine de o oră, iar doamna Ludwig a plâns până i-au ieșit ochii din cap. Și de ce să fi făcut asta, când nu are de fapt nicio valoare?!

— Hei! Tristan m-a prins de braț și m-a scuturat ușor. Fanny! Nu am furat nimic. Am observat doar că purta un inel foarte frumos, atât.

— Un tânăr care se interesează de bijuteriile doamnelor în vârstă? Ce să-ți spun! Este tot un hobby de-al tău? Mi-am încrucișat brațele la piept. Dintr-odată, mi-am dat seama cât era de frig. Să te uzi în zăpadă la minus cinci grade era o metodă bună să faci pneumonie. Eram pe cale să mă transform într-un sloi cu formă umană. Doar locul de care mă ținea Tristan era cald. De fapt, ardea.

— Îmi place să privesc mâinile oamenilor, a spus el, încet. De exemplu, tu ai niște mânuțe tare adorabile, cu degete subțiri și unghii scurte. Nu porți bijuterii și uneori îți rozi pielițele când ești agitată.

Așa și era.

— Îmi pare rău că doamna asta și-a pierdut inelul, a continuat el. Dacă vrei, pot să te ajut să-l găsești.

Am inspirat adânc.

— Deci nu l-ai furat?

— Nu. Tristan și-a relaxat strânsoarea și am simțit că zâmbetul i se strecura din nou în voce. Îți jur pe vocea bunicului meu. Pe lângă asta, pot să te liniștesc: am primit o educație mult prea bună ca să fiu hoț de hoteluri.

Mi s-a tăiat respirația de la atâta aroganță. Dar, de data asta, l-am crezut – cam 80%. Celelalte 20 de procente erau foarte obosite și nu doreau decât să ajungă în pat.

— Ar fi o mare prostie, fiindcă inelul nu are nicio valoare. Dinții au început să îmi clănțăne de frig.

Tristan mi-a dat drumul.

— Întocmai! Dacă tot sunt hoț de hoteluri, măcar să fiu unul deștept. Dar ție îți este frig! Dorești jacheta mea?

— Nu. Plec. Trebuie să dorm, fiindcă am avut o zi lungă. Am arătat spre acoperiș, cu dinții clănțănind. Dar sunt prea obosită ca să mă cațăr, așa că voi alege scările.

— Am dormit patru ore după-amiază, am nevoie de un pic de mișcare, a spus Tristan. În câteva secunde, era din nou pe zid și atârna la doi metri deasupra mea. Sper să ne vedem mâine, Fanny.

— Dacă nu îngheți și nu ești găsit în zăpadă, cu gâtul rupt.

— Îți mulțumesc pentru grijă. Urcase deja un metru. De data asta, a rămas în partea stângă, străbătând cu atenție distanța dintre jgheab și celălalt colț al clădirii, aflat de partea cealaltă a balustradei, de sub ferestrele restaurantului. Măcar nu mai era la fel de sus ca înainte. Am așteptat până când s-a aruncat peste parapetul terasei restaurantului, apoi am intrat.

Tristan nu părea să ia pe nimeni în serios, cu excepția lui însuși. Deși nici de ultima parte nu eram sigură. Mă înnebunea fiindcă era atât de misterios.

Oftând, am încuiat ușița după mine. Începusem să tremur de frig. Clănțănind și icnind încet, m-am târât pe scări până la al doilea etaj.

Firește că aș fi putut lua liftul, însă, în primul rând, lucrurile care se zgâlțâiau nu erau tocmai favoritele mele, și, în al doilea rând, nu aș mai fi dat peste Ben, care se bucura de un picnic la miezul nopții pe scări. Își întinsese picioarele lungi și avea un termos în mână.

— Fanny! a spus el, surprins. Ai lucrat până acum?

Am încuviințat.

— Doamna Ludwig, din camera 107, și-a pierdut inelul. Și apoi am petrecut prea mult timp afară, în zăpadă, să mă răcoresc.

Ben mi-a întins termosul.

— Am leacul perfect.

Am scuturat din cap.

— Dacă este cafea, mai bine nu.

— Este ceai. Te încălzește pe dinăuntru. A deșurubat capacul, care servea și de păhărel, a turnat din lichidul aburind și mi l-a dat.

Încetișor, m-am așezat lângă el, am luat o înghițitură zdravănă și am început să tușesc.

— Ăsta e ceai? am mormăit, de îndată ce am fost iar capabilă să vorbesc.

A rânjit.

— Ceai cu puțintel rom, da.

Probabil 80%. Am luat totuși încă o înghițitură, mult mai precaută, care mi-a încălzit gâtul, apoi i-am înapoiat capacul-pahar lui Ben.

Ne-am privit unul pe celălalt.

— Nici tu nu arăți foarte fresh. Avea cercuri întunecate sub ochi. M-am mirat din nou de cât de bine semăna cu tatăl său. Aceleași linii bine definite, aceiași ochi albaștri, aceeași bărbie energică – și totuși erau atât de diferiți. În timp ce în privirea lui Ben citeam inteligență, încredere și un interes sincer, în privirea tatălui său se vedeau doar precauția și răceala.

Ben s-a uitat primul în altă parte și a luat o gură de ceai.

— Am făcut greșeala de a nu-mi folosi timpul liber pentru somn, ci pentru a studia la biologie. Vom avea un examen imediat după vacanță. Trebuie să iau o notă bună la bacalaureat, acum, că... S-a întrerupt ca să mai ia o gură de „ceai". Apoi, mi-a zâmbit. Cred că e posibil să fi pus mai mult decât un strop de rom.

— Acum că... ce? am întrebat, cu precauție.

Ben a oftat.

— Știi, mereu am crezut că viața mea urmează un drum prestabilit. Că după ce termin liceul voi studia management turistic și voi prelua, cândva, conducerea hotelului pe care l-a construit stră-străbunicul meu. Cu un zâmbet timid, a pus capacul la loc. Dar lucrurile se pot schimba și, dintr-odată, sunt liber.

M-am gândit la cuvintele lui Roman Montfort, pe care le rostise în dimineața aceea, când mă aflam în dulap, și am întrebat:

— Și este bine sau rău?

Ben m-a privit, gânditor.

— Bună întrebare, a meditat el. Bună întrebare. Nu am nicio idee ce înseamnă să fii liber. Cum te-ai simțit când ai abandonat școala?

— Mi-ai citit documentele personale?

Ben a roșit puțin.

— Ăăă, da. Scuze.

Nu era cazul să ceară scuze, fiindcă, în locul lui, aș fi făcut la fel.

— Nu am simțit nimic special. M-am mirat că îmi venea atât de ușor să vorbesc despre asta. În afară de prietena mea, Delia, evitasem să discut despre asta cu altcineva. Sinceră să fiu, evitasem chiar și numai să mă gândesc la asta. Părinții mei sunt șocați. Nu își pot imagina că se poate supraviețui pe lume fără bacalaureat. Sau fără un plan prestabilit în viață. Se pare că lor le-a fost limpede, încă de la naștere, că doreau să devină profesori. Eu știu mai ales ce nu vreau și nici asta întotdeauna.

Ben mi-a atins brațul, empatic.

— Pentru mine a fost altfel, a spus el. A fost mereu acolo. A fost trecutul meu, este prezentul meu și va fi viitorul meu.

Subiectul subînțeles era hotelul, evident. Am decis să dau cărțile pe față, ca să nu mai fie nevoit să vorbească criptic.

— Știu că tatăl tău vrea să vândă.

— Serios? Pentru scurtă vreme, Ben a părut să se trezească. Noutățile au ajuns la personal, deja.

— Nu am idee, am recunoscut. Probabil că nu. Eu am auzit accidental (accidental, în timp ce mă ascundeam într-un dulap) ce discutau tatăl și unchiul tău despre vânzarea hotelului către Burkhardt.

— Are de gând să-l dezmembreze. Ben s-a strâmbat. Mă tem că, după ce va termina aici, locul va fi de nerecunoscut. După o pauză, în care probabil că-și imaginase iar magazinul de golf din locul bibliotecii, a adăugat, cu tristețe: Se pare că e singura cale de a scăpa de faliment.

— Dar ai putea să-ți alegi slujba și locul în care vrei să trăiești, indiferent unde ar fi, am spus, aproape citându-l pe tatăl lui, în timpul conversației de dimineață.

Ben a mai turnat în păhăruț, mi l-a întins și a băut direct din termos.

— Dar dacă ăsta e locul în care vreau să trăiesc? M-a privit cu seriozitate. Ți-a mai spus cineva că ai... ochi frumoși? Nu sunt nici căprui, nici cenușii și nici chiar verzi, ci de o nuanță între cele trei, foarte frumoasă. Și bizar de luminoși. De parcă ai străluci din interior. Cine

te privește în ochi vrea să îți încredințeze imediat toate secretele sale.

Serios? Copleșită, am luat încă o înghițitură din fiertura de ceai cu rom. Și apoi încă una.

— Domnul Smirnov, din apartamentul Panorama, este, de fapt, Viktor Iegorov, am spus eu, într-un târziu. Și eu puteam destăinui secrete. Era felul meu de a-i spune lui Ben că și mie îmi plăceau ochii lui.

Dar nu puteam articula așa ceva.

— Da, desigur, a spus el, neimpresionat. A preferat să se cazeze incognito, ca să evite presa și tărăboiul pe care l-ar fi stârnit, altfel, cu diamantul.

— Ce diamant? Am ciulit urechile.

— O ditamai piatra, pe care Iegorov i-a cumpărat-o nevestei de la Christie's, de aniversarea căsătoriei. Costă cam cât un mic stat insular. Se presupune că i-a aparținut Ecaterinei cea Mare, că s-a pierdut și că a fost blestemat, așa cum se cuvine oricărui diamant decent.

— Și este aici? am întrebat, cu ochii mari.

— Nu încă, a răspuns Ben. Dar va fi adus în următoarele câteva zile, fiindcă doamna Iegorov dorește să îl poarte de revelion. De ce? Ți-e teamă de blestem?

— Prostii. Doar că am văzut pe cineva care se cățăra pe fațada apartamentului Panorama. Poate voia să exerseze. Nu-ți este teamă că hoții de bijuterii s-ar fi putut strecura printre oaspeți sau personal?

Ben a râs.

— Presa a scris că familia Iegorov își petrece Crăciunul la o vilă de lux a unei creatoare de modă

care le este prietenă, în Antilele Mici, așa că acolo se vor îndrepta hoții de bijuterii. Și avem aproape numai oaspeți vechi în... ah!

Am tresărit, speriată. Pisica Interzisă alunecase din spatele scărilor și se îndrepta, torcând, spre noi.

— Pe unde ai intrat? Erai afară. Am mângâiat-o pe spate. Firește că ar fi putut intra prin altă parte. Dar poate că existau mai multe pisici roșcate și tigrate la Castelul din nori. Asta ar fi explicat cum de fuseseră prezente aici de-a lungul deceniilor. Nu trebuia să uit să-i împărtășesc teoria asta lui Pierre.

Pisica Interzisă și-a frecat capul de umărul lui Ben.

— Da, bine, a murmurat el. Vin acum. S-a ridicat și mi-a zâmbit apologetic. Doarme în patul meu, știi? Este foarte practic, fiindcă acolo, sus, nu avem încălzire. Și-a privit ceasul de mână. Fix miezul nopții. Ora fantomelor. Să nu te lași amăgită de Doamna Albă.

— Credeam că nu îi amăgește decât pe cei cu probleme amoroase. M-am ridicat și eu și mi-am scuturat picioarele amorțite. Pisica a urcat câteva trepte și s-a întors spre Ben, în expectativă.

— A fost tare plăcut să stau de vorbă cu tine, Fanny, mi-a spus el. Ar trebui să facem asta mai des, așa, ca de la intern la intern.

— Da, neapărat. I-am întins capacul gol. Somn ușor.

Urcase doar trei trepte, când mi-am amintit ceva.

— Ben? Oaspeții din camera 211 sunt tot vechi?

— Profesorul englez și nepotul său? Nu chiar. Dar profesorul Brown a mai fost aici cu 20 de ani în urmă. Monsieur Rocher își amintește de el. Bunicul este expert în podoabe antice, iar nepotul studiază la Oxford. De ce întrebi?

— Ah, doar așa, am murmurat eu.

11

Ziua de 24 decembrie a început cu un țârâit strident de telefon mobil. Dormisem ca un bolovan, iar dacă linia moartă mai făcuse zgomot peste noapte, nu îmi pătrunsese în vis. Totuși, aș fi avut nevoie de încă două-trei ore ca să scap de cearcănele întunecate de sub ochi, însă programul meu de lucru și mama știau perfect cum să mă împiedice. De la ora 6:30 îmi trimitea mesaje și fotografii din istoria lumii, care, aparent, erau menite să mă facă să-mi fie dor de casă, fiindcă nu eram acolo de ajun. O fotografie cu prăjitura tradițională a bunicii, în fața bradului crescut ecologic și împrumutat din living, împodobit cu decorațiuni de Crăciun confecționate manual de frații mei.

Nici că ar fi putut alege o fotografie mai bună ca să îmi dea o senzație de mulțumire fiindcă îmi era atât de bine aici, la Castelul din nori. Nu puteam suporta prăjitura bunicii, fiindcă avea prea multe stafide, și detestasem dintotdeauna decorațiunile pe care familia ne forța să le confecționăm pentru fiecare Crăciun. Mama era profesoară de artă și se gândea la ceva nou la fiecare sărbătoare, apoi insista să facem întocmai ideile care-i veneau. Chiar dacă spunea la fiecare cinci minute „Creativitatea ta nu cunoaște limite", de fapt

voia să spună taman pe dos: „Pur și simplu respectă-mi regulile!". Măcar era întotdeauna creativă în ceea ce privește materialele.

Am mijit ochii ca să văd mai bine stelele din fotografie. Părea că ornamentele de pom de anul acesta erau confecționate din paste integrale.

„Dragă Fanny!", îmi scrisese ea. „Tati, mami, Leon și Finn îți doresc Crăciun Fericit și speră că nu doar vei sărbători acolo sus, în munți, ci că vei găsi și timp pentru meditație. Știi că ușa noastră este mereu deschisă."

— Halal meditație, le-am spus păsărilor Hugo, când m-am întors de la baie, unde hienele din Lausanne hotărâseră să mă pedepsească printr-o absență absolută, ceea ce m-a făcut să mă simt excelent. Cele șapte stăncuțe se adunaseră în zori pe pervaz, ca să-și pigulească firimiturile. Ca de obicei, Hugo Atotdevoratorul și-a terminat primul masa, în timp ce Hugo Dolofanul s-a comportat de parcă ar fi fost la dietă.

Îmi plăcea perioada asta de dinainte de a se crăpa de ziuă, când nu se luminase încă, dar nici nu era complet întuneric.

Luna apusese de mult. Doar o stea imensă mai atârna peste cornul bifurcat al muntelui – Luceafărul dimineții? – pe un cer aproape lipsit de nori. Astăzi avea să fie o zi însorită, dar se apropia următorul îngheț, care aducea și mai multă zăpadă.

— De fapt, vrea să-mi spună să îmi revin. Furioasă, uitasem să vorbesc cu ele pe vocea pentru bebeluși. Trenul

liceului a plecat de mult. Pentru ei chiar nu contează că aici muncesc din greu.

Hugo Săltărețul și Hugo Un-Picior se certau pentru ultima firimitură. Apoi, au zburat toate. Doar Hugo Cleptomanul mai pigulea în zăpada de pe pervaz, căutând parcă ceva.

— Ar fi tare frumos dacă ar fi mândri de mine, măcar o dată, am spus eu.

Hugo Cleptomanul s-a apropiat și m-a privit, înclinând capul. Părea atât de preocupată cât ar fi putut fi o stăncuță.

— Iertare! Fabuloasa Fanny nu a vrut să te molipsească cu proasta ei dispoziție, i-am spus. Astăzi este Crăciunul. Ce ai în cioc?

Hugo Cleptomanul s-a mai apropiat puțin, mi-a pus în față un nasture și m-a privit, în expectativă.

— Mulțumesc! Mă liniștisem. Nasturele era rotund și strălucea, auriu, și cu siguranță aparținea unei uniforme de cameristă. Poate că îl pierdusem chiar eu. Dar m-aș fi simțit mai bine să știu că Hugo Cleptomanul îl furase de la Hortensia sau de la Camille. Dintr-odată, m-am simțit foarte bucuroasă. Este un cadou superb. Acum mă simt mult mai bine.

Hugo Cleptomanul a cârâit încet, apoi s-a desprins de pervaz și a zburat după ai lui.

Câteva ore mai târziu, încă se roteau deasupra castelului, parcă privind cu atenție ce se petrecea dedesubt. Și erau multe de văzut, fiindcă vremea frumoasă îi făcuse pe toți să iasă la aer.

Iaromir care, acum că toți oaspeții ajunseseră, nu mai trebuia să se deghizeze în prezentator de circ (evident, Roman Montfort considerase că era suficient să impresioneze la sosire) curățase zăpada de dimineață, din curtea din față, de pe alee, de pe terasa însorită din fața restaurantului, și chiar și de pe patinoar. Bătrânul Stucky bătătorise apoi zăpada, cu mașinuța lui, și croise un drum circular, care ducea prin pădure. Familia Dietrichstein și-a plimbat mopsul pe acolo chiar după micul dejun, iar cei doi pudeli ai Marei Matthäus îl târâseră pe Nico spre pădure cu o viteză impresionantă.

Îmi gonisem deja afară gașca de copii, iar, ideea că existau suficiente lucruri acolo ca să-i distragă de la încântarea față de cadourile de Crăciun funcționase perfect. De data asta, fusesem suficient de isteață să îmi pun și eu pantalonii de schi și cizmele, în cazul în care îi venea cuiva ideea să fugă în pădure.

Iaromir pornise caruselul de lângă patinoar, iar, când se învârtea, sunete de orgă umpleau peisajul alb și sclipitor, amestecându-se cu fâșâitul blând al saniei. Chelnerii duceau mese și scaune pe terasa însorită și începuseră să încropească un bar cu înghețată, iar retrogradul Rudi supraveghea instalarea șezlongurilor acoperite cu pături. Dacă mâine ningea iar, toate aceste eforturi aveau să devină deșarte, însă, pe moment, merita. Nu mai văzusem până atunci atât de multe fețe fericite, în special la adulți. Mulți dintre ei au ieșit pur și simplu să se plimbe prin zăpadă, să fotografieze brazii sau să găsească un loc

la soare. Cu cât ne apropiam de prânz, cu atât se încălzea mai tare.

Big Daddy Barnbrooke, fiul lui adoptiv, Aiden, și fratele geamăn al lui Gretchen, Claus, jucau hochei pe gheață. Monsieur Rocher și Jonas scoseseră din pivniță două lăzi cu patine vechi de cel puțin două decenii, crose de hochei, un puc și doi pinguini cât un om, pe tălpici, pe care patinatorii începători îi puteau împinge în față, cu ajutorul a două mânere, pentru a nu-și pierde echilibrul. Autorul de thrillere vorbea animat cu bătrânul actor britanic, iar soția primului zăcea pe un șezlong și citea un roman de dragoste. Tristan Brown nu se cățăra pe nimic, ci era adâncit într-un joc de șah cu bunicul lui care, cu părul lui alb și cu jacheta cadrilată, arăta ca un conte britanic (nu de la el moștenise Tristan trăsăturile asiatice). Pe terasă, Roman Montfort a golit o sticlă de șampanie cu Don Burkhardt Senior și soția lui și, mai târziu, cu soții Barnbrooke, iar Viktor Iegorov și micuța lui, Dașa, au făcut un om de zăpadă și i-au pus la gât fularul lui de cașmir. Din când în când, Madame Cleo trimitea chelnerii către oaspeți, cu tăvi gemând de profiterol și de cafea irlandeză în păhărele foarte mici. Probabil cel mai fotografiat obiectiv al zilei a fost sania, trasă de Gäschdi și Wäschdi, cu bătrânul Stucky pe capră, plesnind de mândrie. Baroana din camera 110 a făcut câteva ture în plus pentru a se asigura că domnul von Dietrichstein o fotografiase sărutându-și cu foc iubitul adolescent, pentru tabloide. Reușisem să-i conving chiar și pe domnul și pe doamna Ludwig să rezerve o

plimbare cu sania. Fusesem la spa dimineață, înainte să îmi încep tura. Acolo, domnul Heffelfinger căutase deja în sitele scurgerilor. Inelul era în continuare de negăsit. Dimineața a fost foarte tristă pentru doamna Ludwig, însă plimbarea cu sania a părut să aibă un efect magic, fiindcă se ținea de mână cu domnul Ludwig și păreau foarte veseli, când au plecat.

Încă speram că inelul va reapărea sau că exista o explicație banală pentru dispariția lui, însă nu am avut mult timp să mă gândesc la asta. Carolin, educatoarea, avea liber astăzi, și eram singură cu copiii. La fel ca ieri, gașca mea de iubitori de inorogi era formată din Madison și Gracie, fiii autorului de thrillere și Fee, fata de cinci ani a farmacistului care locuia împreună cu familia sa în apartamentul Faberge de la primul etaj. Li se mai alăturaseră patru copii, inclusiv Don, care-și revenise după infecția gastrointestinală. Deși mă temeam de ce era mai rău și nu l-am scăpat din ochi, s-a purtat exemplar, nu a făcut pe răsfățatul și nici nu ne-a enervat pe mine sau pe ceilalți copii. Nici măcar obiceiul lui ciudat de a se adresa persoanelor cu nume, prenume și locul de origine nu m-a deranjat, ci, dimpotrivă, m-a ajutat să reținu numele nou-veniților.

A fost deci extraordinar de ușor să-i țin pe copii ocupați toată ziua, mai ales că Amy ni s-a alăturat și ea. De aici îl putea privi pe Aiden jucând hochei de la distanță, fără să fie nevoită să facă față comentariilor caustice ale Ellei și ale lui Gretchen. Încă nu era limpede dacă purtarea diferită a lui Aiden față de ea era semn bun sau

nu, dar Amy a refuzat să îmi urmeze sfatul și să îl întrebe. „Aș prefera să mor cu inima frântă", a spus. Totuși, nu era chiar nefericită, ci dimpotrivă. Și eu, și copiii ne-am distrat foarte bine. Am organizat o bulgăreală, am hrănit caii cu morcovi și am mâncat împreună cârnați și salată de cartofi, la o masă mare de pe terasă. După-amiază, am privit veverițele, am jucat curling, ne-am dat în carusel și am făcut un dragon uriaș din zăpada care se adunase în jurul patinoarului. Am primit mult ajutor din partea adulților, așa încât construcția noastră s-a transformat, treptat, într-un proiect comunitar veritabil și, în final, chiar arăta ca un dragon alb, sclipitor, care aterizase în fața Castelului din nori și înconjurase patinoarul cu coada lui acoperită cu spini. Era păcat ca o asemenea capodoperă să fie din nou îngropată sub zăpadă. Totuși, a fost fotografiat din toate părțile și imortalizat pentru vecie. Când soarele a coborât lent în spatele munților, în jur de ora șase, oaspeții s-au întors la hotel, cu obrajii roșii, să se încălzească. Copiii erau tot mai încântați, pe măsură ce se apropia cina, și, unul câte unul, și-au luat la revedere. Aiden a venit de la patinoar și a luat-o pe Amy, iar obrajii ei roșii au făcut-o să arate de parcă deja își despachetase cadoul de Crăciun.

Mai rămăseseră numai Don și Fee. În timp ce îi ștergeam nasul lui Fee (sărăcuța suferea de o răceală deloc atrăgătoare; era greu de crezut ce putea ieși din nasul unei fetițe atât de mici), Don ne-a făcut poze cu telefonul mobil.

— Asta ce mai e? am întrebat, surprinsă.

— Ah, este pentru documentarea despre cei care abandonează școala, a spus Don. Pentru a ține ochii deschiși când alegem o carieră. În plus, am nevoie și de materiale pentru proiectul meu foto *Cinzeci de tipuri de muci.*

Aproape că m-am simțit ușurată că părea să își revină.

— Ai fi amuzant, dacă nu ai fi atât de comun, am spus. Cu o smucitură, i-am luat telefonul și am șters fotografiile.

— Sunt deja în cloud, oricum. Don a rânjit diabolic. (Continuând să arate incredibil de drăguț.) Încet, încet, vei învăța că nu e o idee bună să mi te opui, Fanny Funke din Achim, de lângă Bremen. Nu ar trebui să te simți în siguranță nici pentru un minut.

Nici nu era cazul. Nimeni nu era în siguranță, dacă tatăl lui Don cumpăra hotelul.

— Te-am observat cu atenție azi și știi ce am văzut? am spus eu, încet. Un puști care s-a distrat, fără să fie răutăcios. Poate doar ai uitat sau poate că te-ai săturat să fii o scârbă.

Don a tăcut, pentru o clipă. Ochii lui mari și căprui au reflectat o serie de emoții pe care nu le-am putut interpreta. Apoi și-a încrucișat brațele.

— Păcat că fără o diplomă de liceu nu poți studia psihologie, Fanny Funke, 17 ani, caz irecuperabil din Achim, de lângă Bremen. S-a întors să plece. Dar, fiindcă este ajunul, îți mai dau un sfat: păzește-ți spatele. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

OK. O făcuse din nou.

— Mersi, am mormăit în urma lui. Speram că Moș Crăciun îi va aduce infecția gastrointestinală înapoi.

Am dus-o pe micuța Fee soției farmacistului, singura care zăcea mai departe pe șezlong și privea apusul soarelui, apoi am inspirat adânc. De acum aveam liber și întreaga seară la dispoziție. Centrul de wellness era închis în Seara Sfântă, probabil fiindcă, după ce se bucurau de meniul de sărbătoare, care cuprindea 12 feluri, oaspeții nu mai erau în stare de altceva decât să cadă pe paturi, sătui.

Majoritatea personalului nu avusese până atunci nici măcar o clipă liberă. De la ora 18:00, pianistul de la bar cânta colinde din întreaga lume, invitând oaspeții să i se alăture. La ora 21:00, Iaromir trebuia să ducă o mână de oaspeți la slujba de Crăciun dintr-o biserică din satul vecin. Sărmanul, cred că ar fi preferat să fie cu familia lui, în Cehia! Pierre mă invitase, după program, să sărbătoresc cu el și cu restul personalului de la bucătărie, la parter, însă nu aveam chef de petrecere. Sau încă nu. Aș fi putut să mă întorc la Pavel, în spălătorie, să cânt împreună cu el „Noapte de vis" și să aflu ce credea el că însemnau versurile „Toate dorm pe pământ, doar două inimi veghează". Nu mă dădeam în lături nici de la posibilitatea ca Ben și termosul lui să ne viziteze.

Mai întâi, voiam să fac un duș îndelungat și temeinic. Hortensia & co. erau încă de serviciu pe etaje. Apoi să mă îmbrac cu cele mai frumoase haine. Firește că nu aveam nimic de sărbătoare, ci doar niște pantaloni de

mătase negri, șic și totuși comozi, pe care-i purtam întotdeauna la operă, și puloverul meu favorit, verde. Și aș fi putut să-mi desfac părul...

Din păcate, această transformare a fost întârziată de întâlnirea neașteptată cu tatăl lui Ben, Roman, care escorta familia Iegorov la sanie. Bătrânul Stucky era gata, la fel și cei doi cai, și aprinsese deja torțele, care fuseseră prinse de sanie în suporturi de fier. Soarele aproape că apusese, însă luna plină era deja pe cer, iar dinspre vale se auzeau bătând clopotele bisericii. Monsieur Rocher avea dreptate: amurgul era timpul cel mai potrivit să te plimbi într-o sanie trasă de cai, cu atât mai mult în ajun. Mi-ar fi plăcut să mă cuibăresc și eu sub pături și să alunec prin peisajul tăcut.

Bucuria familiei Iegorov a fost, însă, umbrită, fiindcă Viktor Iegorov îi pusese micuței Dașa căciula nepotrivită, care nu se asorta cu haina de samur. După sceneta pe care a regizat-o și interpretat-o Stella Iegorov în urma acestui *faux pas* nevinovat, era o catastrofă mai mare decât pierderea sticluței de parfum de ieri și era clar că plimbarea cu sania nu mai avea niciun sens fără căciula de samur și nimic din ceea ce a spus soțul ei nu a putut-o convinge să își schimbe părerea. Așa că Viktor Iegorov a vrut să meargă să ia căciula din camera lor, ca să încheie discuția, moment în care am intervenit eu, care tocmai doream să trec neobservată pe lângă ei, cu privirea în pământ.

Roman Montfort m-a prins de braț și a strigat:

— Dar cum se poate, dragul meu, să mergeți dumneavoastră!? Luați loc împreună cu familia și bucurați-vă

de un pahar de șampanie, iar angajata noastră, aici de față, va alerga repejor până la etaj și va aduce din apartamentul Panorama căciula micuței domnișoare. I-a smuls lui Iegorov cheia cea grea din mână, mi-a dat-o și a șuierat, în germană: Aveți două minute.

Nesigură, am strâns spasmodic cheia.

— Dar nu am nicio idee cum arată o căciulă de samur, m-am bâlbâit eu, însă Roman Montfort îmi făcuse deja vânt prin ușa rotativă.

OK. Două minute. Era plauzibil, dacă încălcam Regula #4 a domnișoarei Müller: „Nu fugiți niciodată! Pășim onorabil, însă repede, fără greș și în deplină tăcere pe coridoare". Era bine că nu purtam hainele de lucru – puteam să încalc regula. Cu cizme de iarnă oricum nu puteai merge „onorabil", cu atât mai puțin să alergi. Arătam ca o rață care consumase *speed*, însă nu mă puteam gândi la așa ceva. Trebuia doar să nu privesc în stânga și în dreapta, și în special în stânga, fiindcă acolo se afla Ben, la recepție.

Cel mai scurt drum spre apartamentul Panorama ducea prin foaier, direct în sala de bal. Am mers de-a lungul ringului de dans și m-am îndreptat spre niște scări care duceau spre primul etaj și apoi spre coridorul din fața apartamentului. Respiram sacadat și inima îmi bătea nebunește, însă cu siguranță fusese mai puțin de un minut. Apoi, am pierdut secunde prețioase fiindcă nu am vârât cheia cum trebuia în broască. Dar am văzut imediat căciula de samur, când am aprins lumina: era pe

pat, cu siguranță făcută din blană și având aceeași culoare maronie ca haina Dașei. Asta înseamnă să ai noroc.

Ușurată, m-am împleticit spre pat și am înșfăcat-o.

— Și acum, fugim ca vântul și ca gândul, micuțule samur, ca să nu fi murit tu degeaba, am spus.

În aceeași clipă, mi-am dat seama că nu eram singură în cameră.

12

Cineva se ascunsese în spatele draperiei, și încă nu foarte bine. Un umăr îmbrăcat în negru se ițea de după material.

Pentru o clipă, m-am gândit să o tulesc, cu tot cu căciula de samur, ca și cum nu aș fi observat nimic.

Dar, în aceeași clipă, persoana care pătrunsese prin efracție a ieșit din ascunzătoare și mi-a zâmbit.

Era Tristan, iar, când am tresărit, a râs ușor.

— Ce bine că ești tu, a spus el. Am crezut c-ar putea fi un hoț de hoteluri.

Cursa în cizme de iarnă și șocul de a-l vedea acolo îmi înmuiaseră picioarele, așa că nu am reușit decât să șoptesc, uluită:

— Te rog, spune-mi că mă înșel și că nu ai intrat aici prin efracție! Ceea ce, firește, era cea mai stupidă replică pe care ar fi putut-o da cineva.

— N-aș spune tocmai asta, a răspuns Tristan, nonșalant. Fereastra era deschisă. Și m-am gândit să-mi verific teoria. Dar tu ce faci aici?

— Trebuia să aduc căciula... ce fel de teorie? Nu eram capabilă să îmi ordonez gândurile. Ce dracu' făceai cu un oaspete surprins asupra faptului? Ce... ajutor! Ce-ar fi făcut Hristos? Ce-ar fi făcut domnișoara Müller?

S-ar fi retras discret pe hol și, cu o voce înăbușită, ar fi exclamat „Opriți hoțul!"? Chiar dacă acesta ar fi putut să nu fie deloc ce părea, ci o persoană căreia îi plăcea să se cațăre pe fațade, care credea că era superamuzant și care avea ca scop în viață să înnebunească internele?

Termenul de două minute era pe punctul de a expira. Aproape că auzeam cum se târăsc ultimele secunde, în timp ce mă gândeam la lucruri inutile și îl priveam cu ochii mari pe Tristan.

— OK, am spus. Trebuie să duc nenorocita de căciulă de samur, iar tu ai face bine să ieși de aici înainte să te ucidă garda de corp. Ne vedem peste cinci minute în locul în care ne-am întâlnit prima oară, iar, dacă nu ai o explicație foarte plauzibilă pentru toate astea, te reclam.

Fără să aștept reacția lui Tristan, am fugit iar. Probabil era cea mai proastă idee, însă cu siguranță mai bună decât să fiu fraieră și să aștept să treacă timpul.

Pas cu pas. De fiecare dată.

Am trântit ușa în urma mea și am alergat pe scări în jos și prin sala de bal, trecând în goană pe lângă loja portarului și pe lângă recepție, spre curtea din față. Chiar dacă îmbătrânisem cu câțiva ani în ultimele câteva minute, nimeni nu părea să îmi fi simțit lipsa. În mod miraculos, trecuseră doar trei minute. Cei din familia Iegorov tocmai urcau în sanie și se făceau comozi sub păturile de blană.

— Iată! Roman Montfort mi-a smuls căciula din mână și i-a întins-o doamnei Iegorov, cu o plecăciune

scurtă. Primiseră și obiectul dorit. Nimic nu poate împiedica o seară perfectă.

— Ești o dulceață, a gângurit Iegorov și, deși i se adresase lui Roman Montfort, m-am simțit vizată. Eram o dulceață care tocmai lăsase un hoț neprins în apartamentul lor.

Micuța Dașa și-a pus căciula „adevărată", bătrânul Stucky a pocnit din limbă, iar Gäschdi și Wäschdi au pornit în ultima tură a serii. Soarele dispăruse, într-un târziu, în spatele crestelor, iar lumina torțelor arunca urme misterioase pe zăpadă. Din vale, clopotele bisericii încă băteau și se amestecau cu clopoțeii de la harnașamentele cailor și cu râsetele încântate ale Dașei.

— Pentru ce mai sunteți aici și căscați gura? a vrut să afle Roman Montfort. Înapoi la muncă.

Înainte să apuc să îi explic că aveam seara liberă, plecase deja. Auzi, să casc gura! Era clar că nu îmbrățișase încă spiritul Crăciunului.

L-am urmat la distanță.

Străbătând foaierul, am remarcat privirea îngrijorată a lui Ben.

— E totul în regulă, Fanny?

— Da, totul e în regulă, am mormăit, fără să mă opresc. Tot ce trebuie să fac e să... Dacă nu terminam propoziția, urma să o completeze în minte, și cu siguranță nu cu „ajung în cămara pentru rufe de la etajul al doilea, unde mă întâlnesc cu Tristan Brown, care tocmai a intrat prin efracție în apartamentul Panorama". Probabil și-a imaginat că trebuia să ajung la toaletă și încă urgent.

Când am ajuns la etajul al doilea, nici urmă de Tristan. Dacă nu venea? Dacă doar pretindea că nu se aflase niciodată în apartament? Dacă fusese prins de garda de corp? Sau căzuse de pe fațadă? Poate nu ar fi trebuit să spun „cinci minute". Cu siguranță dura mai mult să te cațări pe hotel și să ocolești ferestrele luminate.

Dar, înainte să pot continua cu întrebările tip „dacă", ușa de pe coridor s-a deschis și a intrat Tristan.

— Ha, cât de drăguț, amintiri revenite la viață, a spus el, rânjind larg. Aici ne-am întâlnit prima dată. Ai ieșit din dulap și erai adorabilă, cu uniforma ta de cameristă și cu tunsoarea de guvernantă.

Da, complet diferit față de imaginea de acum: transpirată, cu cizme de iarnă, pantaloni de schi și hanorac. Puteam doar să-mi imaginez cum îmi arăta părul și ce efecte avusese o zi lungă și însorită asupra tenului meu. Nu mă mai uitasem în oglindă de la opt dimineața. Asta în timp ce el era – firește – perfect, ca întotdeauna, îmbrăcat în negru, fără să gâfâie, fără nici măcar o picătură de sudoare pe pielea bronzată.

— Nu am ales locul ăsta din motive romantice, tu... Din nefericire, nu m-am putut gândi la niciun cuvânt injurios în engleză. Prostule, am adăugat, lamentabil, în germană. A fost primul adjectiv la care m-am gândit, în grabă. Ce treabă aveai în camera familiei Smirnov? Și să nu mă minți că încep să țip.

— E în regulă. Tristan a zâmbit indulgent. Poate ar trebui să mergem în altă parte? Unde să nu poată nimeni trage cu urechea?

Am deschis ușa dulapului și i-am arătat, cu o mișcare teatrală de braț, că era gol.

— Nu e nimeni aici, vezi? Deci, vorbește!

— Bine, a spus el. În primul rând, nu se numesc Smirnov, ci Iegorov. S-a oprit pentru o clipă și a zâmbit. Ah, văd că știai asta deja. Am recunoscut-o și eu ieri, la cină. La fel ca toată lumea care a deschis o revistă în ultimele câteva săptămâni. Dacă mă întrebi pe mine, Stellei Iegorov îi place să fie recunoscută. Nu pare genul care să prefere anonimatul.

— Așa că te-ai gândit că sunt multe de furat într-un apartament de oligarh. Am pufnit, ultragiată. Jur, dacă lipsește ceva...

— Ajunge. Tristan și-a pus mâinile în buzunare și s-a sprijinit de perete. Ar fi putut fi un pictorial pentru o revistă de modă. N-ar trebui să continuăm discuția în altă parte? De exemplu, într-un loc cu scaune?

— Ce s-a întâmplat, Tristan? Ce ai furat? Șopteam, însă aveam un ton isteric. Să nu cumva să-mi ascunzi ceva!

— Agent Fanny, ar trebui să știi mai bine. Un hoț fură ca să se îmbogățească. Ceea ce eu nu fac.

— Ah, nu? Atunci ești Robin Hood?

Tristan a râs ușor.

— Da, s-ar putea spune și așa. Voiam doar să ajut, sincer. După ce mi-ai spus ieri că inelul doamnei aceleia a dispărut, mi-a fost totul limpede. Aveam nevoie numai de o dovadă clară. A făcut o pauză scurtă și, cu un gest demn de un magician de scenă, a scos ceva din buzunarul

pantalonilor și l-a așezat în palmă. Era un inel de argint cu o piatră mare, roz.

Mi-am ținut respirația.

— Inelul doamnei Ludwig!

Tristan a încuviințat.

— Și, înainte să susții că eu l-am furat, să știi că nu am făcut decât să-l ajut să își recapete locul de drept, care nu cred că este în noptiera Stellei Iegorov.

— Dar... cum... de ce? m-am bâlbâit eu.

— De ce a furat Stella Iegorov inelul bătrânei și sărmanei doamne, când, cu siguranță, nu duce lipsă de bijuterii mai scumpe? a întrebat Tristan. Mda, mulți dintre oamenii ăștia bogați și răsfățați sunt ca niște gaițe. Când descoperă ceva care sclipește, nu se pot abține.

— Nu te cred. Am privit de la Tristan la inel și înapoi. Inelul nu are nicio valoare, de ce ar fi vrut să-l fure? Și mai ales, când și cum? Doamna Ludwig a urmărit-o pas cu pas și s-a holbat continuu la ea.

Tristan a ridicat din umeri.

— Agilitatea și finețea fac parte din program. Dar, pentru o cleptomană, sunt doar detalii.

— Cleptomană? Deja exagera.

Tristan a încuviințat iar.

— La Tiffany's, un pandantiv cu safire în valoare de 35 000 de euro i-a căzut în poșeta cățelului, acum câțiva ani. Firește că a fost din greșeală. Mereu e doar o greșeală pentru oamenii ăștia. Vânzătoarea care a povestit totul presei a fost concediată.

Am tăcut pentru o clipă. Încet, povestea puțin plauzibilă pe care mi-o prezentase începea să capete sens. Dar poate doar fiindcă voiam să-l cred.

— Deci spui că doamna Iegorov a furat inelul doamnei Ludwig și apoi l-a ascuns în noptieră? Fiindcă este cleptomană?

— Poate fiindcă este cleptomană, dar poate și fiindcă este o femeie plictisită și lacomă, care nu poate ignora o bijuterie valoroasă.

— Dar aici nu ține povestea ta. Inelul n-are valoare. Domnul Ludwig l-a cumpărat dintr-un târg de vechituri. Piatra este doar un beril. Așa a spus doamna Ludwig, și se pare că nici argintul nu e real.

Tristan a râs încet, iar.

— Partea cu argintul e adevărată. Fiindcă e platină.

— Pardon?

A lovit ușor piatra.

— Să numești piatra „beril" este o insultă la adresa acestui diamant roz, minunat, tăiat aproape fără cusur. Nu mă privi așa, Fanny. Da, știu lucrurile astea, fiindcă bunicul meu este istoric de artă și specializarea lui sunt pietrele prețioase, îndeosebi bijuteriile antice. Este mentor permanent pentru Christie's și Sotheby's și lucrează cu muzee din întreaga lume. Eram capabil să deosebesc un diamant de un cristal la vârsta de cinci ani. Diamantele roz sunt rare, mai ales de asemenea dimensiuni. Ăsta micu' are aproape 15 carate, presupun. Și eu am fost surprins.

Acum simțeam o nevoie acută să stau jos. M-am mulțumit să deschid fermoarul hanoracului. Era așa de cald, că abia puteam respira, darămite să gândesc.

— Totul în regulă, Fanny? Tristan a lăsat inelul să alunece înapoi în buzunarul pantalonilor.

Am clătinat din cap.

— Să presupunem că povestea ta e adevărată, că doamna Iegorov este cleptomană și că a furat inelul doamnei Ludwig, pe care domnul Ludwig i-l cumpărase, acum 35 de ani, dintr-un târg de vechituri, plătind pe el 30 de mărci, deși este de o sută de ori mai valoros... sau poate de o mie de ori? L-am privit pe Tristan, nesigură.

— Dumnezeule! Am înghițit. Dacă familia Ludwig ar ști asta, și-ar putea petrece restul zilelor în vacanță la Castelul din nori. Mă rog, asta dacă supraviețuia. Au economisit toată viața ca să petreacă două săptămâni aici. Imaginează-ți ce ar putea face dacă ar vinde inelul. Și-ar putea achita restul ratelor pentru casă, ar putea merge în croaziere, le-ar putea lăsa ceva copiilor... Abia aștept să le văd fețele când vor afla ce comoară au avut în toți acești ani, fără să știe! Haide, să mergem să le înapoiem inelul! Am dat să-l apuc de mână.

— Stai, Fanny! Tristan m-a reținut. Chiar crezi că e inteligent? Cu siguranță va fi multă agitație dacă reapare subit.

Asta era adevărat. Mai devreme, doamna Ludwig povestise oricui dorise să o asculte, dar și oricui nu dorise, despre dispariția preaiubitului său inel.

— Dar toată lumea va fi fericită! Mă rog, mai puțin doamna Iegorov, care o să-și muște buzele de furie.

Tristan a clătinat din cap,

— Și ce vrei să le spui? Că am găsit inelul în noptiera doamnei Iegorov?

— Ah. Avea dreptate. Nu era chiar atât de simplu. Aș putea spune că l-am găsit undeva și că tu l-ai văzut din întâmplare și ți-ai dat seama că valorează milioane bune. Ce este? De ce pari sceptic? Doamna Iegorov nu va recunoaște că l-a furat!

— Nu. Dar va ști că ai găsit inelul în camera ei și l-ai luat, a spus Tristan.

— Așa, și? Va fi furioasă pe ea însăși, dar nu va putea spune nimic fără să se pună într-o lumină proastă.

— Însă ar ști cine i-a suflat comoara, nu pricepi? Ai face bine să nu superi o Stella Iegorov.

M-am gândit la garda de corp din camera 117 și la tocul de armă și am fost de acord cu Tristan.

— Dar e la fel și în cazul tău. Care era planul tău? Dacă spuneai că ai găsit inelul undeva, familia Iegorov avea să știe că ai fost în camera lor... sau cel puțin Stella. Mă îndoiesc că soțul ei are idee cu ce se ocupă ea.

— Așa este, a răspuns Tristan. Și, din păcate, nu am rezolvat încă acest mic detaliu. Dar putem găsi o cale de a le înapoia celor doi Ludwig inelul prețios, Fanny. Tristan încă mă ținea de încheietură, parcă temându-se că altfel o voi lua la fugă și le voi spune tuturor despre inel. Chiar dacă trebuie să urc în camera ei și să pun inelul pe noptieră.

— Las-o baltă, am spus, însă, chicotind.

Chiar atunci s-a auzit un zgomot din afara ușii, care s-a deschis, și au intrat Hortensia și Ava, împingând un cărucior pentru curățenie.

— Urăsc când își lipește guma de mestecat de coșul de gunoi, a fonfănit Hortensia, închizând ușa. Face asta intenționat.

Ava nu a răspuns, fiindcă ne văzuse pe mine și pe Tristan și ne privea cu gura căscată. Tristan îmi dăduse drumul încheieturii imediat ce intraseră.

— Așa cum spuneam, numai pentru personal, domnule. I-am zâmbit lui Tristan. Puteți folosi scara cea mare sau puteți lua liftul.

— Dar este o scurtătură spre bibliotecă, a spus Tristan, încruntându-se. Și nu există niciun semn pe ușă care să spună că trecerea este interzisă.

— Atunci, numai de data asta, puteți trece pe aici, fiindcă este Crăciunul și putem face o excepție. Vă doresc sărbători fericite.

— Mulțumesc, la fel, a răspuns Tristan și a părut să se îndrepte spre scară. M-am strecurat pe lângă Hortensia, Ava și cărucior și am deschis ușa dinspre coridor.

— Ah, așteptați, domnișoară! a strigat Tristan, iar eu m-am întors.

Hortensia și Ava se uitau când la mine, când la el, iar Ava cu gura căscată. Era clar că uitaseră că mă tratau ca pe un gunoi. Doamna cu colier de perle a întrebat de dumneata, a spus el. A zis să vă amintesc că aveți o întâlnire.

— Da, firește. Am știut imediat la care doamnă se referea, mai precis la tabloul din nișa din fața apartamentului Prințesei, în care ne ascunseserăm recent. Voi trece pe la... doamna Barnbrooke de îndată ce îmi schimb hainele.

Tristan a plecat, rânjind, și i-am spus Avei, în germană:

— Închide gura, că intră musca.

— Dar ești urâtă! a spus Ava. Părea să nu fie în stare de altceva, când nu știa ce să spună. Nu pricep.

— Ce nu pricepi? Nici eu nu pricepeam multe, însă o puteam oricând ajuta pe Ava.

— De ce ai fost *tu* chemată la doamna Barnbrooke? Hortensia așteptase până când nu s-au mai auzit pașii lui Tristan.

Am ridicat din umeri.

— Probabil este vorba despre micuța Gracie sau despre Madison, de care mă ocup ca îngrijitoare. Aș prefera să mă grăbesc, acum, fiindcă domnișoarei Müller nu îi place să lăsăm oaspeții să aștepte.

Apoi am închis ușa după mine și m-am grăbit pe coridor – speram că ultima dată în cizme, pe ziua aceea.

Știusem că nu era posibil să am un Crăciun plictisitor aici.

13

A durat mai mult decât plănuisem să ajung la nișa cu tabloul doamnei serioase, cu colier de perle, fiindcă a trebuit nu doar să fac duș și să mă schimb, dar și să răspund la un mesaj de la Delia. Scrisese: *Nici bine nu a început Crăciunul și o iau razna. Bunica și mama se ceartă pe tema aluatului de ore întregi, idiotului de frate-meu îi e rău și borăște atât de tare, încât aproape că am vomitat și eu de două ori, iar tata trebuia să instaleze un router nou fix azi. Acum, nu mai avem internet. Ceea ce înseamnă că nu mă pot uita la seriale, ci că am văzut Trei nuci pentru Cenușăreasa a mia oară. Ah, și cred că părinții mei îmi vor dărui un ventilator de tavan, doar fiindcă am spus că e prea cald în camera mea, vara asta. Ce fel de părinți sunt cei care-i dau copilului cadou un ventilator de tavan? În miezul iernii! Te rog să-mi scrii că pentru tine Crăciunul este absolut fantastic, la hotelul-castel, cu săruturi sub vâsc, milionari sexy și parfait de scorțișoară, altfel îmi bag capul în WC și trag apa!*

Scuze, nu am timp pentru milionari sexy. Trebuie să rezolv un furt al unui inel luat de soția cleptomană a unui oligarh de la o bătrână, împreună cu un cățărător-pe-fațade foarte sexy, care mi-a dezvăluit că inelul valorează o avere și bătrâna n-are nici idee, am scris repede înapoi.

Nu ținusem niciodată vreun secret față de ea, iar mesajul avea să o împiedice să se înece în toaletă – garantat. *E o poveste lungă. Dacă nu răspund, fie m-a prins garda de corp a cleptomanei, fie cățărătorul-pe-fațade vrea să păstreze inelul și m-a ucis, ascunzându-mi cadavrul în zăpadă.*

La duș, mi-a venit o idee despre rezolvarea dilemei cu înapoierea inelului, fără să arătăm cu degetul spre mine și spre Tristan.

Când am ieșit din aripa personalului, l-am văzut așteptându-mă. Se sprijinea de nișa care adăpostea tabloul cu doamna cu colierul de perle și se uita în jos, spre scări.

Primii oaspeți erau deja în drum spre restaurant. Probabil se gândeau că era recomandat să înceapă mai devreme meniul cu 12 feluri, fiindcă aburii apetisanți umpleau deja hotelul. Exceptând vrăbioara de vițel cu castravete afumat, meniul suna fabulos.

I-am-Uitat-Numele și Camille își împingeau cărucior pentru curățenie spre lift și am avut un scurt schimb de priviri când treceam. Aproape că le-am simțit holbându-se.

— Ia te uită, Fanny în haine civile. Tristan a fluierat admirativ, printre dinți. Și arată foarte sărbătoresc. Asta-ți place să vezi după ce ai așteptat o jumătate de oră.

— Scuze, am spus, spășită. Dar a trebuit să îmi usuc părul. Și să mă fardez (liner, blush, mascara, gloss). Și să mă gândesc.

Tristan a încuviințat.

— Și eu m-am gândit, iar soluția este foarte simplă. Trebuie să ne asigurăm că administrația hotelului primește inelul și i-l înapoiază doamnei Ludwig, fără să afle cineva despre implicarea noastră.

Exact aceea fusese și ideea mea. Am rânjit.

— Îi dăm inelul lui Monsieur Rocher. Putem fi siguri că i-l va înapoia doamnei Ludwig.

Tristan nu a părut încântat.

— Mă gândeam să îl împachetăm, să scriem pe pachet numele doamnei Ludwig și să-l lăsăm la recepție când nu e nimeni atent. Acest Monsieur Rocher va ști că noi i l-am adus...

— Dar se va crea agitație dacă doamna Ludwig desface pachetul misterios și găsește inelul... Cumva, ideea nu mi se mai părea atât de bună. Firește că Monsieur Rocher nu ar spune nimic.

— Crezi că nu ar pune nicio întrebare? Tristan m-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Ba da, a trebuit să recunosc. Și încă cum. Sunetele pianului, venind de jos, pe casa scării, ne-au spus că la bar începuse repertoriul de colinde. „Noapte de vis" era primul. Poate e cazul să o luăm ușor. Aștept un moment liniștit și îi spun doamnei Ludwig că inelul ei a fost găsit de... Manfred.

— Cine e Manfred?

— Nu există niciun Manfred. Asta e partea genială, am spus eu, tot mai entuziasmată. Manfred a găsit inelul când curăța piscina și apoi a plecat într-un binemeritat concediu de trei săptămâni. Doamna Ludwig nu îi poate

mulțumi, dar poate spune tuturor că Manfred a găsit inelul. Iar pentru că Manfred nu există, nimeni nu îi poate face rău.

Tristan a rânjit.

— Ideea este foarte frumoasă, recunosc. Dar mai avem de lucrat la ea.

— Încerci să găsești scuze ca să păstrezi inelul? L-am privit bănuitoare. Dă-mi-l mie.

Tristan a ridicat din nou o sprânceană – se pricepea foarte bine – însă a vârât mâna în buzunar. Mi s-a făcut rău. Refuzam să mă gândesc că se plimba de ore bune cu câteva milioane de euro la el. Dar, înainte să-mi poată da inelul, s-a deschis ușa apartamentului Theremin și au ieșit Ella și Gretchen. Aveau ținute asortate: Ella purta o rochie de catifea vintage, roșie, iar Gretchen, același model, însă albastră. Părul blond, ondulat, era prins de fiecare parte a feței cu o șuviță împletită de la frunte. Îmi venea greu să recunosc, dar arătau uimitor.

Totuși, păreau să o știe prea bine, după privirile pe care ni le-au aruncat, zâmbind. De data asta, mi-a părut rău că nu am avut reflexul de a sări în nișă și de a mă ascunde. Dintr-odată, am știut perfect cum se simțea Amy. Până atunci, mă simțisem OK, însă Gretchen și Ella reușeau, fără cuvinte, să mă facă să mă simt urâtă și neîngrijită. Și complet nelalocul meu.

— Bună, Tristan, a ciripit Gretchen.

— Crăciun fericit, Tristan, a murmurat Ella. Ne vedem la cină?

— Îl aștept pe bunicul meu. Tristan a surâs politicos.

— Atunci, pe curând.

Gretchen și Ella au plutit cu grație în jos, pe scări. Dacă nu ar fi chicotit și nu ar fi șușotit cam tare – *Era camerista aia ciudată, nu? Crezi că are o atracție pentru personal, ca stră-unchiul Jeremy?* –, dacă s-ar fi mulțumit să-și admire frumusețea și reflexiile blonde care făceau lumina candelabrelor să le mângâie părul... Dar așa...

— Pupeze proaste, a comentat Tristan.

— Așa-i? Eram ușurată că nu fusese captivat de reflexiile blonde. Dar celelalte fete Barnbrooke sunt adorabile. Amuzante, bune la suflet și deștepte. Dacă ai flirta puțin cu Amy, ar fi de mare folos pentru toată lumea. Ella și Gretchen ar înceta să mai pară irezistibile, iar Aiden ar privi-o pe Amy cu alți ochi.

Tristan s-a încruntat.

— Nu aveam un subiect mai important acum?

— Ba da. Manfred. Și tocmai voiai să-mi dai inelul.

Dar nu părea atât de simplu. Am auzit de sus lătrături pe două voci, apoi scârțâit de ușă, și apoi a coborât Mara Matthäus. Purta și ea o rochie uimitoare, iar eu m-am întrebat cum avea să reușească să se autodepășească la balul de revelion.

Tristan nu a așteptat să ajungă și ea în dreptul nostru, ci m-a luat de mână și m-a tras pe coridorul unde se afla camera lui.

— Haide, aici suntem întrerupți mereu.

Avea dreptate. Altfel, cineva putea să ne vadă cu inelul și toate încercările noastre s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Am trecut pe lângă apartamentul Theremin și pe lângă

camerele 212 și 211 (în care locuiau Tristan și bunicu lui), ajungând în vestibulul micuț de la capătul coridoru lui. Era cel în care Don își șterse degetele lipicioase d ciocolată pe draperiile de catifea și despre care Amy spu sese că e unul dintre locurile ei favorite. Și mie îmi plăce mult. Era mobilat cu două bănci confortabile, tapisate iar pe perete era agățat un tablou în ulei cu o fată car părea tristă. Purta o rochiță marinărească și mângâia pisică. Pisica semăna izbitor cu Pisica Interzisă – pro babil era motivul pentru care alegea adesea banca acee tapisată ca loc de somn. Fereastra dădea spre vest, direc spre Bradul Semilună. Mai departe, se vedeau grajdurile unde bătrânul Stucky era ocupat să-i țesale pe Gäschd și Wäschdi. Cu siguranță avea să-i îngrijească exact c de obicei, înainte să-și încheie programul, seară de aju sau nu.

— Fanny. Tristan nu îmi dăduse drumul mâinii Mi-a întors-o cu palma în sus și a așezat inelul doamne Ludwig pe ea, solemn. Acum, că știam că era atât d prețios, mi s-a părut că piatra strălucește.

Am privit uluită timp de câteva secunde.

— Drăguț, nu? a chicotit Tristan. Nu prea vezi dia mante roz. Sunt foarte rare, mai ales în nuanța asta. Ro intens elegant, aproape fără cusur.

— Și atât de greu, am mormăit. De fapt, mi se pare că ar fi cântărit câteva grame. Mâna a început să-mi tre mure ușor. Ceea ce, posibil, era din cauza prezenței lu Tristan. Era atât de aproape de mine, încât simțean parfumul acela aparte, de bumbac proaspăt spălat ș

lămâie. Speram că miroseam și eu la fel de bine. Cumva, nu mă simt confortabil să îl port cu mine. Cred că ar fi mai bine să îl iei înapoi, până când ne decidem ce să facem cu el.

— Ești adorabilă, a spus Tristan. Ți-e teamă că îți va arde buzunarul? Sau vrei să pretinzi că l-ai pierdut ca s-o ștergi cu el? Mi-a luat inelul din palmă și mi l-a strecurat pe deget, apoi mi-a rotit mâna. Cum ți se pare? m-a întrebat, cu o voce mai slabă. Nu-i rău, nu?

— Ia laba, a spus cineva cu indiferență. De groază, am sărit înapoi și aproape m-am ciocnit de fata cu rochie marinărească.

Era Ben, stând între balustrade, foarte încruntat. Covorul gros îi înghițise pașii, așa că nu îl auzisem venind.

— Poftim? Tristan și-a încrucișat brațele și l-a privit cu aroganță pe Ben.

— Am spus să iei laba de pe interna noastră minoră. Ben părea supărat de-a binelea.

— Nu e..., am început, dar m-am oprit imediat, fiindcă voiseam să spun „Nu e ce pare a fi". Era cea mai absurdă replică din toată istoria replicilor absurde.

Tristan a râs amuzat.

— Altfel mă bați sau ce?

— Dacă trebuie, a răspuns Ben. Ești în regulă, Fanny?

— Prea târziu. Tristan râdea încă. Am mușcat-o deja, iar la următoarea lună plină se va transforma în vampir.

— Doar fiindcă arăți bine și ai tupeu nu înseamnă că poți avea totul. Ben părea la un pas de a-l lovi pe Tristan.

M-am vârât iute între ei.

— Ben! Nu m-a mușcat nimeni. Iar labele noastre n-au făcut nimic rău... Doamne, despre ce vorbeam? Expresia gravă a lui Ben mă făcea să mă agit. Mă simțeam ca în clasa a cincea, când niște elevi din școala generală scriseseră cu spray pe peretele stației de autobuz „Școala e de raha", iar Delia și cu mine corectaserăm eroarea și adăugaserăm un „t". Firește că noi fuseserăm prinse, când vinovații erau deja plecați de mult. Probabil mai râd de noi și în ziua de azi. Discutăm o problemă, am încercat eu iar. Poate că ne ajuți și tu.

— Fanny, a spus Tristan, pe un ton de avertizare. Nu este fiul șefului?

— Ba da, însă e în regulă, am răspuns eu.

Ben și-a încrucișat și el brațele.

— Ce fel de problemă? a întrebat, încă furios.

Am ignorat privirea aruncată de Tristan.

— Ți-am povestit deja că doamna Ludwig și-a pierdut inelul de logodnă în centrul de wellness.

— Da, știu, a spus Ben. Am căutat prin toate sitele și am dezasamblat instalația de filtrare.

— Dar nu ați găsit inelul, fiindcă îl furase Stella Iegorov. Este, de fapt, cleptomană. Caută pe Google. Asta făcusem eu, în timp ce-mi uscam părul. Tristan nu mințise. Mai multe reviste și portale online aveau în

arhivă povestea cu safirul care ajunsese „din greșeală" în geanta pentru cățel.

I-am povestit totul lui Ben, care a păstrat tăcerea și nu a întrebat nici „Ha?", nici „Ce?", așa cum aș fi făcut eu. Nu, Ben a rămas calm și m-a lăsat să-i dau înainte. Apoi am ajuns la partea care trebuia ușor cosmetizată.

— Am văzut inelul pe noptiera din apartamentul Panorama, când am urcat să recuperez căciula de samur a Dașei.

Pe noptieră, în noptieră – era totuna.

Tristan a rânjit, apreciativ.

— Și l-am luat. Îi aparține doamnei Ludwig. Și ea plânge neîncetat, de atunci. Nu am putut să îl las. M-am uitat la Ben, în expectativă. Acum, putea să vorbească.

— De asta te grăbeai așa în foaier? a întrebat, iar eu am încuviințat viguros. Și ești sigură că este inelul doamnei Ludwig și nu unul care seamănă foarte bine?

Ups. Asta ar fi fost o variabilă care ar fi complicat imens povestea. Dar nu, eram singură. Inelul care dispăruse la subsol era același cu cel din noptiera Stellei Iegorov. Am mai încuviințat o dată, viguros.

— OK, a spus Ben, încet. Deci ai luat inelul de pe noptieră și vrei să i-l înapoiezi doamnei Ludwig. Care e problema? Și ce treabă are el? A arătat spre Tristan.

— Fanny nu poate înapoia inelul dacă nu vrea să riște ca Stella Iegorov să afle cum a dispărut bijuteria din camera ei, a spus Tristan, iritat. Și cu siguranță vei fi de acord cu ideea mea vagă că ar fi mai bine să nu-și facă un dușman din această doamnă, doar dacă administrația

hotelului nu are de gând să depună o plângere împotriva soției lui Viktor Iegorov.

Ben nu a răspuns.

— Vezi, aici e buba, a spus Tristan, iar eu am adăugat repede:

— Tristan și cu mine ne-am tot gândit cum să procedăm. Credem că, dacă i-am trimite doamnei Ludwig un pachet anonim...

— Slabe șanse, a mormăit Ben. Și-a dres glasul și a vorbit mai tare. De ce nu ai venit direct la mine, Fanny? De ce discuți o problemă atât de delicată cu acest... oaspete? A clătinat din cap. Acum părea dezamăgit, iar asta mă supăra și mai mult decât furia dinainte. A întins mâna. Dă-mi inelul.

Mi l-am scos de pe deget și i l-am pus în palmă. Imediat, m-am simțit cu zece grame mai ușoară. Puteam să respir din nou.

Tristan și-a dat ochii peste cap.

— Haide, a spus Ben, iar dezamăgirea de pe chipul lui era asortată cu vocea. Avem noi grijă să îl primească doamna Ludwig înapoi.

— Da, însă mai trebuie să știi încă un lucru. Inelul ăsta este... Au! Tristan mă înghiontise în coaste, clătinând încet din cap. Poate avea dreptate și Ben știa deja destule.

— Ce e cu inelul? a întrebat Ben.

Valorează câteva milioane de euro.

— E foarte special, am șoptit. Nu puteam minți cu voce tare. Domnul Ludwig i l-a cumpărat dintr-un târg de vechituri, cu mulți ani în urmă.

— Știu, a spus Ben.

Tristan s-a întins și a căscat, de parcă s-ar fi plictisit brusc.

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine, mă duc să-mi acompaniez bunicul la cină. A trecut pe lângă Ben și a ieșit pe coridor. Crăciun fericit, oameni buni.

— Și ție, a mormăit Ben, în germană.

14

Cât am coborât, Ben a tăcut cu îndărătnicie. Aveam un sentiment neplăcut, fiindcă nu-i spusesem decât jumătate de adevăr. Dar el nu știa asta și nu avea de ce să fie supărat pe mine.

L-am privit de câteva ori pe furiș, însă s-a prefăcut că nu îmi remarcă ocheadele. Și-a ținut dinții încleștați tot timpul, de parcă ar fi vrut să mărunțească ceva între ei. Când Moser-Anni, care îndesa cămăși murdare în spălător, ne-a urat Crăciun Fericit, răspunsul lui („Sărbători fericite și dumitale!") s-a dovedit atât de morocănos, încât Moser-Anni a părut uimită. I-am surâs indulgent.

Cam la ora aceasta, domnișoara Müller și echipa ei de la etaj începeau tura de seară, pregătind camerele pentru noapte. Întotdeauna îmi plăcuse tura de seară cel mai mult, fiindcă, în primul rând, era ultimul lucru pe care-l făceai înainte de finalul programului și, în al doilea rând, făceai chestii drăguțe: trăgeai draperiile, luai cuvertura de zi de pe pat, puneai o rogojină și papuci de casă de fiecare parte a patului, scuturai pernele și așezai o tabletă de ciocolată pe fiecare. La plecare, mai strângeai puțin și scoteai vasele murdare sau gunoiul. Când oaspeții reveneau în camere, după cină, totul îi aștepta pregătit pentru culcare.

— Mi-e poftă de ciocolată. Ție nu? am spus, dar Ben nu a răspuns. Părea să fie ceva foarte grav.

Când am ajuns la parter, în camera personalului din spatele lojii lui Monsieur Rocher, mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat:

— Ești supărat fiindcă am luat inelul?

Ben s-a oprit.

— Nu. Acum, s-a uitat, în sfârșit, la mine. Așa aș fi procedat și eu, în locul tău. Sunt supărat fiindcă nu mi-ai povestit mie, ci acestui... Tristan Brown.

Ceea ce n-aș fi făcut niciodată, dacă aș fi luat, într-adevăr, inelul. Doamne!

— Am crezut că suntem prieteni, a continuat Ben. Și că știi că poți avea încredere în mine.

Acum, mă simțeam și mai mizerabil. Mai ales fiindcă așa și era: cu o seară înainte, pe scări, în timp ce beam fiertura cu rom, totul fusese foarte confortabil între noi.

— Aș fi venit cu siguranță la tine. Asta dacă aș fi văzut inelul și l-aș fi luat, ceea ce, de fapt, nu făcusem. Tristan a... era... s-a întâmplat să fie în zonă.

Știam deja că jumătățile de adevăr nu aduceau nimic bun. Se adăugau, la final, compunând o minciună în toată regula. Dar acum trebuia să respect această poveste, chiar dacă o detestam și mă făcea de râs în fața lui Ben.

— A trebuit să îi spun lui Tristan, altfel m-ar fi denunțat pentru furt la conducerea hotelului.

— Am priceput, a spus Ben.

Nu. Din păcate, nu pricepea. Pentru o clipă, am fost furioasă pe Tristan, care mă pusese în situația aceea. Îl

mințeam pe Ben doar pentru a-l acoperi pe Tristan, pentru ca nimeni să nu afle că se cățăra pe fațade, că intra pe ferestrele deschise ale camerelor străine și că își vâra nasul prin noptierele oamenilor.

Altfel... fără Tristan, inelul doamnei Ludwig ar fi fost pierdut pentru totdeauna, iar asta nu i-ar fi servit la nimic.

— Nu este foarte inteligent să te împrietenești cu oaspeții. Ben s-a uitat direct la mine. În special, nu cu acest păpușel britanico-asiatic, care crede că orice fată îi va cădea în brațe numai dacă zâmbește.

— Ceea ce este perfect adevărat, am spus, și am adăugat repede: Dar, firește, nu este și cazul meu.

— Dar, mai devreme, am avut impresia că vedeam o imagine... familiară. De parcă nu era prima dată când vă țineați de mână.

— Dar nu am... M-am întrerupt. Era o prostie din partea mea să mă justific de fiecare dată. Nu făcusem nimic rău, nici măcar în versiunea-minciună a poveștii. Ce căutai tu acolo, în vestibul? am întrebat, privindu-l pe Ben în ochi.

Ben s-a uitat și el la mine câteva secunde, apoi a întors privirea.

— Adică de unde am știut să vă caut acolo? Mi-a spus Ariane. Ai fost văzută de câteva ori la etajul al doilea, de parcă tu și acel domn ați fi fost... împreună.

— Cine naiba e Ariane?

— Una dintre studentele din Lausanne care lucrează cu domnișoara Müller, cea blondă cu coada de cal. Trebuie s-o știi, doar e colega ta de cameră.

— Ah, te referi la I-am-Uitat-Numele. Am început să îmi mestec buza de jos. Încet, totul căpăta sens, însă un sens care mă speria. I-am-Uitat-Numele a coborât la recepție și ți-a spus că mă țin de mână cu Tristan Brown la etajul al doilea, da? Iar tu ai crezut-o pe proasta aia. Nu știu de ce, brusc, am simțit un gust amar.

Ben m-a privit cu sprâncenele unite.

— Ea și celelalte fete erau îngrijorate pentru tine. Te mai văzuseră cu el și înainte, în spălător. A inspirat adânc. Unde accesul oaspeților este interzis.

— Da, sigur, erau groaznic de îngrijorate, am pufnit. Faptul că vorbea cu atâta blândețe mă înfuria și mai tare. Cât de drăguțe au fost, să-și manifeste grija așa! Iar tu ai avut atâta încredere și ai fost atât de cavaler, că ai plecat de îndată să... ce?

— Să te salvez de o prostie, poate? Era posibil ca acest oaspete să te hărțuiască. Buzele lui Ben s-au strâns într-o linie subțire. Dar, evident, nu a făcut nimic împotriva voinței tale.

— Ești bine venit să le spui prietenelor tale din Lausanne că nu au de ce să se amestece în viața mea personală, m-am răstit.

— Măcar ele cunosc regulile, spre deosebire de tine, a răspuns Ben. Nu este genul de hotel în care angajatele își fac de cap cu oaspeții în spălătoare și în colțuri întunecate.

Acum chiar că mersese prea departe!

Mi-am dat seama că aveam lacrimi în ochi. Așa era mereu: când furia se intensifica prea tare, trebuia să urlu

de frustrare și nu reușeam să mai scot un cuvânt. Avusesem mustrări de cunoștință cu doar câteva momente în urmă fiindcă îl mințisem?

— Ține de datoria mea să îți atrag atenția asupra unui comportament nepotrivit, care ne-ar putea afecta reputația în mod negativ.

Era clar că Ben nu își dădea seama ce îmi făcea. Ochii mă ardeau de efortul de a-mi reține lacrimile.

— Dacă aș fi fost în locul tău, m-aș fi bucurat că Ariane a venit la mine și nu s-a dus la tata.

— Ești de încredere pe naiba! Aș fi preferat să strig, însă cuvintele mi-au ieșit extrem de apăsate și pe un ton abia auzit. Cred că ești exact ca tatăl tău acum. Pe naiba prieteni, Ben! Prefer să fiu prietenă cu păpușelul britanico-asiatic. Măcar Tristan poate recunoaște o pupăză proastă, când vede una. Fără să mai aștept vreun răspuns, m-am grăbit să trec pe lângă el, am intrat în loja portarului și am trântit ușa cu putere în urma mea.

— Ah, ce bine, a spus Monsieur Rocher. Era atât de liniște aici că aproape am adormit.

M-am sprijinit cu spatele de ușă și am respirat dramatic. Cu siguranță Monsieur Rocher ne auzise cearta, ceea ce era bine, fiindcă mă scutea să repet fiecare detaliu supărător și, inevitabil, să izbucnesc în lacrimi.

Ben o luase pe cealaltă ieșire și acum, cu pași foarte mari, furioși, străbătea foaierul ca să revină în spatele recepției, unde a început să tasteze la computer, demonstrativ.

— Ar fi trebuit să-i dau una, am spus. Să-l izbesc de perete. Să-i fac foarte mult rău.

— O palmă zdravănă este, uneori, mai bună decât un sărut prost. Monsieur Rocher a luat un teanc de vederi dintr-o cutie de carton și a început să le așeze pe raft. Am citit asta undeva.

Actorul britanic, care se părea că fusese la o plimbare de Crăciun cu soția lui, a intrat pe ușa rotativă, aducând un miros de frig. Ben le-a dat cheia de la cameră, aruncând o privire rapidă în direcția noastră. Voiam să arunc cu unul dintre merele lustruite din bolul de pe tejghea.

— Aproape că a sugerat că-mi fac de cap cu oaspeții, am spus, imediat ce oaspeții au dispărut pe scări. În colțuri întunecate. Fiindcă vacile alea de ajutoare de cameristă... Abia dacă puteam respira. Dar mă simțisem bine să folosesc vocabularul lui Gracie. M-a ajutat să-mi înghit lacrimile.

— Nu a fost frumos din partea lui Ben. Monsieur Rocher mi-a întins un teanc de vederi și am început automat să le sortez. Arăți foarte drăguț în seara asta, Fanny. Mai mult decât de obicei.

— Mulțumesc.

— Cu care dintre oaspeți se presupune că... te-ai implicat?

— Cu Tristan Brown, din camera 211, am spus, imediat, și am zâmbit puțin, în ciuda supărării. „A mă implica" era o expresie foarte OK, pe lângă „a-mi face de cap". Și nu m-am implicat. Încercam să rezolvăm împreună o problemă. Apropo, în interesul hotelului, iar

faptul că am vorbit cu Ben nu a făcut decât să mă pună într-o lumină proastă!

Monsieur Rocher mi-a oferit un zâmbet empatic.

— Tristan Brown din camera 211 este un tânăr foarte chipeș, a spus el. Este doar o idee, însă nu este posibil ca Ben să judece situația greșit fiindcă este gelos?

— Nu, a judecat situația greșit fiindcă a ascultat-o pe pupăza aia. M-am uitat urât la recepție, unde Ben continua să maltrateze tastatura, parcă pentru a ține la distanță un atac primejdios al hackerilor. Îi știe chiar și numele. L-a spus de atâtea ori, încât n-ar mai trebui nici măcar să-i spun „I-am-Uitat-Numele".

— Iubirea caută trandafiri, gelozia găsește spini, a spus Monsieur Rocher. Sau, invers, oare iubirea găsește trandafiri, iar gelozia caută spini? În orice caz, sunteți oameni și nu puteți nega asemenea sentimente. Uite încă niște vederi aici, draga mea.

Pentru o vreme, am aranjat vederi în tăcere, ascultând colindele care pluteau încet dinspre bar și privind lumea îmbrăcată festiv care se îndrepta spre restaurant. Chiar și familia oligarhului – mama și fiica purtând toalete asortate – a coborât scările. Câinele rămăsese în cameră, în premieră.

— Ai mâncat ceva? a întrebat Monsieur Rocher, când toată lumea dispăruse în restaurant și pianistul a trecut la o versiune jazz a lui „Jingle Bells".

— Nimic, de la salata de cartofi de la prânz.

— Ah, a spus Monsieur Rocher, de parcă asta ar fi explicat multe.

În momentul acela, în foaier a apărut cuplul Ludwig. Și ei se îmbrăcaseră de sărbătoare. Domnul Ludwig purta un costum ale cărui mâneci de jachetă erau cam scurte pentru el, iar doamna Ludwig purta o rochie liliachie, voluminoasă, și o capă asortată.

Ben a reacționat imediat.

— Așteptați, vă rog, a strigat el, ieșind de după recepție. Ah, lucrurile deveneau serioase. Inima a început să-mi bată mai repede. Eram curioasă cum va explica Ben inelul. Ca să nu ratez un cuvânt, m-am aplecat atât de tare peste tejghea, încât aproape am căzut de partea cealaltă. Din păcate, cei din familia Ludwig stăteau cu spatele la mine, așa că nu le puteam vedea fețele. Și, ca lucrurile să fie și mai rele, baroneasa și tânărul ei amant au dansat în jos pe scări și au început o discuție chiar în fața noastră, încercând să decidă dacă să meargă direct la restaurant sau să ia mai întâi un aperitiv la bar. Când au terminat și s-au îndreptat spre bar, Ben înapoiase deja inelul, fiindcă doamna Ludwig îl îmbrățișa și îl săruta pe ambii obraji, entuziasmată, spunând: „Ești un înger, tinere. Un înger de Crăciun!"

Ben a roșit puțin și a răspuns ceva neinteligibil.

Domnul Ludwig a împins inelul pe degetul doamnei Ludwig, iar eu aproape că am început să plâng, fiindcă a fost un gest atât de solemn și a privit-o atât de intens, de parcă s-ar fi aflat în fața unui altar. A sărutat-o potrivit momentului și, într-un final, s-au îndreptat amândoi spre restaurant, unde, speram eu, se așezau la o masă cât mai îndepărtată de Stella Iegorov.

Ben a rămas în mijlocul foaierului și s-a uitat în urma lor. Fața lui reflecta multe emoții, de parcă tocmai ar fi văzut un film tulburător. Când și-a întors capul spre noi, m-am străduit să mă ridic, dar era prea târziu, fiindcă observase deja contorsionările mele, necesare pentru a-l fi privit în timp ce discuta cu soții Ludwig. Și atârnam încă deasupra tejghelei, privindu-l, deși aceștia plecaseră de mult. Nu era cazul să mă amăgesc!

M-am gândit să îmi ajustez limbajul trupului la starea mea emoțională, încrucișându-mi brațele la piept și încercând să arăt cât mai sfidătoare. Am încercat să-l fulger din priviri, o treabă care se făcea mereu în romane. Cine clipea primul pierdea.

La ce se aștepta? Să îl laud? Aș fi putut înapoia chiar eu inelul. Eu venisem cu ideea lui Manfred. Adevărata dificultate nu era înapoierea inelului, ci clarificarea faptului că familia Ludwig ar fi putut cumpăra hotelul cu ceea ce considerau o bagatelă, de exemplu.

Ben nu s-a lăsat intimidat de fulgerele din privirile mele. S-a apropiat încet, fără să-și ferească ochii. Din păcate, clipea la fel de rar ca mine.

— Cred că nici Ben nu a luat cina încă, a spus Monsieur Rocher, când a ajuns în fața noastră.

Nu-mi păsa. N-avea decât să moară de foame.

Am tăcut amândoi.

— Îmi imaginez că unul sau altul dintre voi regretă ce a spus mai devreme, nu? Monsieur Rocher l-a privit pe Ben cu sprâncenele ridicate.

— Da, așa-mi imaginez și eu, a mormăit Ben, lăsând privirea în pământ.

— Nu am spus nimic pentru care să-mi pară rău. Am pufnit, iar Monsieur Rocher mi-a întins fără cuvinte un șervețel.

— Eu da. Ben a oftat. Nu știu cum de... Îmi pare atât de rău, Fanny. Nu am vrut.

— Partea despre purtarea care pătează reputația hotelului sau cea despre aventurile din colțuri întunecate? Mi-am suflat nasul cu zgomot. Nu aveam idee de ce îmi curgea, deodată.

— Ambele. Ben părea să fie necăjit pe bune, așa cum am remarcat după o privire scurtă, cât timp aveam nasul încă îngropat în șervețel. A fost nedrept din partea mea. Și complet... scandalos și superior. Îți cer scuze. Sunt un idiot dacă am crezut că ai putea avea de-a face cu englezul acela arogant și plin de el, care...

— Mă ținea de „labe"? am întrebat, coborând șervețelul.

Ben a rânjit.

— Da, întocmai. Apoi, a redevenit serios. Fanny? Îmi accepți scuzele și mănânci cu mine?

M-a privit atât de dezarmant, încât m-am zbătut să îmi mențin postura. Am decis să nu îi răspund, o vreme. Măcar nu mai aveam nevoie de șervețel.

— Ce idee bună! Parcă mi-ar fi venit mie! Monsieur Rocher a luat un pachețel de la poștă și i l-a întins lui Ben. Ați dori voi să-i dați acest pachet lui Pavel? A sosit

de ieri, deja, cu poșta din Bulgaria. Am aruncat doar o privire, dar cred că e important să îl primească în ajun.

Mi-am vârât șervețelul în buzunarul pantalonilor și mi-am mușcat buza de jos.

— Fanny? Ben s-a aplecat peste tejghea. Am putea să fim din nou prieteni?

Am inspirat adânc.

— Prieteni nu, să mâncăm da, am spus, ridicându-mă. Poate asta îți va da ocazia să îți ispășești păcatele.

— Mă bucur că am rezolvat asta, a spus Monsieur Rocher, mulțumit.

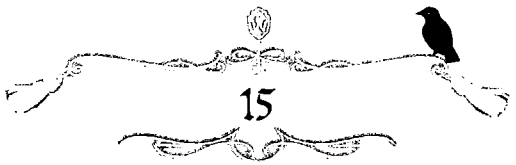

15

Am văzut de la distanță că Pavel nu era singur în spălător, fiindcă nici măcar el nu putea cânta „Păstorii aleargă" în versiunea originală, în franceză, pe două voci. Aproape că am atins mâna lui Ben, pe coridorul slab luminat, într-atât de frumos și de liniștitor suna, mult mai potrivit cu ocazia, decât suita internațională de colinde care se desfășura sus.

Dar firește că nu era posibil. Eram încă supărată pe el.

Camerele de la demisol aveau deja o acustică impresionantă, care îmi dublase întotdeauna volumul vocii, dar, chiar și așa, era un spectacol absolut fantastic. Baritonul puternic al lui Pavel prevalase, ca de obicei, însă tenorul ca de clopoțel îi făcea față cu brio.

În cadrul ușii, m-am oprit, surprinsă. Tenorul îi aparținea bătrânului Stucky, care ședea la masă cu Pavel. Ca de obicei, cosea niște nasturi.

O sticlă cu un lichid transparent se afla între cei doi: bătrânul subțire, adus de spate, și mai tânărul uriaș, îmbrăcat în blugi și tricou. Câteva mașini mârâiau pe fundal, iar lumina unui muc de lumânare arunca umbre pe pereți.

Un „Slavă bunului Dumnezeu" care a umplut spațiul mi-a adus lacrimi în ochi. Cum putea un domn atât de în vârstă să aibă o voce atât de tânără și de angelică?

Ben mi-a zâmbit. Se pare că era deja familiarizat cu talentele ascunse ale îngrijitorului de cai.

— Te miri? a spus, când refrenul a început să se topească. Bătrânul Stucky a fost cândva solist al Corului Băieților din Solothurn.

— Corul Băieților Cântăreți, l-a corectat Stucky și a adăugat o propoziție pe care, în afară de un „dar", nu am înțeles-o.

— Dar prefera să se afle în munți. Cu animalele, în natură, a tradus Ben. Acolo, poți cânta oriunde.

— Oriunde și oricând! Pavel ne-a sărutat pe amândoi pe ambii obraji și a primit pachetul. În loc să îl despacheteze, a turnat din lichidul din sticlă în două pahare nu prea mici și ne-a dat câte unul. Bătrânul Stucky este îngrijorat de semnele rele...

— Ce semne rele? Mi-am mirosit paharul, suspicioasă. Mirosea ca tonicul meu antibacterian.

Bătrânul Stucky a zis ceva ce nu am înțeles.

— Luna are un soi de guler, a preluat Ben traducerea, din nou, incapabil să se abțină să nu-și dea ochii peste cap. Iar spiritul munților l-a vizitat pe bătrânul Stucky în vis și l-a avertizat că se va petrece un lucru rău.

Bătrânul Stucky a strâns din ochi, încuviințând.

— Sp'ritul m'telui.

— Ah. Am simțit că mi se face pielea de găină.

— Fără superstiții în ajun! Poate ajută țuica de pere, a spus Pavel. A zâmbit cu indulgență, însă, când a ridicat paharul, privirea lui era solemnă. Când venea vorba despre credință, Pavel nu știa de glumă. Deși brațele lui puternice, musculoase, erau tatuate cu o sumedenie de simboluri păgâne, era de un catolicism profund, iar tatuajele nu făceau decât să inducă în eroare. Să închinăm pentru Nașterea Pruncului Isus, care a adus lumina în lume și în inimile oamenilor.

Nimeni nu a îndrăznit să refuze.

— Pentru Isus Hristos, am spus cu toții. Am luat doar o înghițitură mică. Aveam încredere nețărmurită în Pavel, însă în ceea ce privea lichidele necunoscute, fără etichetă, eram precaută, iar ăsta era un lucru bun. Șnapsul mi-a ars esofagul și am tușit. Dar apoi am simțit gustul de pară și o căldură plăcută în stomac.

— Bun, ha? Pavel a privit de la mine la Ben și înapoi. Făcut acasă, de sora lui Stucky. A umplut din nou paharele.

— Cred că, dacă mai beau, nu doar luna va avea guler, am spus, ținându-mi mâna deasupra paharului, pentru siguranță. În fond, Ben și cu mine trecuserăm doar razant prin bucătărie și inghițiserăm câte un pateu. Nu rămăseserăm mai mult, fiindcă cearta ne stricase apetitul, iar acum regretam.

Bătrânul Stucky și-a dres glasul.

— Nopți nel'știte.

— Poftim?

— Sunt nopți nel'știte, a șoptit el, fixându-mă cu o privire pătrunzătoare. În locul zâmbetului său obișnuit, șotios, chipul lui ridat era parcă alcătuit din straturi, iar ochii apoși erau duși în fundul capului. Crituri mal'fice, dimoni și fant'me, toți s'părați. Oamini lasă duși de idei d'bolice.

Acum mi-am dat seama, abia, cum se simțea Pavel când auzea așa ceva în germană. Ce dracu' însemna „s'părați"?

— Totul este posibil în nopțile neliniștite, a spus Ben, încet. Creaturi malefice, demoni și fantome sunt cu toții supărați. S-a oprit, pentru o clipă, dându-mi fiori. De ce mă privea Stucky atât de sever? Oamenii se lasă seduși de idei diabolice, a continuat Ben. I-a scăpat un hohot de râs. Cred că se referă la Tristan Brown din camera 211.

— Ha, ha, cât de amuzant, am șoptit eu. Nu ți se pare de speriat ce spune, și mai ales cum o spune?

Ben m-a privit amuzat.

— Nu îl poți înțelege pe bătrânul Stucky, dar are impact, Fanny.

— Scuze, i-am spus bătrânului, dar mă speriați nițel.

— Da, și aici se termină poveștile cu stafii. Pavel a ridicat paharul. Să bem!

— Bătrânul Stucky vrea doar să aveți grijă, a spus bătrânul Stucky, cu greu, în germana curentă. Se întâmplă lucruri.

— Atunci, să bem împotriva răului, a spus Ben, ridicând și el paharul.

— Și pentru micul prunc Isus din leagăn, a completat Pavel. Și-a golit paharul dintr-o înghițitură, de parcă ar fi fost apă. Ce mai face bunul Petrus? A rostit numele cu accent pe a doua silabă.

— Monsieur Rocher dorește să aștepte și să vadă dacă vreunul dintre oaspeți are vreo dorință specială. Ben se chinuia cu șnapsul, dar se încăpățâna să continue. Vine mai târziu?

— Monsieur Rocher se numește Petrus? am întrebat. Nu știam de ce era nevoie să aibă un prenume.

— Întotdeauna cântăm un trio de Crăciun, mi-a spus Pavel. Și, când vine Iaromir de la biserică, un cvartet.

Bătrânul Stucky a zis ceva pe care Ben l-a tradus drept „Muzica potrivită ține diavolul la distanță".

— Asta făcea mereu tatăl lui... ah, nu!

— Ce este?

— Nu mi-am dat seama ce oră e. E deja ora zece? Ben s-a pipăit cu disperare după telefonul mobil.

— Așa cred. De ce?

— La ora zece, tata își ține discursul de Crăciun, iar dacă nu sunt prezent și nu încuviințez când anunță că noua generație e pe cale să preia frâiele, se va supăra... Doamne! Își găsise telefonul. E deja și cinci! M-a luat de mână. Poate ne întoarcem mai târziu să vă ascultăm cvartetul, Pavel. Crăciun fericit amândurora!

M-a tras după el afară din spălătorie. M-am întrebat dacă era cazul să îl anunț că statutul nostru nedefinit de prietenie nu permitea contactul fizic, însă nu a părut să își dea seama că mă ținea de mână. Trăgându-mă

pe coridoarele întortocheate spre scările care duceau în bibliotecă, cita din discursul tatălui său și adăuga și comentarii în timp real.

— În fiecare an sunt aceleași sentimentalisme ieftine*: Dragi oaspeți – nu, dragi prieteni – vechi și noi, mă bucur și mă simt mândru să vă văd pe toți aici...* Și asta în timp ce zâmbește atât de fals, încât ai spune c-ar prefera ca un glob din pomul de Crăciun să cadă și să-l lovească în cap. Uneori, își șterge chiar și o lacrimă imaginară din colțul pleoapelor. Atât de ridicol! *Ce ar fi mai potrivit de Crăciun decât să vorbești despre iubire?* Ha, ha, tata și iubirea! Nici măcar nu știe ce înseamnă. Poate tu nu cunoști încă povestea... toată lumea o știe, fiindcă este aceeași în fiecare an. Cu mâna liberă, a deschis ușa spre casa scării. *Chiar și dragii noștri stră-străbunici... idealuri, obligații, tradiții, bla, bla, bla și apoi, ta-daaa, preaiubitul meu fiu, Ben, s-a întors și îi voi înmâna într-o bună zi inelul de chei. Ben* – iar aici își duce o mână la inimă, mustind de sinceritate, de fiecare dată – *ești mândria și speranța mea.* A tropăit pe scări atât de repede, încât mi-a fost dificil să mă țin după el. A deschis ușa bibliotecii cu un gest energic. Apoi, oamenii aplaudă, iar eu simt că vreau să intru în pământ. De când aveam cinci ani, detest discursul ăsta. Mi-aș dori să le spun oamenilor că ipocritul ăsta dorește să vândă aceste ziduri atât de iubite și de venerabile unui antreprenor de gunoaie dubios, pentru care ideile stră-străbunicilor nu valorează nimic. Dar există și o parte bună: este ultima dată când va mai minți așa. Traversaserăm deja biblioteca și ne aflam în fața

ușii care dădea spre bar. Părea că abia atunci a remarcat că mă aflam încă lângă el. Iritat, și-a privit mâna, care o strângea încă pe a mea.

— E foarte amabil din partea ta să vii cu mine, a spus, desprinzându-și încet mâna și vârând-o în buzunarul pantalonilor, puțin stânjenit. Dar dacă preferi să nu...

— Este în regulă. Acum chiar m-ai făcut curioasă. I-am zâmbit, iar el mi-a zâmbit înapoi, ușurat.

— Deci... A inspirat adânc, înainte să intre în sală.

Mulți oaspeți se aflau la bar, ținând pahare de șampanie în mâini. Am descoperit întreaga familie Barnbrooke, inclusiv Amy, Gracie și Madison, baroneasa și iubitul ei mai tânăr, Tristan și bunicul lui, familia Burkhardt (Don Jr purta un papion de catifea bleumarin, care arăta excepțional), actorul britanic, autorul de thrillere, domnul și doamna von Dietrichstein și Mara Matthäus, cu rochia ei sclipitoare. Doamna Ludwig își sprijinea capul pe umărul domnului Ludwig, iar pe degetul ei era, evident, inelul de logodnă. Cu siguranță Tristan îl remarcase deja de multă vreme.

Retrogradul Rudi a fost singurul care ne-a remarcat sosirea. Se afla lângă ușă, iar noi am trecut cât mai neobservați posibil pe lângă el. Tatăl lui Ben era lângă pianul cel mare, iar discursul lui părea destul de avansat.

— Nu știu dacă voi cunoașteți povestea, însă, când s-a construit hotelul, în 1898, stră-străbunicii noștri au angajat un cioplitor în piatră care să graveze deviza familiei deasupra intrării. Era *Mens agitat molem,* care înseamnă „Mintea mișcă materia". Dar, când au revenit,

deviza era *Tempus fugit, amor manet,* care înseamnă „Timpul trece, dragostea rămâne". Firește că l-au luat la întrebări pe cioplitor ce se întâmplase, dar el a susținut că nici nu își începuse încă munca. Nici azi nu am aflat, încă, cine a gravat inscripția misterioasă. Stră-străbunica noastră a păstrat toată viața credința că fusese spiritul muntelui, care alesese noua deviză și plasase locul sub protecția lui. A chicotit, iar oaspeții au râs și ei. Nu mai este necesar să precizez că *Tempus fugit, amor manet* nu a rămas doar deviza acestui stabiliment, ci a devenit și deviza familiei noastre. A făcut o nouă pauză. Și să știu că fratele meu și cu mine vom putea trece această răspundere pentru locul cu atâtea tradiții și idealuri, întocmai cum au făcut bunicii mei cu părinții noștri, fiului meu, Ben, într-o bună zi, mă umple de recunoștință și de mândrie. Și-a dus o mână în partea stângă a pieptului, iar Ben și unchiul lui au oftat încet, la unison. Ben, unde ești? S-a uitat în jur, l-a remarcat pe Ben și i-a zâmbit iubitor. Toți oaspeții s-au întors spre noi și au zâmbit și ei. Acestea fiind zise, Roman Montfort a conchis, pe un ton moderat: Vă doresc tuturor, prieteni noi și vechi, o sărbătoare binecuvântată a iubirii!

Toată lumea a aplaudat. Apoi au ridicat paharele cu șampanie într-un toast și au început să discute animat, pianistul s-a reașezat pe băncuța lui și, undeva, cineva a deschis o fereastră și a lăsat să intre aerul proaspăt al nopții.

— Nebunie, i-am șoptit lui Ben.

Retrogradul Rudi și-a părăsit locul și se îndrepta spre bar, împreună cu actorul britanic, în timp ce autorul de thrillere li s-a alăturat celor din clanul Barnbrooke și a comandat tare încă o sticlă de șampanie.

— A fost întocmai cum ai spus. Dar nu ai roșit, de data asta.

— Ba da, pe interior. Gura lui Ben s-a răsucit într-un zâmbet chinuit. Ah, nu! Hai să plecăm, vine spre noi.

Dar era prea târziu. Roman Montfort era deja în fața noastră, cu Gretchen de braț, care-și ținea pleoapele plecate, de parcă ar fi fost timidă.

— Iată-l pe minunatul meu fiu, a spus Roman Montfort, în engleză. Pentru o clipă, crezusem că nu ești în sală. S-a uitat la mine și am crezut că intuiesc o scânteie de iritare în ochii lui. Imperceptibil, am încercat să fac un pas în spate, însă, din păcate, acolo se afla peretele.

— Frumos discurs, a răspuns Ben, tot în engleză. Complet diferit. Și, în lumina evenimentelor viitoare, deosebit de onest și de emoționant.

Tatăl lui i-a ignorat complet cuvintele. Nici măcar nu eram sigură că le auzise.

— Azi este ziua ta norocoasă, băiete. Frumoasa noastră Gretchen Barnbrooke, aici, de față, mi-a mărturisit că visează să danseze valsul din deschiderea balului de revelion cu tine. Este prea timidă să îți spună chiar ea.

Da, cum să nu, timidă ca o antilopă gnu. Aproape că am pufnit tare. Parcă intuind asta, Gretchen și-a ridicat privirea și m-a țintuit cu o curiozitate nedisimulată.

Parcă i-aș fi citit gândurile. *Iarăși camerista ciudată! Pare să fie peste tot pe unde sunt și tipi mișto.*

— Am asigurat-o că te-ai simți mai mult decât flatat, a continuat Roman.

— Și încă cum, a spus Ben. Suna obosit.

— Nu vreau să insist, a intervenit Gretchen, pe un ton blând. Rochia ei albastră sclipea în lumina candelabrului, la fel ca părul ei mătăsos. Dacă ai prefera să dansezi cu altcineva... A zâmbit cu înțeles spre mine.

Roman Montfort i-a urmărit privirea și, de data asta, m-a privit mai atent.

— Va fi o onoare să dansez valsul din deschidere cu tine, Gretchen, a spus repede Ben, încercând cu disperare să se facă invizibil. Roman Montfort se întreba, în mod evident, de unde mă cunoștea.

Ben a făcut un pas în față.

— Dacă vrei, facem și figuri aeriene. Așa îi punem la respect pe toți. Era o manevră menită să distragă, sau chiar flirta cu Gretchen?

— Facem și asta. Am auzit-o pe Gretchen râzând încrezătoare și eram convinsă că își dădea pe spate părul sclipitor. Dar nu puteam vedea, fiindcă mă uitam, paralizată, la tatăl lui Ben, care mă fixa din nou cu privirea. Fața lui a oglindit confuzie, apoi revelație și, în sfârșit, când Gretchen și-a amintit că, de fapt, se presupunea că era timidă, și și-a luat la revedere cu un „Trebuie să mă întorc la familia mea, dar ne mai vedem" înduioșător, Roman Montfort se umpluse de indignare și dispreț.

— Personalul nu este încurajat să își facă de lucru cu oaspeții în timpul liber, a spus el, pe un ton înghețat. Mă mir ce tupeu ai.

Am simțit că încep să îmi clănțăne dinții.

— Este aici cu mine. Este invitata mea. Ben s-a uitat urât la tatăl lui. Haide, Fanny, să mergem. Am făcut suficient pe fiul cel bun, astăzi. M-a prins de braț, spunându-i tatălui său: Te rog să faci o scenă acum – și crede-mă că va ieși urât de tot! – sau lasă-ne să plecăm și să ne bucurăm împreună cu prietenii tăi, vechi și noi. Mara Matthäus se uită încoace, nerăbdătoare.

Tatăl lui m-a prins de celălalt braț, iar acum chiar au început să-mi clănțăne dinții. Vena de la tâmplă i se umflase, ca de fiecare dată înainte să înceapă să urle. Cât de mult m-aș fi bucurat să fiu acum jos, în pivniță, cu Pavel! În siguranță.

Dar Roman Montfort nu a urlat.

— Ori ești extrem de naivă, ori ești foarte isteață, a spus el, încet. Este clar că trebuie să-ți explice cineva de îndată care-ți este locul...

Nu a reușit să continue, fiindcă s-a auzit un pocnet puternic, urmat de un zdrăngănit asurzitor. Ne aflam cel mai aproape de ușă și am văzut primii ce se întâmplase: pe coridor, chiar în fața ușii care dădea spre sala de biliard, un candelabru căzuse din tavan. Cristalele se spărseseră într-o mie de bucățele și se împrăștiaseră de la un perete la altul. Cablul electric atârna singuratic de rozeta din stuc și ningea ușor cu rigips. Din fericire, nu fusese nimeni în zonă. În timp ce oaspeții se strângeau

să caşte gura la dezastru, iar Roman Montfort îi asigura că „Nu s-a întâmplat nimic, domnilor! Chiar nimic. Rămâneţi la bar până ce personalul îndepărtează toate cioburile!", Ben şi cu mine am profitat de ocazie şi am dispărut după colţ, spre bibliotecă. Din nou am mers pe uşa din spate, însă de data asta am fugit sus, căzând de acord fără cuvinte.

— Ce-a fost asta? am icnit, când am ajuns la primul etaj. Crezi că bătrânul Stucky are dreptate cu demonii, stafiile şi creaturile malefice?

— Absolut, a spus Ben, sec. Tata este cea mai malefică creatură din câte cunosc. Îmi pare rău că e atât de...

— ...corect. În principiu, are dreptate. Nu aveam ce căuta acolo.

— A fost vina mea, fiindcă te-am cam obligat. Ben a rămas tăcut câteva trepte.

— Unde mergem?

— N-am idee. Doar mergem. Ben a surâs strâmb. Dar, poate... ai fost vreodată pe acoperiş?

Drumul spre acoperiş trecea prin aripa ocupată de personalul masculin, dar Ben m-a condus pe coridorul care ducea în biroul unchiului său, unde, în loc să intre, a deschis o uşă ascunsă, de lângă, care arăta ca o debara, însă avea o casă a scărilor de lemn în spate. Treptele se terminau în faţa unei alte uşi, pe care Ben a deschis-o pentru mine. Aerul proaspăt, rece, m-a învăluit, când am ieşit pe acoperiş. Am privit în jur, minunându-mă. Ajunsesem pe un soi de terasă, care se întindea în jurul lucarnei din capătul unei case a scărilor mari, care mi-a

amintit de o seră. Prin sticla ranforsată cu metal, lumina blândă a candelabrelor lucea și scălda totul într-o sclipire supranaturală.

— Atenție, e posibil să fie alunecos, a spus Ben.

Pe timp de zi, priveliștea trebuie să fi fost copleșitoare. Cu grijă, m-am sprijinit de balustradă și am privit în față. Jos, lângă patinoar, se vedea dragonul nostru de zăpadă. Părea să doarmă.

— Suntem foarte sus, am spus, strecurându-mă de partea cealaltă, însă acoperișul aripii sudice îmi obstrucționa priveliștea. M-am sprijinit de balustradă și mi-am dat capul pe spate. Cerul era complet lipsit de stele, dar plin de nori.

Ben se afla lângă mine.

— Îmi pare atât de rău, a spus el.

L-am privit surprinsă.

— La ce te referi?

— La faptul că ai trecut prin atâtea probleme azi. Că am zis lucruri atât de urâte – mai ales asta. Și apoi, a mai scos și tata arsenalul care răspândește dezgust. Este ajunul, iar tu ești pentru prima dată departe de casă.

— Hm, am spus. În acest moment, aș fi fost, cu siguranță, ocupată să fac curățenie în bucătărie, cu mama, în timp ce tata ducea bunicii acasă cu mașina, iar frățiorii mei, în loc să meargă la culcare, furau dulciuri de pe platoul colorat. Asta până când mama își dădea seama – de obicei prea târziu. Apoi, fie Leon, fie Finn dispărea, sau amândoi, iar eu rămâneam să termin singură curățenia, în timp ce părinții mei se certau despre cine

era vinovatul pentru tot ce se întâmplase. Nu puteam spune că-mi lipsea asta.

Ben mi-a înțeles greșit tăcerea și m-a mângâiat încet pe braț.

Jos, lumea se liniștise iar, după ce se spărsese candelabrul; în orice caz, auzeam iar pianul, strecurându-se prin fereastra deschisă a barului, până sus, la noi, pe acoperiș. Și de undeva am simțit miros de tutun ars.

Am trecut scurt în revistă ziua, de la momentul în care îi hrănisem pe cei șapte Hugo: jocurile cu copiii în zăpadă, oroarea de a-l descoperi pe Tristan în apartamentul Panorama, clipa grandioasă în care inelul fusese repus pe degetul doamnei Ludwig. Apoi, Pavel și bătrânul Stucky cântaseră în spălătorie. Era greu de crezut că toate acestea se petrecuseră într-o singură zi. Adevărat, cearta cu Ben nu fusese deloc în regulă, și nici întâlnirea cu Roman Montfort, sau privirile arogante ale Ellei și ale lui Gretchen. Dacă mă gândeam suficient, îmi veneau în minte suficiente alte momente în care lucrurile nu funcționaseră – însă nu asta era ideea. O zi nu trebuia să fie perfectă ca să devină o amintire plăcută.

— Cu siguranță a fost cel mai interesant ajun de care am avut parte. M-am uitat în jurul meu. Simți mirosul?

Ben a încuviințat.

— Este de la domnișoara Müller. Fumează trabuc.

— Poftim? Nu domnișoara Müller!

— La naiba, a râs Ben. N-ar trebui să afle nimeni. Este viciul ei secret. Și cred că singurul. Monsieur Rocher

îi dă o havană nouă în fiecare seară. Firește că ea insistă să plătească.

— Firește. Aproape că mi se părea trist să mi-o imaginez pe domnișoara Müller stând la fereastra deschisă a camerei sale, în fiecare noapte, după program, și fumând un trabuc, în secret, de una singură. Miroase foarte bine, chiar de la distanță. Aproape că ți se pare că fumezi chiar tu. În fond, azi am încercat țuică de pere.

— Dacă ar afla părinții tăi! a exclamat Ben. Ești răsfățată aici.

Am rămas acolo pentru o vreme, ascultând notele muzicale ce pluteau spre noi, de jos. Pianistul nu mai știa alte colinde internaționale, așa că trecuse la melodii pop. Nu aveam haină și mi se făcuse frig, dar nu voiam să plec.

După câteva minute, am rupt amândoi tăcerea, simultan.

— Acum suntem din nou prieteni? a întrebat Ben, iar eu am spus:

— Chiar știi să dansezi vals? – apoi am răspuns amândoi, tot simultan: Da!

Am început să râdem.

— Să-ți arăt? a întrebat Ben și mi-a întins mâna. Pianistul trecuse la o melodie lentă.

Dansul nu era activitatea mea favorită – fusesem la un curs împreună cu Delia, iarna trecută, și renunțasem de la a cincea oră, varianta oficială fiind că crizele noastre de râs deranjaseră lecția, iar neoficial, fiindcă existau

mult mai multe fete decât băieți, iar băieții... ei bine... erau de tot râsul.

Pianul continua să plutească în aer, și numai când Ben și-a pus mâna dreaptă sub umărul meu și m-a condus, în siguranță, spre primii pași, mi-am dat seama că *When I Need You,* melodia cu pricina, era, de fapt, un vals lent. Da, erau trei pătrimi.

La orele de dans, nu înțelesesem niciodată ce era atât de grozav la vals, însă cu Ben era complet diferit. Am simțit că brațele mi se îndreaptă și se înalță. Era o senzație minunată să mă balansez pe acoperiș, pe muzică, fără să mă gândesc ce picior să pun jos și când. Era complet lipsit de efort și parcă devenisem imaterială.

Cântam versurile, în minte. *When I need you, I just close my eyes and I'm with you...*

— Cum ați poruncit, a șoptit Ben, trăgându-mă mai aproape.

Ceva umed mi-a aterizat pe vârful nasului, apoi pe mână și pe obraz. Începuse să ningă cu fulgi foarte mari, care pluteau în jurul nostru de parcă ar fi dorit să ni se alăture.

Deja era prea de tot.

Ne-am oprit și am început să chicotim.

— Doamne, dar siropoși mai suntem, a spus Ben. În plus, mi-a înghețat fundul.

— Iar eu urăsc melodia asta, am spus și eu, râzând. Mă întreb de ce știu versurile. E groaznic.

— Da, e oribil! Ben m-a împins spre ușă și ne-am strecurat la căldură. Iar partea proastă e că va fi melodia noastră pentru totdeauna.

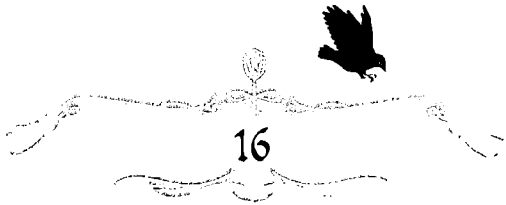

16

Așa cum mă așteptasem, Delia nu își vârâse capul în closet, și a fost încântată să citească despre valsul de pe acoperiș. Cu fiul proprietarului. În timp ce ningea.

Zile întregi, mi-a trimis emoticoane zâmbărețe.

Ce păcat că nu ți-ai pierdut pantofiorul de cleștar, Albă-ca-Zăpada, mi-a scris.

Albă-ca-Zăpada era cea cu mărul otrăvit, Rumpelstiltskin ce ești, i-am răspuns. Nu prea îmi plăcea ideea de mine și Ben drept Cenușăreasa și Prințul (sau interna și moștenitorul hotelului). Dar se potrivea cu ce spusese Roman Montfort, fiindcă era cazul să îmi spună iute cineva unde-mi era locul. În ochii lui, probabil, în mijlocul grămezii de mazăre. Sau era linte?

Dacă rămâneam în poveste, Roman Montfort era, cu siguranță, maștera, iar Monsieur Rocher, zâna cea bună. Rolurile surorilor vitrege arogante puteau fi preluate de Hortensia și de celelalte pupeze din Lausanne sau, și mai bine, de Gretchen și Ella Barnbrooke. Iar cei șapte Hugo erau actorii perfecți pentru turturelele grabnic ajutătoare – doar că trebuia să ți-i imaginezi albi. Poate că i-aș fi putut învăța să croncăne „Rumpidur, e sânge-n condur". Ar fi fost de mare efect.

Dar, de fiecare dată când l-am văzut pe Ben în următoarele câteva zile, mi-am dat seama că în imaginea de poveste (mersi, Delia!) exagerasem puțin. Ben și cu mine dansaserăm un vals pe acoperiș, însă lucrurile se opreau aici. Internăreasa și Prințul Hotelier (care, în curând, urma să rămână fără moștenire) erau doar prieteni. Prieteni care aveau atât de multe pe cap încât nu puteau decât să-și zâmbească atunci când se întâlneau în timpul programului.

Ninsoarea care începuse în ajun nu a contenit zile la rând, și fiindcă din a doua zi de Crăciun s-a lăsat și ceața, oaspeții au preferat să rămână în hotel. Pentru angajați, asta însemna chiar mai mult stres și mai multe ore suplimentare decât de obicei. Dacă reușeam să ne sincronizăm pauzele, îl vedeam pe Ben la masă, cam jumătate de oră. Uneori, ne întâlneam la o discuție cu Monsieur Rocher sau cu Pavel, la spălătorie. Altfel, erau doar zâmbete și semne din mână.

Era o situație cu care m-aș fi mulțumit, dacă Delia n-ar fi întrebat, la fiecare câteva ore, pe WhatsApp, dacă Ben mă sărutase.

După al treilea mesaj – *Apropo, Cenușăreasa poate săruta prima Prințul; în fond, e o fată modernă și emancipată* – am început să mă întreb cum ar fi să îl sărut pe Ben. Când ne întâlneam, trebuia să mă forțez să nu mă uit la buzele lui. Deși eram o fată modernă și emancipată, nu voiam să-și dea seama la ce mă gândeam.

Dar, exceptând gândurile acelea enervante la sărutat și multele ore de muncă, timp de trei zile minunate am

trăit cu senzația că lumea era în perfectă ordine. Totul părea să se fi rezolvat în favoarea mea: cearta cu Ben era de domeniul trecutului, bătrâna doamnă Ludwig își recăpătase inelul, iar Stella Iegorov anunțase că suferă de o migrenă cumplită, când, de fapt, se întreba probabil în van cum ajunsese inelul de pe noptiera ei înapoi pe degetul doamnei Ludwig și murea de rușine. Și pentru problema referitoare la adevărata valoare a inelului găsisem o soluție, împreună cu Tristan. Sau, mai degrabă, el o descoperise. Mă căutase chiar în prima zi de Crăciun, dimineața, și mă așteptase în fața camerei de joacă pentru a-mi vorbi. Discuția a mers extraordinar de civilizat, după standardele noastre, fără salturi bruște în ascunzători, fără glume proaste despre agente și hoți de hoteluri, fără cățărat. Probabil, finalul dureros al ultimei noastre întâlniri ne apăsa încă pe amândoi.

Am căzut de acord să lăsăm lucrurile să se calmeze în privința inelului, câteva zile, iar apoi să le explicăm cu blândețe soților Ludwig că acel chilipir de la târgul de vechituri valora o avere. Bunicul lui Tristan urma să se ocupe de asta, iar familia Ludwig urma să-l creadă, fiindcă era un expert reputat. Nu credeam că era o idee rea, mai ales când Tristan mi-a explicat că îl pusese pe bunicul lui în temă cu toată istoria. Firește că se supărase fiindcă Tristan se cățărase și pătrunsese prin efracție, însă își dăduse seama și că bătrâna doamnă merita să fie ajutată.

— I-ai spui lui Ben Montfort cât valorează de fapt inelul? voise să știe Tristan și surâsese ușurat când

scuturasem din cap. Bine. Bunicul meu crede că e mai bine să știe cât mai puține persoane.

Nu am mai avut timp să întreb de ce, fiindcă, în aceeași clipă, apăruseră primii copii, însă mă liniștise să aflu că bunicul lui Tristan era la curent. Soții Ludwig aveau să părăsească hotelul ca niște oameni putred de bogați (și, probabil, extraordinar de uluiți), însă fericiți. Iar faptul că Tristan, sub supravegherea atentă a bunicului său, nu mai putea exersa pe fațadă în următoarele zile era un efect secundar foarte benefic. O grijă în minus. Deși aproape că îmi păruse rău pentru el, când ridicase o privire dornică spre Iaromir, care jongla cu niște suporturi de fier sub lucarna imensă de pe casa scării, în timp ce noi discutam. Nu era un număr de circ, așa cum poate v-ați închipui, ci o verificare a monturilor candelabrului. Iaromir și bătrânul Stucky făceau asta în tot hotelul, fiindcă Roman Montfort voia să se asigure că niciunul dintre obiectele imense, antice nu se mai prăbușea, eventual strivind vreun oaspete.

Întâmplător, m-am trezit gândindu-mă la sărutat și când mă întâlneam cu Tristan – chiar dacă numai timp de trei secunde, privindu-i buzele frumos conturate. Nu a remarcat, fiindcă și el se uita la gura mea. Ce se întâmpla? Mi se părea că Delia deschisese o ușă către un iad mental cu tematică. (În plus, în „Cenușăreasa" nu era decât un prinț.)

Din fericire, având atât de mult de lucru în următoarele zile, abia dacă ne-am întâlnit, fiindcă eram ori ocupată cu copiii, ori jos la spa, unde era aglomerație

maximă. L-am văzut de câteva ori, de la distanță, în compania Ellei și a lui Gretchen. Poate că avea nevoie de ele ca să-și echilibreze lipsa de adrenalină, poate că era plictisit sau poate cedase farmecelor părului ei auriu. În orice caz, Gracie și Madison mi-au spus că Ella declara în fața tuturor că urma să-i fie partener la valsul din deschiderea balului. Era de apreciat că reușiseră să pună mâna pe cei mai arătoși băieți pentru revelion.

Balul era principalul subiect de discuție pentru toate fetele Barnbrooke, inclusiv pentru Gracie și Madison, care aveau și ele rochii de bal roz, cu o cantitate covârșitoare de tul.

Amy insistase să poarte o rochie neagră, simplă, cu guler înalt, iar din descrierea ei părea să fie un amestec între uniforma mea de cameristă și un veșmânt monahal. În orice caz, Amy dorea doar să se sprijine de un perete al sălii de bal, încruntată. În ajun, își făcuse curaj și îl întrebase pe Aiden dacă dorea să-i fie partener la bal, iar acesta îi răspunsese că ar fi fost mai bine să-și caute un băiat capabil să audă muzica. Amy fusese atât de ofensată, încât era sigură că nu va mai putea să îl privească pe Aiden în ochi fără să intre în pământ de rușine. Așa că, în următoarele câteva zile, depusese eforturi susținute să nu îi iasă în cale – lucru deloc ușor.

Din cauza ninsorilor abundente, activitățile precum plimbările în zăpadă, cursele cu sania și excursiile la pârtii de schi sau în orașele apropiate au căzut una după alta. Asta a făcut ca locurile de refugiu obișnuite ale lui Amy să fie ocupate non-stop. În bibliotecă se juca Doppelkopf,

în sala de biliard aveau loc turnee de darts și biliard, iar la bar începuseră degustările de whiskey matinale. Mara Matthäus a organizat un curs spontan de tangou în sala de bal, iar politiciana elvețiană din camera 206 a susținut o lectură neplanificată a autobiografiei sale – „Politica nu este pentru lași", în micuța cameră de muzică. Amy nu se mai putea ascunde nici măcar în presupusele colțuri secrete, precum vestibulul de la etajul al doilea, unde fie că se retrăgea doamna von Dietrichstein pentru a lua un interviu cu o persoană faimoasă, fie căuta domnul von Dietrichstein un loc pitoresc pentru o ședință foto. De aceea, Amy a început să vină în camera copiilor, cu cele două surori mai mici, în fiecare zi, după micul dejun, și a rămas acolo. Carolin, educatoarea, s-a făcut că nu vede, cu generozitate. Era o persoană foarte de treabă, cu un pronunțat spirit matern, și înțelegea foarte bine că Amy avea nevoie de un sanctuar, fiindcă suferea de inimă rea – și de empatie.

— Dacă nu facem asta, sărmana va sfârși ademenită de Doamna Albă, a spus ea.

— Credeam că apare numai noaptea.

Carolin a clătinat din cap.

— Nu! Mama a întâlnit-o în miezul zilei, chiar aici, în camera asta. Se pregătea să curețe jucăriile, când a simțit un curent înghețat pe ceafă. Când s-a întors, Doamna Albă stătea la ușă și îi zâmbea cu tristețe. Mama susține că, în acel moment, a simțit nevoia copleșitoare de a deschide fereastra, pentru a se arunca în gol.

Am înghițit în sec.

— Pur și simplu?

— Nu tocmai. Din cauza unui bărbat pe nume Claudio, de care era foarte îndrăgostită. Din păcate, dragostea nu îi era îndreptățită.

— Ce s-a întâmplat, apoi? Ca de obicei, când ascultam povești de groază, mi se făcea pielea de găină.

— Lumina a început să clipească, a spus Carolin, iar Doamna Albă a dispărut. Mama s-a întors cât a putut de repede acasă și a acceptat cererea în căsătorie a tatei, lucru pe care nu îl regretă nici în ziua de azi.

Am oftat ușurată. Doamna aceasta Albă nu părea atât de rea.

— Cum arată? Pentru orice eventualitate.

Carolin a ridicat din umeri.

— Mama a spus că semăna puțin cu asistenta logopedă a doctorului Brasemann de atunci.

OK. Oare de ce întrebasem?

Carolin era în regulă, dar, din păcate, avea o slăbiciune pentru proiecte de lucru manual ambițioase. Dacă ar fi fost după ea, am fi stat de dimineață până seara în camera de joacă, confecționând inorogi, petarde pentru Anul Nou și fulgi de zăpadă din hârtie. Neapărat cu sclipici, pe care îl adora și îl cumpărase cu găleata. Seara, îl găseam peste tot: în buzunare, între dinți, chiar și în urechi.

Se presupunea că era complet netoxic și biodegradabil, ceea ce era bine, fiindcă Elias, cel mai mic dintre cei doi fii ai autorului de thrillere, a mâncat zeci de grame, lipit de marțipanul delicios al lui Madame

Cleo. Ulterior, s-a dovedit că Don îl convinsese pe micul Elias, cum îi spunea el, să accepte o provocare de curaj. I-am avertizat părinții ca, în următoarele zile, să nu se mire dacă micuțul excreta sclipicios – din păcate, atât mi-a stat în puteri. De obicei, Don ezita să atace alți copii. Drăcușorul pricinuia destulă suferință prin puterea cuvintelor sale. Era uimitor cât de repede intuia slăbiciunile celorlalți copii și le îndrepta împotriva lor. Doar americancele Amy, Gracie și Madison erau scutite, fiindcă exista o problemă de comunicare: știau doar un cuvânt în germană, și anume „mulțumesc". Orice le spunea Don se lovea de ignoranță, fiindcă engleza lui de nivel începător nu se potriva defel cu dialectul lor sudist.

Pe 27 decembrie, vremea s-a înrăutățit într-atât încât timpul petrecut afară s-a redus la zero. Am încercat, serios! Timp de jumătate de oră, am îmbrăcat copiii în costume de schi, pantaloni și hanorace, cizme antiderapante, căciuli, fulare și mănuși, doar ca să-i dezbrăcăm zece minute mai târziu. Nu avea rost. Vântul înghețat ne bătuse fulgii de zăpadă în față, iar genele, sprâncenele și vârfurile părului ni se acoperiseră imediat cu un strat cristalin. Abia dacă puteam vedea ceva în fața ochilor. Nici măcar nu am ajuns până la patinoar, că ne-am hotărât să ne întoarcem, înainte ca vreun copil să fie suflat de vânt sau să se piardă în troiene. Cristalele de zăpadă ni se înfipseseră în piele ca niște sute de săgeți mititele.

Toată lumea s-a simțit ușurată să revină în camera călduroasă, însă nimeni, în afară de Carolin, nu își mai dorea să lucreze la proiecte decorative. Nu a durat mult

până s-a ajuns, într-un fel care nu a putut fi explicat ulterior, la un duel cu foarfeci de lucru manual între Don și Gracie, în care Gracie a pierdut o șuviță groasă de păr, iar Don, un colț din cămașa care-i ieșea din pantaloni. Gracie a folosit o serie de înjurături despre care mă îndoiesc că mama ei știa că le cunoaște. Când am reușit, într-un târziu, să-i despărțim (și am confiscat foarfecile), Don a emis una dintre amenințările sale sinistre.

— Gracie Barnbrooke din Charleston, Carolina de Sud, nu ar trebui să creadă că nu-mi voi răzbuna cămașa. Va regreta ziua în care s-a născut. S-a uitat urât la mine. Tradu!

M-am întors spre Gracie.

— Don spune că nu regretă faptul că a venit în camera copiilor, fiindcă altfel nu te-ar fi cunoscut. Îi pare foarte rău pentru părul tău, am interpretat eu mesajul, cât se putea de liber.

Gracie și-a încrucișat brațele.

— Fie. Spune-i că îi accept scuzele, fiindcă are niște ochi foarte frumoși și cred că băieții buni sunt oricum plicticoși.

Amy și-a dat ochii peste cap.

— Iată unde se duc tulul roz și sclipiciul mov. Pentru dragostea unui băiat rău, pe calea spre mormântul emancipării și spre clubul fetelor cu inimile frânte.

Chiar suferea.

M-am întors spre Don.

— Amy spune că Gracie pare drăguță, însă vara asta, în curtea școlii, i-a rupt umărul unui băiat care o ironiza.

Și a mai pomenit ceva despre un coleg cu nasul rupt, însă Gracie pretinde că a fost o greșeală.

— Serios? Don a înghițit în sec, impresionat, în timp ce Gracie bătea din gene.

— Dacă vrea, poate să mă învețe înjurături elvețiene, a sugerat ea. Mama nu-mi poate interzice lucruri pe care nu le pricepe. Întreabă-l cum se spune „rahat" în germană.

M-am întors iar spre Don.

— Mama ei se teme că nu se poate controla și că va ucide pe cineva, într-o zi, însă Gracie susține că totul este în regulă. Și trebuie să te întreb cum se spune „rahat" în germană.

Nu puteam face mai multe pentru Gracie. Pe moment, va fi suficient cât să-l abat pe Don de la planurile sale de răzbunare. În orice caz, acum o privea pe Gracie cu mai mult respect. Și s-a enervat vizibil când ea i-a zâmbit, cu capul înclinat, în timp ce își răsucea cochet șuvița tăiată de păr în jurul degetului. Pierdut în gânduri, el și-a frecat umărul.

— Comunicarea e cheia, i-am spus lui Amy, mulțumită. Poate că Aiden și cu tine ați greșit canalul.

În orice caz, nu mi-am putut motiva teza, fiindcă, în aceeași clipă, Roman Montfort a apărut la ușă, împreună cu familia Iegorov. Garda de corp nu era prezentă, însă probabil aștepta undeva, afară. Remarcasem deja că își făcea treaba discret și nu îl vedeai niciodată – așa cum se cădea, cred, unei gărzi de corp de calitate.

Tatăl lui Ben a intrat cu grație, iar Viktor Iegorov ne-a făcut un semn din cap și l-a urmat. Stella Iegorov s-a oprit la ușă, unde a adoptat o poză decorativă.

Nu îl mai văzusem pe tatăl lui Ben din Ajun, nici măcar de la distanță, și de aceea m-am cam speriat când ne-am aflat din nou în același spațiu. Imediat, cuvintele lui de duminică mi-au revenit în minte, iar disprețul profund cu care le pronunțase le-a acompaniat. M-am făcut mai mică, sperând că nu mă va remarca, așa cum nu mă remarcase nici înainte.

— Aici, a spus el, în engleză, arătând, cu gesturi largi, de la stânga la dreapta. Aici este camera noastră pentru copii. Până și ai lui Liz Taylor s-au jucat aici.

Serios? Asta dacă nu inventase! Stella Iegorov nu a părut impresionată. Avea cățelul cu ea, ca de obicei, de data asta într-o poșetă model crocodil argintie, care se asorta cu pantofii argintii cu toc cui. Alături de rochia dintr-o bucată, cu spatele gol, foarte elegantă, ținuta era perfectă pentru covorul roșu de la Premiile Oscar.

Cățelușul a lătrat ascuțit, iar Fee și băieții autorului de thrillere, care erau adunați în jurul mesei, s-au oprit brusc și l-au privit, fascinați.

— Are baterie? a întrebat Elias, dar Stella Iegorov a considerat că ar fi fost sub demnitatea ei să răspundă. OK, sau poate nu pricepuse o iotă.

Micuța Dașa se ținea cu putere de mâna tatălui ei și își apăsa capul creț de piciorul lui.

— Căluțul acela balansoar e din 1898, a spus Montfort, cu o voce încărcată de pompă. Comandă

specială pentru hotel. Camera era, într-adevăr, o peșteră a comorilor plină de jucării antice, iar casa păpușilor, marionetele cioplite, pianul reacordat și diverse jucării din alamă datau de dinainte de 1920. Colecționarii ar fi fost oripilați să vadă că existau copii adevărați care se jucau cu ele.

— Bună. Carolin se ridicase din scaunul ei de copil și își scutura sclipiciul de pe ciorapi. Cu ce vă pot ajuta?

Roman Montfort s-a întors spre ea, pentru o clipă.

— Aceasta este experta noastră în pedagogie, excelenta doamnă...

— Imhoff, a spus Carolin. Aici salutăm de fiecare dată când intrăm.

— Exact. Roman Montfort și-a dres glasul și i s-a adresat lui Viktor Iegorov. Doamna Imhoff este o educatoare bine pregătită și cu foarte multă experiență. Lista ei de recomandări este impresionantă.

Viktor Iegorov a zâmbit și a încuviințat, apoi a dus-o pe Dașa la calul balansoar. Soția lui a oftat adânc și a bătut darabana în lemnul ușii.

— Doamnă... ăăă, Imhoff, a spus Roman Montfort, în germană. Familia Smirnov are nevoie de un pedagog pregătit pentru micuța Dașa. Pentru sprijin individual.

Carolin s-a încruntat.

— Copilul are limitări psihice sau mintale?

— Ce? a pufnit Roman Montfort. Nu, firește că nu. Este doar un copil foarte special, cu părinți foarte speciali, care are nevoie de îngrijire foarte specială. Asta vă pot garanta.

— Fetiței îi va plăcea aici, a spus Carolin. Cu siguranță vrea să ni se alăture.

— Nu, nu, nu. Roman Montfort era vizibil iritat de presupusa prostie a lui Carolin. Mai întâi, fetița nu vorbește deloc germană – doar rusă. Apoi, nu e obișnuită cu alți copii.

— Rusă nu vorbesc eu, a răspuns Carolin, politicoasă. Dar, din punct de vedere pedagogic, nu este înțelept să izolezi astfel un copil. La vârsta ei, are nevoie de prezența altor copii. Din fericire, copiii vorbesc o limbă universală, cu ajutorul căreia pot comunica oriunde.

— Nu fi proastă! a strigat Montfort. Te vei ocupa în exclusivitate de fată. Firește, domnul... ăăă, *Smirnov* plătește în plus. Vei fi disponibilă familiei de la ora nouă dimineața, ca bonă. Nu e atât de greu de înțeles. Poți fi doar flatată și poți spune „mulțumesc".

Dar Carolin nu avea de gând.

— Și cum rămâne cu ceilalți copii? a întrebat ea.

Temuta venă de la tâmplă a început să se umfle. Dar, fiindcă Viktor Iegorov, care o dădea pe Dașa pe căluțul balansoar, s-a uitat la noi, ușor iritat, expresia lui s-a liniștit, ca prin farmec, iar gura i s-a răsucit într-un zâmbet iertător.

— Aici nu este grădinița dumitale personală, doamnă... ăăă..., a continuat el, atât de prietenește, încât nimeni care nu pricepea germană nu ar fi crezut că nu o lăuda pe Carolin. Nu aveam idee cum reușea – era clar actorie la nivel avansat. Nu tu stabilești regulile aici, ci eu. Și, când spun că vei prelua îngrijirea privată a

micuței Dașa, atunci fii bună și nu începe să te contrazici cu mine în fața oaspeților, ci încuviințează și bucură-te de venitul suplimentar.

Carolin a ridicat din sprâncene și a dat să răspundă, însă Roman Montfort, cu o mână în aer, a spus:

— Nu am terminat. Ceilalți copii pot sta aici cu interna. A arătat cu bărbia spre mine, iar eu am tresărit, de parcă m-ar fi atins.

Sprâncenele lui Carolin aproape că i se pierdeau în păr.

Între timp, micuța Fee fugise și ea spre căluțul balansoar.

— Și eu călăresc, a ciripit ea. Viktor Iegorov a ridicat-o în spatele fiicei lui, zâmbind, și ambele fetițe au chirăit fericite, în timp ce calul se balansa în față și în spate.

— Acum ați priceput, doamnă Imhoff? Montfort își coborâse și mai mult glasul. Deși zâmbea încă, avea o privire criminală. A trebuit să-mi încleștez dinții ca să nu înceapă să clănțăne.

— Da. Carolin înțelegea. În loc să tresară, s-a aplecat puțin în față și l-a privit pe Montfort drept în ochi. Dar dumneata nu pari să înțelegi. În niciun caz nu voi lucra ca bonă particulară pentru oameni care îndeasă câini în poșete, indiferent cât m-ar plăti. A vorbit încet, dar ferm, iar cuvintele sale au șters încet zâmbetul de pe fața proprietarului. Am fost angajată pentru a avea grijă de copii de la ora 9:00 la ora 18:30 și nu voi face nimic altceva. Fac treaba asta în vacanță doar fiindcă mama

mea a lucrat aici, și mama ei, înainte, așa că ar fi tristă dacă aș pune eu capăt șirului. Adora Castelul din nori.

În capătul celălalt al camerei, oligarhul era ocupat să le ridice pe Dașa și pe Fee de pe căluț. A îngenuncheat apoi pe podea, cu ele, în timp ce toți cei prezenți în cameră priveau schimbul de replici cu ochi mari, numai Stella Iegorov se uita la unghiile sale, plictisită.

— Vrei să mă înfrunți? Știi cât de multe educatoare își doresc postul ăsta? Nu își mai putea ține iritarea sub control. Vena i se umflase din nou pe frunte.

— Atunci, aștept să fiu concediată.

Carolin era noua mea eroină. Cu siguranță era cea mai curajoasă persoană din lume. Când mă făceam mare, voiam să fiu ca ea.

Roman Montfort a părut și el uluit. Mâinile i s-au întins în spațiul din fața stomacului, de parcă ar fi strâns un gât imaginar. Nu aveam idee ce ar fi putut face mai departe, în furia lui, dacă Viktor Iegorov nu se apropia de el. Zâmbind, a arătat spre fiica lui, care ședea pe podea, cu Fee și cu o păpușă, pe care o hrănea cu o lingură imaginară. Se putea să o lase pe Dașa să se joace aici, cu ceilalți copii, mâine, doar pentru o oră sau două? Îi plăcea atât de mult, a menționat el, politicos.

Don le-a zâmbit tuturor celor care urmăriseră înfruntarea dintre proprietarul hotelului și educatoare, iar Stella Iegorov a mormăit ceva în rusă, despre care puteam jura că fusese „Acum putem pleca?". Roman Montfort reușise să-și lase vena să se dezumfle și îi revenise zâmbetul radiant.

— Asta urma să fie sugestia mea, a spus, entuziasmat. Ticăloșii ăștia mici o vor primi pe Dașa cu brațele deschise.

Ticăloșii mici, deși nu înțelegeau engleză, au încuviințat viguros. Carolin a zâmbit, iar familia Iegorov a plecat, alături de o Dașa care făcea din mână energic. Roman Montfort i-a urmat. Dar, chiar când credeam că pot respira ușurată, s-a întors iar spre noi.

— Poate că te simți triumfătoare pe dinăuntru, doamnă... ăăă... însă nu am terminat discuția, a spus el, încet. Nu tolerez atotștiutori și autocrați în acest stabiliment. Privirea lui înghețată s-a mișcat spre mine. Și dumneata! Cum de te-ai gândit să vii în haine de stradă la muncă? Treci și te schimbă sau îți faci bagajul.

A dispărut, într-un târziu, iar eu m-am prăbușit pe un scaun, extenuată.

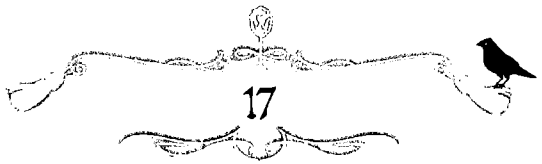

17

Cu siguranță, mi-aș fi păstrat calmul. În fond, nu era prima dată când pierdeam câțiva copii, de când eram bonă, și, în plus, Monsieur Rocher spunea că tot ce se pierdea aici reapărea, la un moment dat, și el are mereu dreptate. Apoi, copiii nici măcar nu fugiseră de sub supravegherea mea personală, ci dispăruseră în circumstanțe nefericite, pentru care nu puteam fi blamată. Totuși, eu fusesem cea care propusese să ne jucăm de-a v-ați ascunselea și faptul că nu fuseseră găsiți era urmarea evidentă a sfaturilor mele profesioniste. Aici existau deja suficiente ascunzători pentru adulți – pentru copii posibilitățile erau nenumărate.

Așa cum am spus, mi-aș fi păstrat calmul. Asta dacă nu apărea autorul de thrillere cu teoria lui despre răpire, panicându-mă complet.

Ziua începuse prost. Hienele pătate făcuseră duș înaintea mea, ca de obicei, pe picior mare, și nu doar că terminaseră apa caldă, ci lăsaseră și fereastra deschisă. În timp ce mă spălam pe dinți, mi s-au format țurțuri la nas. Nu crezusem că îmi va părea vreodată rău că ninge, dar acum chiar credeam că era suficient. În prima zi, contururile dragonului nostru, care păzea patinoarul, erau încă vizibile. În a doua zi, se mai vedea doar creasta

și nici nu îți puteai da seama că fusese vreodată ceva. Zăpada acoperea totul. Iaromir și bătrânul Stucky erau ocupați până peste cap, încercând să deszăpezească permanent intrările și să mențină drumurile către grajduri și strada principală accesibile. Mașinile din parcare erau doar niște mormane mari și albe, devenind, treptat, o masă, amintindu-mi de ornamentele din bezea de pe tartele cu lămâie ale lui Madame Cleo. În fiecare zi, lucarna și acoperișul din jurul ei (pe care-l botezasem, în secret, *Terasa vals)* trebuiau deszăpezite, uneori chiar și de două ori, fiindcă zăpada acoperea construcția de sticlă ca o glugă și înghițea lumina zilei, deja redusă. Până acum, drumul din vale fusese curățat zilnic, astfel încât poșta, furnizorii și personalul care nu dormea la hotel, ci în satul vecin, precum Carolin, să poată circula, însă în noaptea de 28 decembrie a nins atât de mult, încât nici măcar băiatul cu ziarele (care era un supraviețuitor) nu a apărut. Asta, a estimat Monsieur Rocher, se întâmpla cam o dată la zece ani.

Lentoarea cauzată de vreme, care îi încântase pe oaspeți în timpul sărbătorilor de Crăciun, s-a transformat, treptat, într-o tensiune iritantă. Pe mulți i-a cuprins un soi de apatie, fiindcă nu puteau ieși la aer. La micul dejun, farmacista și baroana se luptaseră pentru ultimele fructe de zmeură de pe platou și, potrivit relatării lui Gracie, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge dacă nu intervenea retrogradul Rudi. Soțul politicienei ar fi aruncat pe jos oul, fiindcă nu avea formă perfectă, motiv pentru care bucătarul-șef l-a alergat pe sărmanul

Pierre prin bucătărie. Mama lui Don a alertat personalul fiindcă mirosea urât în apartamentul din turn, motiv pentru care domnișoara Müller a trimis de îndată trei cărucioare de etaj, însoțite de propria ei persoană. Puțin a lipsit să nu aibă asupra lor și lumină albastră.

La scurtă vreme după incident, Don a apărut în goana mare în camera de jocuri, probabil supărat pe sine fiindcă nu știa decât să folosească glume răsuflate cu bombe puturoase.

Fiindcă a venit vorba despre îngrijirea copiilor, Carolin (care, slavă Cerului, reușise să ajungă, urmărind strâns vehiculul de deszăpezire, la țanc, pentru a o prelua pe micuța Dașa din brațele tatălui său îngrijorat) și cu mine ne simțeam la fel de lipsite de creativitate. Făcuserăm atât de multe decorațiuni, încât am fi putut umple o sală de sport cu ele. Reprezentația scrisă chiar de noi, cu Punch și Judy, avusese premiera în fața a 17 plușuri foarte atente și jucaserăm deja toate jocurile pe care le știa Carolin, de la „Nu te supăra, frate" până la Baba Oarba.

Dar copiii aveau nevoie de mișcare și de o schimbare de peisaj. De aceea, Carolin cedase când o rugasem să ne jucăm de-a v-ați ascunselea nu doar în cameră, ci și pe coridorul de afară, însă în niște condiții foarte stricte: celelalte camere erau tabu, la fel și lifturile, și, firește, toată lumea trebuia să rămână la etajul al treilea și să nu deranjeze pe nimeni, fie oaspete, fie membru al personalului.

Copiii au fost extraordinar de creativi în alegerea ascunzătorilor. Numai pe Fee am ajutat-o eu și Amy, prefăcându-ne că nu o mai vedem, de îndată ce a închis ochii. Micuța Dașa, pe de altă parte, s-a dovedit extraordinar de isteață când și-a folosit rochia tricotată, de la Dior. S-a încadrat perfect pe fundalul draperiilor de catifea, în spatele cărora s-a ascuns și a așteptat cuminte până a fost găsită.

Copiii s-au înghesuit sub masă, s-au ascuns în spațiul dintre pian și etajeră, s-au îngropat în mormane de jucării ori s-au întins pe burtă prin dulapuri.

Gracie a reușit, cumva, să se strecoare în căruciorul păpușilor, să desprindă partea de sus a unei păpuși și să se camufleze cu ea, obținând locul al doilea pentru cea mai originală ascunzătoare. Câștigătorul detașat a fost Don, care a ieșit pe coridor, s-a strecurat neobservat în coșul cu rufe murdare al lui Moser-Anni și probabil n-ar fi fost găsit niciodată, dacă nu începea să chicotească.

Viktor Iegorov, care mai arunca din când în când o privire la activitățile noastre, a fost uimit de cât de bucuroasă era fetița lui să se joace cu ceilalți copii.

La prânz, aveam totul sub control. Cu excepția faptului că, la fel ca în fiecare zi, Elias și-a aruncat pe jos paharul cu limonadă, iar Don i-a pus lui Gracie o chifteluță în cap, copiii s-au simțit mai bine decât adulții, care îi înnebuneau pe Ben, pe Monsieur Rocher și personalul de la bucătărie cu solicitările tot mai speciale.

Dar, la un moment dat, după-masă, lucrurile au luat-o pe un făgaș diferit, ca într-o succesiune bizară.

Mai întâi, micuța Fee s-a lovit cu capul de marginea mesei și a plâns că vrea la mama. Chiar dacă am suflat pe cucui, iar Carolin a scos din joben un plasture cu ponei, nu am putut-o împiedica. În plus, îi curgea nasul mai rău ca niciodată, așa că Amy s-a oferit să o ducă rapid la primul etaj, în apartamentul Faberge. Dașa a dorit să își însoțească noua prietenă, așa că i-am dat voie să meargă și ea. Iar când Gracie li s-a alăturat, fiindcă oricum voia să meargă la baie, Don a spus că și el trebuie să plece, fiindcă Fee era un obiect de studiu fascinant pentru raportul său îndelung neglijat despre „Cincizeci de tipuri de muci".

Ce s-a întâmplat mai departe am aflat din povestea lui Amy, însă, pentru mine, adevărul era limpede. Mai întâi, cei cinci coborâseră la apartamentul Faberge, conform planului, însă nu era nimeni înăuntru. Amy a întrebat jos, în foaier, de Monsieur Rocher. Acesta știa că mama lui Fee era la un masaj cu domnul Heffelfinger. Atunci Amy și-a dat seama că n-ar fi fost prea ușor să o ducă pe Fee mamei sale, însă Fee nu a putut fi convinsă și insista să meargă, așa că Amy nu a avut de ales decât să coboare în spa. Probabil aș fi făcut același lucru, să fi fost în locul ei. Știind cât de alergic era domnul Heffelfinger la copii, i-a lăsat pe Gracie, Don și Dașa să aștepte la ușă, în fața semnului de interdicție intimidant, până când i-o lăsa pe Fee mamei sale. Dar asta a durat mai mult decât se așteptase, fiindcă, în timpul zilei, domnul Heffelfinger primise întăriri – o cosmeticiană care avea, probabil, misiunea de a apăra ușa spre sala de masaj, asemenea

unui Cerber, exceptând cazurile în care avea chiar ea o programare. În plus, Cerber nici nu prea vorbea engleză. Amy mi-a spus că a fost nevoie de toate abilitățile sale diplomatice să o convingă că era cel mai bine pentru toată lumea dacă ducea mucoasa care suspina încetișor în brațele ei în sala de masaj și, în sfârșit, sub privirile ultragiate ale domnului Heffelfinger, Fee a ajuns lângă mama ei, unde a redevenit imediat fericită. În acel moment, Amy era mulțumită de sine, însă lucrurile s-au schimbat brusc când a ieșit și nu a mai găsit niciun copil.

Gracie, Don și Dașa dispăruseră. I-a strigat și a căutat pe coridorul dintre spa și lifturi, însă nu a văzut urmă de copii. Firește, între timp, eu și Carolin ne întrebam, în camera de joacă, de ce întârziau atât, însă, numai când Amy s-a întors să întrebe dacă cei trei ajunseseră cumva înaintea ei, am început să ne facem griji. Doar puțin, mai ales fiindcă tatăl Dașei urma să apară din clipă în clipă, să vadă ce mai face. Ideea de a-i spune că, din păcate, nu știam unde era fiica lui era puțin incomodă.

— Cred că Don le face turul hotelului, am spus, însă m-am gândit cu teamă la ieșirile lui de furie. Dacă, între timp, găsise o glumă mai bună decât bombele puturoase? Cu siguranță a vrut s-o impresioneze pe Dașa, de exemplu cu persoana de la bucătărie care-i oferă întotdeauna înghețată.

— Da, sunt convinsă că se vor întoarce, a spus Carolin. Dar poate că ar trebui să mergi să îi cauți. Rămân eu cu ceilalți, să nu se piardă și ei. A râs ușor, însă nu mi s-a părut un râs la fel de onest ca de obicei.

Amy și cu mine abia ieșeam pe ușă, când a apărut Gracie.

— Iată, a spus Carolin, ușurată, însă nu exista motiv de ușurare, fiindcă Gracie era singură și uimită că Don și Dașa nu reveniseră încă. Gracie îi văzuse ultima dată jos, la subsol. Acolo, se plictisiseră tot așteptând-o pe Amy și hotărâseră să urce fără ea. Fiindcă Ella și Gretchen, însoțite de Tristan, Aiden și Claus, părăseau centrul de wellness în același moment, Gracie a decis să urce împreună cu ei. Don și Dașa urcaseră în lift. Gracie le urmărise o vreme pe Ella și pe Gretchen (care jucaseră darts în sala de biliard), apoi, după ce trecuse pe la toaletă, se întorsese în camera copiilor.

— Dacă s-a întors un copil, se vor întoarce imediat și ceilalți doi. Carolin a mângâiat-o pe Gracie pe cap și a schițat un zâmbet. Dar nu strică să mai grăbim puțin lucrurile. Hai să căutăm în lifturi, mai întâi.

Amy, Gracie și cu mine am căutat în lifturi, dar nici urmă de Don și de Dașa.

— Nu ar fi trebuit să îi lași singuri, s-a plâns Amy. Carolin va intra în încurcătură dacă nu îi găsim. Domnul Montfort va face o criză.

Da. Ar fi mană cerească pentru tatăl lui Ben.

— Se joacă de-a v-ați ascunselea, a spus Gracie.

Nu eram prea sigură. Don fusese într-o dispoziție proastă, am mai spus-o. Era plictisit. Cele două nu făceau casă bună.

— A mai spus și altceva? am întrebat-o pe Gracie, dar firește că era degeaba, fiindcă, și dacă ar fi spus ceva, ea nu l-ar fi înțeles.

Gracie a ridicat din umeri, neajutorată. Apoi, într-un târziu, și-a amintit că Dașa și Don nu urcaseră singuri în lift, ci împreună cu o doamnă amabilă, cu părul alb, care vorbea numai germană.

— Cred că era doamna Ludwig, am spus eu, ușurată. Era deja un indiciu. Poate că știe unde s-au dus.

Din nefericire, nici doamna Ludwig nu ne-a putut fi de folos. Ne-am întâlnit cu ea la primul etaj, pe coridor, pe drum spre restaurant, unde avea întâlnire cu domnul Ludwig ca să bea cafea și să mănânce o prăjitură Havana. A confirmat că îi văzuse pe copii la subsol.

— Mă întrebam de ce arătau atât de pierduți, a spus ea. Băiatul și fetița aceea rusoaică adorabilă au urcat cu mine în lift. Chestiile alea zăngănitoare nu mă încântă, însă șoldurile mele bătrâne nu mai apreciază scările. În plus, eram în halat... Și-a coborât vocea. Este cel mai confortabil și mai pufos halat din câte am avut vreodată. Ce crezi, draga mea, l-aș putea cumpăra la plecare?

— Cu siguranță, am spus, nerăbdătoare. Dar să revenim la Don și la Dașa. Nu știți cumva unde au plecat, după aceea?

Doamna Ludwig a clătinat încet din cap.

— Am ieșit la etajul al doilea, iar ei urcau la ultimul. Apăsaseră pe buton. Au dispărut?

Am încuviințat.

— Dar vă rog să nu spuneți nimănui. Și mai ales nu părinților Dașei. Sunt convinsă că doar s-au ascuns.

— Evident, a răspuns doamna Ludwig și ne-a zâmbit încurajator. Mai târziu, când li se va face foame, vor ieși din ascunzătoare, vă spun din experiența unei mame și bunici încercate.

Credeam că avea dreptate. Și totuși...

— Ai și tu o senzație ciudată? mi-a șoptit Amy.

Am încuviințat. Da, la naiba, chiar așa simțeam. Hotelul era imens și plin de neprevăzut, și cine putea ști cât de multe pericole pentru o fetiță de patru ani ascundea, pericole la care eu nici nu visam? Era atât de mică, încât se putea băga în orice gaură... Aproape că mi-l imaginam pe Don ajutând-o pe Dașa să se cațăre într-o gaură de aerisire. Și a trebuit să-mi amintesc fix atunci cuvintele bătrânului Stucky, pe care le rostise în seara de Ajun. Că se întâmpla ceva rău. Că niște creaturi malefice doreau să ducă oamenii la pierzanie cu ideile lor diavolești. Iar Don nu era străin de ideile diavolești.

Am hotărât să fac singurul lucru potrivit și să îl anunț pe Monsieur Rocher și, fiindcă ne aflam oricum în foaier, și pe Ben, și am observat imediat efectul liniștitor. Nu era neobișnuit pentru niște copii să nu fie de găsit – mai ales în ziua plecării. Monsieur Rocher a întrebat, calm, de câtă vreme dispăruseră, iar Ben a spus că ar fi cel mai bine să îi întrebăm pe părinți care erau șansele ca puștii să fi mers, pur și simplu, în camerele lor.

Firește că am fi preferat să evităm implicarea părinților, dar mi-am dat seama că nu exista altă cale.

Ben a sunat la telefonul din apartamentul familiei Burkhardt, în timp ce Monsieur Rocher a apelat apartamentul Panorama.

Amy, Gracie și cu mine ne-am ținut respirația, însă, din păcate, nici Don și nici Dașa nu apăruseră în camere. Părinții lui Don nu au fost afectați de vești, ceea ce nu a deranjat pe nimeni, fiindcă fiul lor *își* cunoștea hotelul ca pe propriul buzunar și putea rătăci prin el, din colț în colț, atât ziua, cât și noaptea. Nici nu s-au obosit să coboare.

Familia Iegorov, însă, a apărut în foaier cât ai clipi. Stella Iegorov era distrusă.

Mi s-a pus un nod în stomac. Îmi imaginam cât de multe griji își făcea mama Dașei. În fond, fetița ei avea doar patru ani și probabil nu mai plecase niciodată singură undeva.

Curând, aveau să cheme poliția și un echipaj cu câini și să dea hotelul în judecată.

Dar Stella Iegorov avea alte probleme, așa cum mi-am dat seama când i-a vorbit în engleză, disperată, lui Monsieur Rocher. Era distrusă fiindcă nu putea conduce până la Geneva pentru cumpărături și coafor, din cauza vremii. A cerut un elicopter. Nu îi păsa că elicopterul avea și el probleme din cauza furtunii. Dispariția fiicei ei a părut să o lase rece.

Soțul ei, pe de altă parte, încerca din greu să își păstreze calmul.

— Nu are ce să se întâmple, nu? l-a întrebat el pe Monsieur Rocher. Nu se întâmplă niciodată nimic rău la Castelul din nori, nu? Și sunt doar doi copii...

— Așa este. Monsieur Rocher a surâs, optimist. Îi vom găsi pe cei doi foarte repede. Dacă nu au ieșit, nu trebuie să ne îngrijorăm. Nimic nu se pierde aici, în interior.

Carolin a fost prima care a venit cu ideea de a verifica dacă puștii își luaseră încălțămintea pentru zăpadă și hanoracele. Dar nu lipsea nimic și nu îi văzuse nimeni ieșind, așa că am ajuns la concluzia că erau undeva în casă – lucru de care l-am asigurat pe Viktor Iegorov, cu multe detalii. I-am repetat asta de atâtea ori, încât a ajuns să aibă sentimentul că trebuie să mă calmeze el pe mine, și nu invers.

În timp ce soția lui era în continuare foarte afectată de faptul că nu voia nimeni să îi pună la dispoziție un elicopter, el mi-a spus că Dașei îi place mult să se ascundă și că asta pricinuia multă agitație acasă, unde, odată, fusese găsită dormind adânc în coșul pentru rufe, în care se ascunsese.

— Locul acesta e special, a spus el, cu convingere. Aici, copiii se simt în siguranță.

Da. Absolut. Așa era. Dacă nu dispăruseră împreună cu psihopați în vârstă de nouă ani.

Monsieur Rocher i-a adus lui Viktor Iegorov o ceașcă de ceai, în timp ce noi căutam mai departe. Din fericire, Roman Montfort nu era azi la hotel. Nimeni nu ar fi vrut să-și imagineze cum ar fi urlat la toți și ne-ar

fi concediat. Cu siguranță i-ar fi plăcut să le servească familiilor Iegorov și Burkhardt capul lui Carolin pe o tavă de argint.

O jumătate de oră mai târziu, nu descoperiserăm nici urmă de copii. Împreună cu Gracie și Amy, Ben și cu mine căutaserăm până și în cărucioarele de etaj ale tuturor cameristelor și controlaserăm toate dulapurile din toate spălătoarele. Don nu avea nici cel mai mic respect pentru semne pe care scria „Intrarea interzisă".

Între timp, în camera de jocuri, Carolin trăia cu ideea că pierduții se vor întoarce voluntar. Pavel și Pierre căutau sistematic la subsol. Slavă Cerului, nu era atât de ușor cum îmi imaginasem să te urci până la aerisiri, fiindcă grătarele din fața lor erau înșurubate bine. În orice caz, din când în când mai strigam un „alo" în fiecare gură de aerisire, să fie.

Poate că doamna Ludwig vorbise, poate că oamenii tocmai remarcau, dar am fost bucuroase că, într-un final, cel puțin personalul auxiliar și câțiva oaspeți se liniștiseră. Aproape toată lumea avea o anecdotă pregătită despre felul în care se ascunsese în copilărie, iar Viktor Iegorov a ținut hangul binișor – poate fiindcă Monsieur Rocher îi turnase niște rom în ceai, pentru un efect liniștitor.

Dar, tocmai când voiam să mă las molipsită de optimismul general și să-mi arunc peste bord sentimentele neplăcute (în fond, îl cunoșteam pe Don și știam că atât de multă atenție era, pentru el, mai bună decât orice cadou de Crăciun), autorul de thrillere a lansat teoria răpirii.

Ne-a prins din urmă pe mine și pe Ben la etajul al doilea, strigându-l pe Ben și apoi apucându-l de mânecă, iar eu l-am privit mai de aproape pentru prima dată. Deși scrisese deja câteva bestsellere, era relativ tânăr, între 30 și 40 de ani, un bărbat micuț și slăbuț, cu un păr negru tuns meticulos, un năsuc cârn, un zâmbet șmecher și niște ochi cam duși, așa cum tocmai descoperisem.

Nu voia să semene panică, a spus el, și cu siguranță copiii trebuiau să reapară în curând, însă nu și-ar fi iertat-o dacă nu ne-ar fi spus.

Ben l-a încurajat să continue, iar autorul a șoptit:

— Răpitorul de la Grand Hotel.

M-a prins. Panica pe care nu voia să o semene mi se răspândea deja în corp.

Ben, pe de altă parte, nu a fost impresionat.

— Răpitorul de la Grand Hotel? a repetat el, sec.

— Unii îl numeau răpitorul din hoteluri de lux, a răspuns autorul de thrillere. Dar nu a funcționat, fiind prea stufos. L-am întâlnit când făceam muncă de documentare pentru cea mai recentă carte. În ultimii 30 de ani, a răpit șase copii din hoteluri. Nu a fost niciodată prins.

— Șase copii în 30 de ani? Ben a ridicat din sprâncene, sceptic.

Autorul de thrillere a încuviințat, cu importanță.

— Doi în Germania, unul în Austria, unul în Franța și doi în Italia, a șoptit el. Și întotdeauna dintr-un hotel de lux.

— Șase copii răpiți din hoteluri, din patru țări diferite, în 30 de ani? S-ar fi putut crede că Ben era reprezentantul editurii în fața căreia autorul încerca, în van, să-și facă ultima carte mai prezentabilă. Mi se pare extrem de mult. Cum știți că este vorba de același om, dacă nu a fost niciodată prins?

Autorul de thrillere a fost ușor descumpănit.

— Păi... anchetatorii nu s-au îndoit nicio clipă. Întotdeauna a fost vorba despre aceeași semnătură.

— Au existat bilete de răscumpărare scrise de mână? a întrebat Ben. Asta mi se pare...

— Nu! Autorul a pocnit din limbă, iritat, și aproape că am vrut să fac la fel, fiindcă Ben era atât de obtuz. În sens figurat! Faptele purtau mereu aceeași semnătură: copilul dispărea, cinci-șase ore mai târziu se primea o cerere de răscumpărare prin telefon, adaptată perfect la posibilitățile părinților, și nu doar în cash. În cazul copilului unui dirijor de renume mondial, de exemplu, răpitorul a cerut bani și o vioară Stradivarius aflată în posesia familiei. Altă dată, a cerut un Van Gogh despre care nu știa nimeni că există.

— Dar este oribil, am șoptit, cu toată pielea ca de găină.

Ben m-a privit, clătinând din cap.

Autorul, însă, era bucuros fiindcă avea măcar o ascultătoare atentă.

— Transferul s-a făcut mereu prin intermediar, a continuat. Și, dacă poliția nu se amesteca, erau chemați să își ia copilul. Doar o dată nu a funcționat. Poliția a

intervenit în cazul băiatului unui antreprenor italian din domeniul chimiei și... A oftat adânc. Sunteți prea tineri să vă amintiți de băieţelul care nu a mai fost văzut niciodată.

— Doamne, am spus. Ben, trebuie să îi spunem domnului Ie... Smirnov să își pună în gardă omul de pază, și urgent. Mă întrebam de ce nu își făcuse încă apariția în scenă.

Ben a mormăit.

— Sincer, treaba asta cu răpirea este complet absurdă. Cât de prost poate fi un răpitor să aleagă o zi ca asta? Ninge încontinuu și nu circulă nicio mașină de ore bune. Singurul drum nu are nici măcar o bifurcare vreo șapte kilometri și jumătate, așadar e foarte nepotrivit ca rută de evadare. Și de ce să fi luat doi copii, de data asta? A devenit dintr-odată atât de lacom? Sau și-a schimbat semnătura?

Autorul de thrillere a strâns din buze, jignit.

— Nu cred c-ar trebui să renunți atât de ușor la varianta asta, Ben, am spus, ceea ce mi-a câștigat o privire recunoscătoare din partea autorului. Atât Don, cât și Dașa sunt marfa perfectă pentru șantaj. Gândeşte-te la Don și la val... – abia am reușit să înghit cuvintele „valiza cu bani murdari". Și la D pe care I l-a cumpărat pentru S lui de la C.

— Ha? Ben s-a încruntat, apoi a rânjit. Da, înțeleg. Cei doi ar fi perfecți ca victime ale unei răpiri. Însă D pe care I l-a cumpărat pentru S lui de la C nici măcar nu

este la H. Și cine să fie răpitorul? Ne cunoaștem cu toții unii cu ceilalți.

— Nu e adevărat, a zis spus autorul de thrillere, cât a putut de repede. Dacă e să-mi spun părerea, personalul suplimentar pe care l-ați angajat pentru sărbători este absolut imposibil de urmărit. Înțeleg că nu ați făcut verificări în prealabil. Practic, orice asistent de chelner este suspect.

— Și cum de știți toate astea? Ben și-a încrucișat brațele.

— Am discutat deja cu o parte dintre angajații voștri, a spus autorul. Muncă de documentare pentru viitoarea mea carte, cu titlul în lucru „Camera sângerândă". Este despre un criminal în serie care-și exsangvinează victimele în camere de hotel.

A trebuit să-mi feresc ochii, fiindcă privirea din ochii lui duși mă speria. Mai era și puțin miop.

— Dar, revenind la Răpitorul de la Grand Hotel, a continuat el, cu entuziasm. Firește că toți oaspeții sunt și ei potențiali suspecți.

— Așa, ca dumneata, de exemplu, a răspuns Ben, dându-și puțin ochii peste cap.

Autorul a încuviințat.

— Da, ar fi o schemă bună. Firește, dacă eu aș fi primul care l-ar indica pe răpitor ca potențial suspect, cititorii nu m-ar mai considera suspect. Dar, în primul rând, sunt prea tânăr – aveam șase ani când a avut loc prima răpire – și, apoi, aici nu este vorba despre un roman. Sau nu încă.

Ben a mormăit ceva de genul *Și atunci, probabil că ar fi al doilea cel mai prost roman scris vreodată, după* Camera sângerândă, însă cuvintele lui s-au pierdut în strigătele care au răsunat de la primul etaj.

— Acolo sunt! Era Amy.

— I-am găsit! Era Gracie.

Slavă Domnului! Ușurată, aproape că am izbucnit în plâns, dar, în schimb, l-am apucat pe Ben de mână și l-am strâns tare.

— Acum, păreți puțin exagerat cu teoria asta dubioasă a răpirii, i-am spus autorului de thrillere. Apropo, nu am crezut nicio secundă că ar putea fi adevărată.

— Nici eu. Adică nu chiar, a răspuns el, prompt. Am vrut doar să o dezvălui. Ca să nu spuneți, după aceea, că nu ați fost avertizați.

— Ce măscărici, a mormăit Ben, când coboram. I-am citit cea mai recentă carte și a fost oribilă. Plină de coincidențe artificiale. Și, la finalul fiecărui capitol, exista un soi de moment de tensiune creat mecanic, care se topea într-o efuziune de plăcere, două pagini mai târziu.

Nu eram singurii care se grăbeau spre sala micuță de muzică, unde Gracie și Amy îi găsiseră pe cei doi fugari. Viktor Iegorov a ajuns înaintea noastră, iar pe față i se citea ușurarea.

— Știam eu, știam eu, mormăia el, mai degrabă pentru sine decât pentru noi.

Treptat, au ajuns toți ceilalți și s-au mirat de ascunzătoare. Era simplă, dar foarte bună. Don și Dașa

se ghemuiseră pe rafturile ridicate de o parte și de alta a șemineului uriaș, ascunși după cutii mari, pline cu partituri, cataloage grele și busturi de ghips ale unor compozitori faimoși. Dormeau duși. Sau cel puțin Dașa dormea, iar Don numai se prefăcea.

— Dacă n-ar fi sforăit, nu i-am fi găsit niciodată, a spus Gracie, mândră.

— Și dacă pisica nu ar fi zgâriat la ușă, a completat Amy, încet. Căutaserăm deja prin camera asta.

Viktor Iegorov le-a strâns mâinile fetelor și le-a mulțumit cel puțin trilingv. Apoi, a îngenunchiat în fața raftului și l-a golit cu atenție, iar Ben și cu mine l-am ajutat.

— Aici erai, micuță. Și-a scos fiica afară, cu blândețe, și a luat-o în brațe. Nu s-a trezit, ci s-a cuibărit la pieptul lui și a zâmbit.

Privitorii au oftat, ușurați, iar el a scos-o din cameră.

— Puștiul ăsta! Dintr-odată, a apărut și Don Burkhardt Senior. Era un bărbat înalt, cu o constituție îndesată, ochi albaștri spălăciți, vicleni, o frunte joasă și o voce tunătoare care te făcea să te simți inconfortabil. Don moștenise ochii de Bambi, la fel și latura dulce și drăgălașă de la mama lui. Burkhardt Senior și-a privit fiul clătinând din cap, însă cu mândrie.

— În cazul ăsta nu îi voi da pe toți în judecată fiindcă și-au încălcat îndatoririle, da?

Don a sforăit ușor și toată lumea a râs. Ben a sugerat să le ofere oaspeților câte o băutură din partea casei și i-a îndemnat spre bar, iar Carolin a fost ușurată să iasă, în

sfârșit, din tura prelungită și să plece acasă, conducând prin zăpadă.

Am rămas cu Don și tatăl lui în sala mică pentru muzică. Au stat cu noi și Amy, și Gracie; așteptam toate explicațiile lui Don. Dar el a continuat să mimeze somnul. Minunat. Și mai abilă a fost imitația lui de trezire din somn: când tatăl lui l-a scuturat, a deschis leneș ochii și s-a uitat în jur, complet dezorientat.

— Unde sunt? a întrebat. Cum am ajuns aici?

Tatăl lui a râs tare.

— Ești tare, Junior! I-ai dat pe toți peste cap! Fix de asta aveam nevoie, dacă tot ne plictisiserăm în așa hal.

Aș fi preferat să petrec după-amiaza în compania sclipiciului. Nu era de mirare că morala lui Don era complet dubitabilă, dacă tatăl lui îl lăuda în asemenea situații, în loc să îl certe.

Don s-a rostogolit încet de pe raft și s-a frecat la ochi. Era păcat că fusese menit să preia frâiele unui imperiu al gunoiului. El era născut pentru scenă.

— De ce sunt aici? Tot ce știu e că trebuia s-o ducem pe mucoasă la maică-sa... Ce s-a întâmplat după aceea și de ce sunt atât de obosit?

— Pentru că ești pescărușul meu de buzunar și te-ai extenuat de atâtea șotii, a spus Burkhardt Senior. Hai, te duc eu de data asta, da?

Oricât de obosit ar fi fost Don, cu siguranță nu își dorea asta, mai ales nu sub ochii lui Gracie. Dar i-a permis tatălui său să-l înconjoare cu brațul și să-l susțină ușor. Burkhardt Senior o fi fost plin de planuri dubioase

și valize cu bani murdari, însă părea să își iubească sincer fiul. Așa că nu am avut inima să deranjez idila dintre tată și fiu, ridicând un deget arătător binemeritat și ținându-i o predică.

Dar Gracie s-a ocupat de asta în locul meu. Când cei doi Burkhardt au trecut pe lângă noi, a spus, cu severitate:

— A fost de *rahat* din partea ta, Don. Toată lumea s-a îngrijorat. Este împotriva regulilor. Doar la etajul al treilea și nu în camere... dar te-am găsit, oricum... *baba-oarba* ce ești.

Cu excepția cuvintelor rostite în germană (rahat și baba-oarba), firește că Don nu a priceput nimic. În mod normal, ar fi răspuns cu o tâmpenie, însă s-a mulțumit doar să zâmbească obosit și să murmure:

— Pe mâine, minunată Gracie Barnbrooke din Charleston, Carolina de Sud.

Și atunci, dintr-odată, m-am gândit că poate nu se prefăcea.

Poate că, într-adevăr, nu știa ce i se întâmplase.

18

— Te rog să nu îmi spui că ai crezut povestea despre răpire a idiotului, a zis Ben.

Din nefericire, îi spusesem tocmai asta, însă cu alte cuvinte. Iar acum nu le mai puteam lua înapoi. Gândul că Don ar fi putut, într-adevăr, să fi dormit nu îmi dădea pace. Firește că era vorba despre Don, iar Don era, fără îndoială, un drăcușor, uns cu toate alifiile. Însă... M-am aplecat peste recepția lustruită de curând și am șoptit:

— Dar dacă nu s-a prefăcut că doarme și că este confuz? Dacă nu știe ce s-a petrecut? Dacă cineva i-a adormit pe el și pe Dașa?

Ben m-a privit uluit.

— Ca să-i ascundă pe o etajeră? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Da, asta era problema. Nu știam nici eu. Mai precis, era complet absurd. Și totuși, aveam un sentiment iritant de... ah, n-aveam idee.

— Fanny? Ben mi-a zâmbit. Crezi că poate fi din cauză că ai avut o zi lungă și dificilă?

Am încuviințat, imediat.

— Da, da. Ziua fusese atât de extenuantă, încât nu mă gândisem nici măcar o dată la sărutat. Mi-am

amintit atunci, privindu-l pe Ben. Cât de drăguț era când zâmbea și cât de frumos îmi suna numele rostit de el!

— Poate ar trebui să îi spui lui Heffelfinger că ești bolnavă și să-ți iei liber în seara asta, a sugerat el. Cred că muncești prea mult. Sunt aici până la nouă. Apoi, putem lua cina împreună.

Suna promițător, și încă cum, însă nu l-aș fi putut lăsa pe bietul domn Heffelfinger singur cu oaspeții. Mereu era în pragul unei crize de nervi, iar eu eram singura care înțelegea că nu puteai lăsa lumânări cu aromă de paciuli să ardă în aceeași cameră cu unele cu aromă de portocale și vanilie, fiindcă se crea un haos olfactiv...

— Știi ce? Ben a ridicat receptorul. Îl anunț eu, repede. Ca să nu te simți prost. Eu... ăăă... noi avem o răspundere față de tine, în fond. Alo, domnule Heffelfinger? Mi-a ignorat privirea urâcioasă. Sunt Ben Montfort, de la recepție. Bună seara. Trebuie să vă anunț că Fanny Funke, interna noastră, s-a îmbolnăvit. Nu va putea să vă ajute în seara asta. Încerc să îi găsesc înlocuitor.

— Sărmanul, am spus, când Ben a închis. De fapt, m-am simțit ușurată. Trecuse o eternitate de la ultima mea seară liberă.

— Ah, nu este deloc sărman. Ben a fluturat din mână. A comandat o tavă cu smoothie-uri de ananas cu rucola, varză chinezească și semințe de chia, la bucătărie, în dimineața asta, ceea ce a cauzat o criză. Fiindcă bucătarul nu a mai găsit varză chinezească și nici rucola pentru prânz, a vrut să-i ucidă atât pe tânărul bucătar

care pregătise smoothie-uri, cât și pe Heffelfinger, cu cel mai bun cuțit al său. Alternativa propusă a fost să-i concediem fără preaviz. Mi-a luat o groază de timp și de nervi să împac pe toată lumea.

— Ești un manager foarte priceput. I-am zâmbit, încercând să nu mă uit la gura lui, ca să nu-și dea seama că, mecanic, completam cu „...și săruți foarte bine".

Din fericire, mi-a interpretat greșit expresia.

— Pari foarte obosită. Ce-ai spune să te odihnești puțin, până când ies eu din tură, și atunci putem lua cina împreună? a întrebat, atingându-mi mâna pentru o clipă. În momentul următor și-a retras-o, fiindcă a apărut un oaspete la recepție și a întrebat ceva despre conexiunea la internet.

M-am dus să-l vizitez pe Monsieur Rocher. Verifica o listă cu toate candelabrele din hotel, folosind un stilou pentru a trece bife elegante în dreptul celor deja verificate de Iaromir și de bătrânul Stucky.

— Erau în regulă? am întrebat.

— Firește. Monsieur Rocher a notat o ultimă bifă. Niciunul nu s-ar fi gândit să cadă din tavan. Candelabrul din fața fostului foaier pentru domni, în schimb... să spunem că a avut mereu înclinații dramatice și o tendință regretabilă de autodistrugere. M-a privit peste rama ochelarilor. Te gândești la ceva, Fanny?

M-am uitat pentru o clipă la Ben.

— Ați auzit vreodată de Răpitorul din Grand Hotel?

Monsieur Rocher a clătinat din cap.

— Nu cunosc.

— Autorul de thrillere din camera 106 ne-a povestit despre el. În ultimii 30 de ani, Răpitorul din Grand Hotel a răpit șase copii din hoteluri de lux și a cerut răscumpărări. Nu a fost prins niciodată?

— Hm, a spus Monsieur Rocher, trăgând concluziile potrivite, după obicei. Iar astăzi, când au dispărut copiii, te-ai gândit c-ar putea fi vorba despre el?

Am încuviințat.

— Acum câteva zile, bătrânul Stucky a spus că se va întâmpla ceva rău. Dacă era vorba despre răpitor?

— Hm, a repetat Monsieur Rocher. Cu siguranță avem suficient material pentru răpiri, în zonă.

— Da, exact! M-am bucurat că Monsieur Rocher nu mă considera nebună.

— Pe de altă parte, Don și Dașa au reapărut, nu? a spus el, cu blândețe.

— Da, așa este. Însă... Don s-a purtat ciudat. Și cred că ar fi fost posibil ca răpitorul să fi drogat copiii și apoi să fi fost împiedicat de vreme. Mi-am dat seama cât de stupid suna. Vremea nu se înrăutățise pe neașteptate. Doar că am un sentiment straniu, am spus, prostește.

Monsieur Rocher a zâmbit.

— Cred că trebuie să luăm sentimentele stranii în serios, a spus el. În mare parte, îți comunică un lucru, însă nu neapărat ce crezi tu că ar fi. S-a uitat la Ben, care vorbea la telefon. Poate că ar trebui să anunți că îți este rău astăzi și să-ți petreci seara cu o ceașcă de ceai de mentă și o carte bună. Sau cu un prieten bun.

Am oftat.

— Da, așa s-a gândit și Ben, așa că m-a scăpat de domnul Heffelfinger.

— Foarte bine. Și să nu suferi prea mult din pricina prevestirilor întunecate ale bătrânului Stucky. Întotdeauna a exagerat cu ele. Monsieur Rocher și-a ajustat ochelarii. Firește că se întâmplă și lucruri rele uneori, Fanny, chiar și aici, la Castelul din nori. Este un loc real. A adus mereu la suprafață ce e mai rău din oameni, dar și ce e mai bun. Mi-a zâmbit călduros. Dacă te privesc, de exemplu, nu îmi este teamă de nimic rău, fiindcă, atâta vreme cât avem oameni ca tine, binele va învinge întotdeauna.

Dintr-odată, am simțit un nod imens în gât. Doar Monsieur Rocher putea spune asemenea lucruri patetice fără să pară ridicol. Și, ca de obicei, m-am simțit mult mai bine.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— Și eu vă iubesc, am spus repede și m-am îndreptat spre scări. Mai prinsesem inimă. De acum încolo, voiam să ignor senzația ciudată din stomac. Poate că îmi era doar foame.

În toaleta din aripa destinată personalului, cineva deschisese din nou geamul. Oricine fusese era clar că nu pricepea principiile aerisirii; aproape că mi-a înghețat mâna când am închis geamul. Dar dimineață mă spălasem precum pisica, iar, dacă voiam să mă transform în cineva sărutabil, atunci trebuia să fac un duș. M-am dat rapid cu gel de duș și m-am spălat cu apă călâie, fiindcă atât putea boilerul, și mi-am dorit, pentru prima

dată, să nu fi făcut parte din personal, ci să fi fost oaspete aici. Cât de minunat ar fi fost să locuiesc într-una dintre camerele mari, care nu doar că aveau balcon, două ferestre către sud și vest și un șemineu deschis, ci și o cadă imensă. Serviciul de cameră mi-ar fi adus ciocolată caldă și poate o porție de prăjitură cu măr și scorțișoară, iar eu m-aș fi înfășurat în halatul pufos, după o baie prelungă cu spumă, m-aș fi afundat în canapeaua plușată și aș fi ascultat focul trosnind...

Un șuvoi de apă rece m-a smuls cu brutalitate din visare. Era clar că se epuizase și apa caldă, iar apa cu care am clătit restul de gel de duș venea direct din ghețar.

Ca să mă încălzesc, odată ajunsă în camera mea, m-am vârât mai întâi în pat, sub toate plăpumile și păturile pe care le-am găsit. Corpul meu a trecut în modul „somn" imediat. Odată ce ajunsesem la orizontală, nu avea de gând să piardă timpul. Am încercat să stau trează ca să-mi verific mesajele.

Firește că Delia îmi trimisese nenumărate inimioare și emoticoane pupăcioase, de data asta alături de linkuri către articole precum „Ți-e teamă de primul sărut? Te ajutăm noi!" sau „Poate fi primul sărut cu băiatul nou perfect? Zece trucuri pentru depășirea așteptărilor", ori – cu o perfidie aparte – „Ocazii ratate. Cum recunoști momentul potrivit". În timp ce derulam articolul, am simțit că mi se închid ochii, iar ultimul lucru la care m-am gândit a fost că poate așa se simțise și Don înainte să adoarmă pe etajeră.

Bănuiesc c-aș fi dormit până dimineață, dacă nu s-ar fi decis cablul mort din perete să tușească viguros la scurtă vreme după ora nouă. Am sărit în sus, și apoi jos din pat, când mi-am dat seama ce oră era. M-am îmbrăcat în grabă, epuizând întregul repertoriu de înjurături al lui Gracie. Și avusesem de gând să mă fac frumoasă!

Nu avea cum să mai funcționeze. Părul mi se ridicase într-o parte și pe cealaltă era încă pe jumătate ud. Din păcate, puiul de somn îmi lăsase și urme pe față: obrazul pe care dormisem era de un roșu aprins, iar celălalt, palid, ca de obicei. Ochiul de pe partea roșie era micuț și strâmb, iar celălalt, mare și plin de reproș. Puteam doar să sper că totul va reveni la normal de la sine. Mi-am împletit părul într-o coadă lejeră, am aplicat fard de pleoape și rimel și – fiindcă nu puteam ști niciodată – m-am mai spălat o dată pe dinți, totul într-un timp-record. Când am ajuns în sfârșit în foaier, abia respirând, Ben nu ajunsese încă.

Recepția fusese preluată de retrogradul Rudi. A fost surprins să mă vadă.

— Am crezut că iei cina împreună cu nepotul meu, a spus, cu chipul lui trist dintotdeauna. Tocmai a plecat să te ia.

Dezavantajul multelor scări de aici era că nu puteai fi niciodată sigur ce drum alegea cealaltă persoană. Doar când am ajuns înapoi la primul etaj mi-am dat seama că ar fi fost mai înțelept să îl aștept pe Ben jos, altfel am fi putut să ne petrecem întreaga seară așa, dacă unul tocmai urca și celălalt cobora și viceversa. Așa că m-am

întors pe călcâie și m-am ciocnit de Viktor Iegorov, care tocmai apăruse de după colț.

Ne-am cerut scuze simultan și am zâmbit.

— Voiam să îți mulțumesc, a spus el, serios. Pentru răbdarea ta și pentru ajutorul de mai devreme, și fiindcă i-ai făcut atât de frumoasă ziua fiicei mele, alături de alți copii. E foarte încântată și abia așteaptă să se întoarcă mâine.

— Atunci trebuie să ne gândim la alte jocuri decât de-a v-ați ascunselea. Nu prea m-am simțit OK cu vorbele lui. Îi rătăcisem fiica și nu era ceva pentru care să-i mulțumești bonei. Brusc, senzația ciudată mi-a revenit în stomac și a început să mă roadă mai puternic decât înainte. Îmi pare foarte rău, am spus. Mâine vă promit că vom fi mai atente.

— Sunt convins. A zâmbit încurajator și simpatic. Chiar dacă, mai devreme, m-am pierdut cu firea, știu din proprie experiență că nu li se poate întâmpla nimic rău copiilor care stau aici. Este magia acestui loc.

Da. Mi-ar fi plăcut să cred la fel. Însă cuvintele rostite de bătrânul Stucky, în ajun, în pivniță, și povestea Răpitorului din Grand Hotel încă nu mi se șterseseră din minte. Chiar și Monsieur Rocher afirmase că nici Castelul din nori nu era scutit de întâmplări rele. Firește, nu îi puteam spune asta și nici lucrurile ciudate care-mi treceau prin minte. Dar poate aș fi reușit să îi ridic puțin antenele – asta în ideea improbabilă că Răpitorul exista și că o urmărea pe Dașa.

— Nu am de gând s-o pierd pe Dașa din ochi nici măcar o clipă, cât timp va fi mâine cu noi, am spus încet. Și v-aș ruga să îi spuneți gărzii dumneavoastră de corp să stea mai aproape decât de obicei. Copiii dispar atât de repede...

— Gardă de corp? s-a încruntat Viktor Iegorov.

— Da, gardă de corp, paznic, cum îi spuneți. Am aruncat o privire plină de înțeles spre camera 117.

Viktor Iegorov nu părea să mă înțeleagă.

— Soția mea și cu mine am venit fără personal de pază.

— Păi... sunteți sigur? M-am uitat din nou cu intenție spre camera 117.

— Absolut. A zâmbit politicos. Este un lux special pe care ni-l permitem aici: nu știe nimeni că suntem la Castelul din nori și putem fi noi înșine. Oficial, suntem pe un iaht în Caraibe. Mi-a făcut cu ochiul: Lucru pe care soția mea l-ar prefera.

— Dar... Eram confuză. Dacă domnul Huber din camera 117 nu era cu familia Iegorov, cine era? Și de ce avea o armă ascunsă în haină?

Iegorov mi-a făcut un semn din cap și a trecut pe lângă mine.

— Pe mâine.

Am rămas pe coridor timp de câteva secunde, complet vraiște. O nouă teorie mi se construia, încet, în minte.

Dacă Alexander Huber, din camera 117, era, de fapt, Răpitorul de la Grand Hotel?

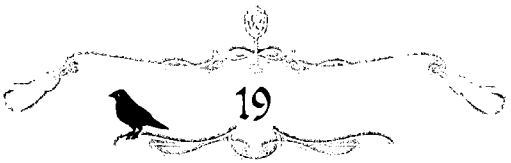

19

Următoarea persoană cu care m-am întâlnit a fost Tristan Brown – de data asta, în timp ce coboram scările.

— Agent Fanny! a spus el, încântat.

— Aș vrea eu, am răspuns. Era adevărat. Dacă eram agent Fanny de la FBI, aș fi putut cere întăriri. Sau aș fi putut comunica oamenilor mei să caute fața lui Alexander Huber, din camera 117, în baza noastră de date, și să o compare cu informațiile despre cazurile de răpire. Apoi, mi-aș fi luat cătușele și baretti... berenetta... sau cum s-o fi numit pistolul meu, și l-aș fi arestat. Și toată lumea ar fi dormit din nou liniștită la Castelul din nori.

— S-a întâmplat ceva, Fanny? Tristan m-a privit cu atenție. Ai plâns?

— Nu! Mi-am trecut un deget pe sub ochi. Mi s-a întins rimelul?

— Da. A rânjit.

Fiindcă nu era de glumit, am întrebat:

— Ce faci aici, în aripa de sud? Singur, fără admiratoarele tale?

— Ești geloasă? Și-a îndepărtat o șuviță inexistentă de păr de pe fruntea bronzată. Ochii îi sclipeau de amuzament.

— Ah, da, teribil, am spus. Fără tine, viața mea e atât de plictisitoare. Și complet lipsită de sens.

Tristan a oftat.

— Da, era mai bine când eram hoț de hoteluri, iar tu, un agent sub acoperire, care apărea mereu la locul nepotrivit, în momentul potrivit. Am făcut echipă bună, tu și cu mine. Asta până când și-a făcut apariția prietenul tău, fiul proprietarului, care a distrus totul. Acum, mă simt ca un snob libidinos, cu ochii după cameriste drăguțe.

Am râs scurt.

— Crede-mă, eu mă simt mult mai rău: ca o cameristă libidinoasă care se aruncă de gâtul oaspeților chipeși.

— Dar este totuși prietenul tău?

Când spusesem „prieten" se referise la „iubit", așa că am întârziat cu răspunsul. Ben și cu mine dansasem vals pe terasa acoperișului și avusesem parte de câteva clipe foarte intime împreună, însă trebuia să recunosc, sincer, că nu făcusem nimic nespecific unor prieteni obișnuiți. Iar faptul că eu mă *gândeam* tot timpul la sărut nu conta.

Cu cât amânam mai mult, cu atât mă privea Tristan cu mai mult interes. Am decis să schimb radical subiectul.

— Ai auzit vreodată despre Răpitorul de la Grand Hotel? am întrebat eu.

Tristan a ridicat o sprânceană.

— Hoții de hoteluri au devenit deja prea plictisitori pentru tine? Acum este vorba despre un răpitor?

— Nu, serios. Eram singuri pe scări, însă vorbeam pe un ton scăzut. Există cu adevărat, așa a spus... eh...

Nu, preferam să nu-l menționez pe autorul de thrillere. Asta ar fi aruncat întreaga poveste în colțul fictiv, deloc credibil. Doar că așa se spune. La câțiva ani, el răpește copiii unor părinți bogați din hoteluri de lux și cere bani și obiecte de valoare ca răscumpărare.

Tristan a părut doar vag interesat, așa că am precipitat lucrurile.

— Este foarte posibil, până la probabil, să se afle acum, aici și să plănuiască o nouă lovitură.

Acum, ambele sprâncene ale lui Tristan s-au ridicat, în același timp.

— Foarte posibil până la probabil?

M-a iritat faptul că, atât din mimica lui, cât și din voce se desprindea scepticismul.

— Da, întocmai, am izbucnit. Se poate ca dovezile să nu fie evidente, la o primă vedere, însă un agent bun își ascultă întotdeauna instinctul. Chiar dacă nu este agent, de fapt. Iar instinctul îmi spune că...

M-am oprit, fiindcă am auzit pași pe trepte. Era Ben, care cobora în spatele lui Tristan.

— Grozav, a spus el când ne-a văzut.

Tristan a scos un oftat.

— Da, minunat chiar. Ai o sincronizare excelentă, fiu al proprietarului.

— Aici erai, Ben, am spus eu repede. Nu voiam, în niciun caz, ca lucrurile să escaladeze. Tocmai coboram și eu. Pa, Tristan, a fost drăguț să te întâlnesc.

— Da, *minunat*. Ben s-a uitat urât la Tristan.

Tristan s-a uitat și el la Ben, însă a rânjit fără pic de rușine. Am trecut pe lângă amândoi și am continuat să cobor.

— Asta înseamnă că mă lași în aer, după ce mi-ai destăinuit asemenea informații incitante, Fanny? a strigat Tristan din spatele meu.

— Da. Sunt secrete, oricum. M-am întors. Oare ei rămăseseră pe loc, uitându-se unul la celălalt? Dar, după câteva secunde, l-am auzit pe Ben că mă urmează.

— Despre ce ați vorbit? m-a întrebat, când m-a ajuns din urmă. Apropo, detest felul în care îți spune numele, de parcă ar fi singurul care-l știe. La ce informații incitante se referea?

— Nu ai auzit că e top secret? Unde mergem? La bucătărie? Ce fel de supă or avea? Sper să fie minestrone, fiindcă ultima a fost divină. Nu-mi pasă dacă Pierre susține că nu e decât o zeamă de legume. În plus, dacă nu mănânc acum, voi muri. Văd deja puncte negre în fața ochilor. Apropo, îmi pare rău dacă am întârziat. Am adormit. Ai avut dreptate, chiar aveam nevoie de o seară liberă. Firește, aș fi preferat să fac un duș fierbinte, și nu unul rece, dar e foarte benefic pentru circulație, așa că...

— Ce trebuie să fac ca să te oprești din vorbit? m-a întrerupt Ben.

Dacă existase vreodată o ocazie perfectă pentru a spune „Sărută-mă!", atunci asta era. Ne aflam deja la parter și străbăteam sala de bal slab luminată, un loc nicidecum nepotrivit pentru primul sărut, așa că Delia ar fi fost de acord cu mine. Dar, tocmai când am vrut să

deschid gura, a apărut domnul Huber, cunoscut și drept Răpitorul de la Grand Hotel.

Am avut nevoie de tot autocontrolul de care eram capabilă să nu icnesc și să continui să merg normal, deși genunchii mi s-au înmuiat pe loc. În același timp, fața mi-a încremenit, ceea ce, din fericire, m-a împiedicat să adopt o expresie nedorită.

Domnul Huber nu mi-a dat atenție, a trecut scuturându-și zăpada de pe umeri, în timp ce mergea.

— Bună seara, a spus Ben, politicos, iar domnul Huber i-a făcut semn din cap.

Am așteptat până când am trecut de ușa de sticlă cu geam dublu care separa sala de bal de foaier.

— El este! am izbucnit, ceea ce, din păcate, a conferit serii o turnură complet diferită decât „Sărută-mă!".

— Cine? Ben s-a aplecat să ridice un umeraș căzut și l-a pus la loc. Mi-a atins brațul. Garderoba de lângă sala de bal fusese încastrată într-o nișă tapisată cu catifea, unde, exceptând un rastel pentru haine cu 40 de umerașe goale (erau numărate), nu mai exista decât o pictură înfățișând o tânără doamnă cu părul prins pompos și cu o expresie plină de blazare și reproș. Îl numeam „dressingul frustrat", fiindcă umerașele erau mereu goale, însă domnișoara Müller tot ștergea tapiseria de catifea, de sus până jos, în fiecare săptămână, și curăța de praf rama tabloului. Poate că garderoba avea să fie în sfârșit repusă în funcție în seara balului. Măcar atât, mai ales că vaca de mine nu îi oferisem, cu răspunsul la

întrebarea lui Ben, ocazia de a se transforma în culise pentru primul sărut.

— Răpitorul de la Grand Hotel, a repetat el, apăsat, și pentru tot restul serii m-a tratat ca pe cineva pe cale să se prăbușească.

Fără o vorbă, m-a condus la subsol, unde mi-a vârât sub nas o farfurie imensă de supă (din păcate, era doar cremă de praz) și a declarat:

— Nu mai vorbesc cu tine până când nu ai consumat cel puțin o mie de calorii.

Asta nu era deloc dificil. Eram singurii care mâncam la ora aceea, însă bufetul era bine aprovizionat pentru cei care munceau până târziu sau aveau tură de noapte (bucătăria oferea, dacă era necesar, o masă în cameră chiar și la miezul nopții), iar pe lângă supă, existau pâine proaspăt scoasă din cuptor, plăcintă cu ciuperci, dar și un platou cu friptură de vițel tăiată, pe care-l adusese un coleg al lui Pierre chiar în clipa aceea.

De parcă s-ar fi rupt o vrajă, am hăpăit supa, am tăiat două felii de pâine pe care mi-am așezat friptură și le-am înghițit, apoi am luat și un pateu, ca să mă asigur că întrunesc necesarul minim de calorii. În plus, am consumat un pahar cu vin și o bucată de plăcintă cu mere. După aceea, m-am sprijinit de scaun și l-am privit sfidătoare pe Pierre.

— Și acum?

Firește că nu făcuse doar să mă privească mâncând, ci se înfruptase și el, deși nu părea să îi fie la fel de foame cum îmi fusese mie.

— Acum, așteptăm să îți revină glicemia la normal, a spus el. Și trimiți obsesia pentru răpitor acolo unde-i e locul: pe tărâmul fanteziei. A împins un platou cu prăjituri în direcția mea. M-am întâlnit adineauri, la restaurant, cu Don și cu părinții lui și era bine. A scos limba la mine. Nu crezi că le-ar fi spus alor lui dacă l-ar fi drogat și răpit cineva?

— Nu neapărat. M-am jucat cu o prăjitură. De fapt, mă săturasem. Prietena unui prieten al prietenei mele, Delia, a fost amețită într-un club cu un drog al violului pus în ginul ei tonic, iar când s-a trezit nici măcar nu își mai amintea că fusese în clubul acela.

— Răpitorul le-a pus Dașei și lui Don drogul violului în ginul tonic, dar, după ce au adormit, a uitat să îi răpească, a spus Ben sec, iar eu nu m-am putut abține să zâmbesc scurt.

— Fie, am recunoscut. Poate că sunt numai prostii. Dar nu ar fi și mai prostesc să nu luăm în considerare ipoteza ca Răpitorul de la Grand Hotel să fie aici?

— Mai ales că știi deja că este domnul Huber din camera 117?

— Nu trebuie să fii ironic.

— Nu este ironie, ci disperare, a comentat Ben.

— Răpitorul de la Grand Hotel, am repetat eu. Fii atent. Domnul Huber – am desenat niște ghilimele în aer ca să-i încadrez numele – nu lucrează pentru familia Iegorov. Sunt aici fără gardă de corp! Și nu ți se pare suspect ca un tip care călătorește singur și ascunde o armă în haină să locuiască în cea mai apropiată cameră

de apartamentul Panorama? Acolo unde locuiesc cei mai bogați oameni din hotel și fiica lor? Să nu-mi spui că este doar un romantic care-și dorește să danseze la balul de revelion.

— O armă sub haină?

— Da. Întreabă-l pe Monsieur Rocher. Pe el îl vei crede.

Ben a tăcut o vreme, iar eu am încercat să îmi domolesc agitația.

— Fie, a spus el, într-un târziu. Ar trebui să îl cercetăm pe acest domn Huber. Monsieur Rocher ar fi trebuit să îmi spună și mie despre armă.

— Acum mă crezi?

A clătinat din cap.

— L-am căutat pe Răpitorul de la Grand Hotel pe Google, ca fapt divers. Este adevărat că au existat cazuri de răpire în hoteluri, în ultimii 30 de ani, însă nu s-a dovedit că ar fi fost vorba despre același făptaș de fiecare dată, așa cum pretinde autorul. Investigațiile jurnalistice sunt contradictorii și nu am găsit absolut nimic despre cazul Van Gogh, care ar fi fost solicitat ca răscumpărare. Nu cred că povestea autorului de thrillere se bazează pe fapte reale și nici că acest răpitor s-ar afla în hotel.

— Atunci, cine este domnul Huber? Un ucigaș plătit de guvernul rus? Amantul secret al Stellei Iegorov? Un detectiv particular, care... umf! Ben mi-a îndesat prăjitura în gură.

— Putem vorbi despre altceva, Fanny? Înainte să începi cu teoriile conspirației, chiar îmi plăcea de tine.

L-am privit jignită. Nu era deloc amabil din partea lui să mă pună în aceeași oală cu oameni care pretindeau că în omenire fusese infiltrată o rasă reptiliană și că guvernul stropea cu droguri din avion, care alterau percepția faptelor.

— Acum nu mai vreau să te sărut, am spus, simțindu-mă jignită. Dar, uitând că încă aveam prăjitura în gură, mi-a ieșit ceva de genul *cumnuraurut*, ceea ce Ben a considerat, probabil, drept un limbaj secret al conspiraționiștilor. Ce era și mai rău, însă, îi scuipasem lui Ben o bucată de prăjitură pe umăr și puteam să jur că făcuse un zgomot ca un plescăit, când îi aterizase pe jachetă.

Îmi era așa de rușine, că aș fi intrat în pământ.

Din fericire pentru mine, din anticameră s-au revărsat multe persoane în bucătărie, în același timp; după ce ultimul desert se servea la restaurant, bucătarii și ajutoarele de bucătari aveau permisiunea de a se retrage. Am profitat de ocazie pentru o retragere strategică, chiar dacă puțin lașă. Fără să-i mai dau lui Ben ocazia de a deschide gura, eram deja afară și la jumătatea drumului spre camera mea.

Era grandios cum reușisem să încep prima seară liberă de la începutul erei noastre. În loc să-l sărut pe Ben, îl scuipasem și fugisem. Acum, nu doar că mă considera nebună, dar îl și scârbisem.

Nu aveam să mai pot vreodată să trec pe lângă dressingul frustrat fără să mă detest fiindcă nu-mi ținusem teoriile pentru mine.

Mă tem că Prințul și Cenușăreasa nu s-au sincronizat, i-am scris Deliei, după ce m-am încuiat de două ori în cămăruță și m-am aruncat pe pat. Nici măcar nu am mai aprins lumina. *Din păcate, nu mă mai place.*

Delia a răspuns imediat: *Ce prinț idiot. Ar trebui să-l lovești.*

L-am scuipat, am scris, iar Delia mi-a trimis înapoi trei degete mari ridicate.

Apoi am plâns o vreme, ascultând cu o singură ureche și sperând că Ben îmi va bate la ușă. Dar nu a făcut asta.

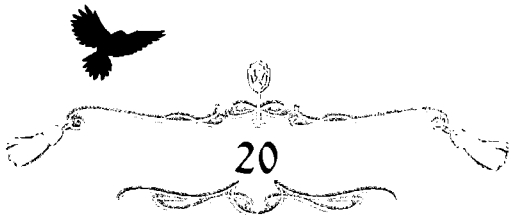

20

A doua zi, vremea era la fel de urâcioasă ca starea mea de spirit. Abia dacă ningea, vântul se oprise și afară se mai încălzise, însă o ceață densă se înfășurase în jurul hotelului, atât de groasă, încât simțeam că trăiam într-un nor intruziv, care ar fi pătruns pe ușa rotativă, probabil ca să fure și ultimele amintiri despre iarba de un verde luxuriant sau cerul de un albastru strălucitor.

Când Nico nu s-a întors de la plimbarea cu câinii Marei Matthäus, cu toții ne-am temut că s-a apropiat prea mult de prăpastie, în mijlocul ceții. Dacă îl credeai pe bătrânul Stucky, era o specialitate a fantomelor și a demonilor să îi amăgească pe naivi în direcțiile greșite. Totuși, bătrânul Stucky a fost cel care l-a găsit pe Nico, după lătratul câinilor, în timp ce se îndrepta spre grajduri. Sărmanul băiat era în zăpadă, complet dezorientat, convins că se afla la kilometri depărtare de hotel și că urma să înghețe în sălbăticie, singur și uitat. De fapt, nu făcuse decât să meargă în cerc, sprijinindu-se, fără să bănuiască măcar, de zidul de zăpadă care ascundea semnul cu „Bine ați venit la Castelul Janvier".

Firește că nu îndrăzneam să ne aventurăm afară, cu copiii, pe așa o vreme, deși Gracie a propus să îi legăm

fiecăruia o talangă la gât. După ziua de ieri, însă, Carolin și cu mine nu voiam să ne asumăm vreun risc. Îi supravegheam ca niște câini de vânătoare (mai ales pe Don și pe Dașa). Au mers supravegheați inclusiv la toaletă.

Prin urmare, am depus mai multe eforturi decât de obicei să ridicăm moralul tuturor, însă ne-am descurcat chiar binișor.

Din ce auzeam, adulții erau mult mai iritanți. Monsieur Rocher, din loja portarului, distribuind neostoit tablete pentru dureri de cap, pachețele de ceai de bună dimineața, capsule de vitamina C și sfaturi încurajatoare, asigura pe toată lumea că vremea se va îmbunătăți, promițând chiar cer senin pentru spectacolul de artificii din vale, de Anul Nou. De obicei, nu erau artificii la Castelul din nori, ci se lansau lampioane chinezești, care erau biodegradabile și făcute din bambus și hârtie, ceva ce ar fi încântat-o pe mama.

Dar nici măcar aceste promisiuni nu schimbau starea de iritabilitate a oaspeților.

Vizitatorii încercau în continuare să compenseze stările depresive cu dorințe suplimentare. Tatăl lui Gretchen uitase de aniversarea căsătoriei, așa că ne ceruse un buchet de 21 de trandafiri roșii, de dimineață, cât mai repede posibil. Mama lui Don solicitase, de câteva ori, să facem stăncuțele să cârâie mai încet, fiindcă avea o migrenă. Iar autorul de thrillere a cerut la bucătărie un purceluș de lapte crud, de care avea nevoie în scop demonstrativ pentru documentarea sa – asta ca să menționez doar trei dintre exemple. Deși nimeni nu merita, fiecare dorință a

fost îndeplinită. Tatăl lui Gretchen și-a primit trandafirii roșii, nu imediat, ci după două ore, timp în care întrebase de nu mai puțin de 17 ori dacă ajunseseră. Cei șapte Hugo au zburat în partea cealaltă a hotelului, să cârâie acolo, și, cumva (fără știrea bucătarului-șef, firește), cei de la bucătărie l-au convins pe autorul de thrillere să accepte un pui fript, lucru pe care l-a primit fără tragere de inimă. Din păcate, nu avea să sângereze nici măcar un strop, în timpul demonstrării modului de operare al criminalului în serie din cartea lui „Măcelarul #".

În seara aceea, lectura a avut loc în micuța sală de muzică, iar publicul a fost generos, spre deosebire de lectura politicienei. Atât de generos, încât am avut parte de o seară liniștită în centrul de wellness, iar domnul Heffelfinger m-a lăsat să plec la 21:30.

Până în momentul acela, reușisem cu succes să îl evit pe Ben, netrecând prin foaier și prin orice loc în care dădusem peste el, înainte. Acum avea liber, așa că m-am aventurat în foaier și i-am spus noapte bună lui Monsieur Rocher. Pe de altă parte, a trebuit să mă asigur și să iau liftul, pe care Ben nu îl folosea niciodată. De-a lungul zilei, mă gândisem la întâlnirea noastră din ziua anterioară și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât devenea mai rău. Îl cunoșteam pe Ben de doar o săptămână și probabil că, pentru el, să flirteze cu o cameristă sau cu o internă era un mod plăcut de a-și petrece vacanța. Și să-i arate acoperișul. În plus, ce băiat care era cu adevărat interesat de o fată s-ar fi folosit

abuziv de o prăjitură ca s-o forțeze să tacă? Erau, așa cum precizasem și înainte, opțiuni mult mai plăcute.

Acum o înțelegeam perfect pe Amy și faptul că trebuia să-și ascundă suferința pricinuită de Aiden, zi după zi. Gretchen și Ella o porecliseră „Domnișoara mor-de-amor". Eu nu voiam să se ajungă până acolo.

Cu o zgâlțâire astmatică, liftul și-a anunțat sosirea. Nu mă simțeam foarte confortabil în chestiile alea, însă, cât fusesem cameristă și era nevoie să împing cărucioare de curățenie voluminoase sau să car saci cu rufe murdare, funcționaseră întotdeauna perfect. Se zgâlțâiau și zăngăneau doar într-un fel care inspira încredere și mă răsplăteau cu un „pling" melodios când ajungeau la etajul dorit.

Una dintre ajutoarele de la bucătărie s-a urcat în lift cu mine, de la subsol. Nu era cu mult mai mare decât mine și era foarte drăguță, deși părea obosită și nițel tristă. Când grilajul liftului s-a închis, și-a scos boneta albă și s-a descheiat la nasturele de sus al halatului alb. Nu o mai văzusem niciodată, însă, când s-a sprijinit de peretele liftului și a suspinat, am simțit imediat că între noi exista o conexiune.

Mai ales când a spus, încet:

— Faci multe tâmpenii din dragoste, așa-i?

— Absolut! am încuviințat. Probabil fiindcă zone importante ale creierului sunt blocate, când te gândești permanent la cineva.

— Te abții ani de zile și ești atentă să nu îți oferi inima cuiva și apoi, într-o zi, îți dai seama că ai pierdut-o, pur și simplu.

— Așa este! am încuviințat din nou. Și apoi, acel cineva nici măcar nu vrea să o ridice, chiar dacă a căzut chiar la picioarele sale.

Liftul s-a pus în mișcare, tresărind.

— De fapt, ai doar trei opțiuni. Fata și-a dat o șuviță de păr șaten după ureche și i-am admirat cerceii în formă de lacrimă. De fapt, patru, incluzând-o și pe cea care lasă sărmana inimă, care încă bate, să zacă în mocirlă și să urle până când se oprește.

— Asta e o prostie.

— A doua opțiune ar fi să iei inima și să o pui înapoi în piept. Apoi să coși totul, ca să nu o mai pierzi niciodată. M-a privit, așteptând.

Am clătinat din cap. Suna trist și deloc empatic.

— A treia opțiune este să o ridici, să o cureți și să îmbrățișezi plină de iubire adresantul, a spus fata.

— Prea riscant. Ar putea să o scape iar sau să o arunce de perete. Deja vedeam scenele derulându-mi-se în minte. Autorul de thrillere s-ar fi bucurat de filmele care se petreceau în capul meu. Sau să o încui undeva, împreună cu multe alte inimi dăruite.

Liftul a scos „pling"-ul voios, caracteristic. Ajunsesem la etajul al doilea.

Când grilajul s-a deschis, fata mi-a zâmbit cu tristețe.

— Da, există un risc. Dar, uneori, merită.

— Și care e a patra opțiune? am întrebat, ieșind. Fata nu m-a urmat, fiindcă, evident, urca mai departe.

— Ușor. Lași inima unde este și o ridici pe a lui, în schimb. A trebuit să vorbească foarte tare, pentru a acoperi zgâlțâielile grilajului de lift care se închidea. Ai pierdut asta din vedere, Fanny.

Metafora mă consumase într-atât încât m-am uitat la podea să văd dacă nu căzuse vreo inimă. Evident, nu era cazul. Când am ridicat din nou privirea, liftul pornise deja și nu am mai apucat să o întreb cum se numea. Și de unde știuse cum mă numesc eu, nemaivorbind de suferințele mele?

— Aici erai, a spus cineva din spatele meu. Era Ben, care se sprijinea de ușa de la aripa destinată personalului. Fiindcă făcuse atât de multe lucruri rele cu inima mea, în cinematograful din mintea mea, nu mi-a fost dificil să mă încrunt la el. Chiar dacă, evident, mă așteptase. În plus, arăta foarte drăguț, așa cum stătea acolo, cu ochii lui albaștri, sinceri, cu mâinile în buzunare și cu părul puțin ciufulit după o zi lungă și obositoare.

— Ce dorești? am întrebat, impertinentă.

— Am vrut doar să văd ce faci, a răspuns. Ieri ai plecat pe neașteptate.

Da. Fiindcă ți-am scuipat mâncare pe jachetă. *(Pleosc.* Zgomotul mă bântuise toată noaptea.) Asta după ce m-ai făcut conspiraționistă.

— Am fugit să-mi fac o pălărie de aluminiu, am spus. Aveam nevoie de ea pentru întâlnirea conspiraționiștilor,

la care au mai participat bătrânul Stucky și autorul de thrillere.

A zâmbit imediat.

— Ai timp? Am putea mânca împreună. Trebuie să-ți povestesc care-i treaba cu domnul Huber din camera 117.

Eram împărțită. Pe de o parte, „pleosc"-ul era prea proaspăt în mintea mea ca să pot sta față în față cu el, nemaivorbind să mănânc, iar, pe de altă parte, voiam să știu ce aflase despre domnul Huber.

Decizia a fost luată de hienele pătate din Lausanne, care ieșeau chiar atunci din lift, toate patru în uniforme și, la fel ca ajutorul de la bucătărie, părând epuizate. Voiam să le las să treacă – mă pedepseau mai departe cu o nepăsare extrem de plăcută – însă, din păcate, erau doar Hortensia, Camille și Ava care au trecut cu rânjete prostești și pline de înțeles.

I-am-Uitat-Numele s-a oprit și i-a zâmbit încântată lui Ben.

— Bună, Benny. Spune-mi că a funcționat.

Nu, te rog să-i spui să se care, Benny.

Dar Ben a zâmbit din nou. A băgat mâna în buzunar, a scos un telefon mobil și i l-a întins.

— E ca nou.

I-am-Uitat-Numele a chirăit, ducându-și iute mâinile la gură și șoptind:

— Ești un drăguț, Benny! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Atunci, mi-am dat seama că nu mă așteptase pe mine, ci pe I-am-Uitat-Numele, care s-a ridicat pe

vârfuri și l-a sărutat cu exuberanță, undeva între gură, nas și obraz, deși eram sigură că țintise spre gură: Ești cel mai bun!

Cel mai rău lucru nu a fost că-l sărutase, ci că Ben a roșit. Și nu doar puțin, ci imposibil de ratat. Ca o nenorocită de tomată.

— Ariane, a spus el. A părut stânjenit, probabil fiindcă mă aflam încă acolo și mă holbam prosteşte.

Se terminase totul. Am pipăit după clanță și m-am aruncat pe coridor. Ultimul lucru pe care l-am auzit, înainte să închid ușa cu putere, a fost hohotul fericit scos de I-am-Uitat-Numele. Doar când aproape ajunsesem în cameră mi-am amintit să mă întorc, să îmi rașchetez inima de pe jos și să o așez afară, în zăpadă, unde putea să înghețe peste noapte – ar fi fost opțiunea cinci.

De fapt, povestea asta cu inimile era o porcărie. Din nou, m-am încuiat de două ori și, la fel ca ieri, m-am aruncat pe pat fără să aprind lumina. Nu îmi pierdusem proasta de inimă, ci îmi bătea sălbatic în piept și mă durea cumplit.

Parcă la comandă, s-a luminat ecranul telefonului. Mama îmi trimisese o fotografie cu frații mei și cu tata, la plimbare. Se aflau în fața unei pajiști, sub cerul plumburiu, de iarnă, și zâmbeau spre cameră. Ce m-a frapat nu au fost fețele familiare, ci verdele pajiștii. Pentru prima dată de când venisem, am simțit ceva asemănător cu dorul de casă, de platitudinea peisajului și de vechea mea viață.

Am auzit ceva zgâriind la ușă. Era Pisica Interzisă, iar, când am lăsat-o să intre, a sărit imediat pe pat, unde s-a ghemuit, torcând. Eram convinsă că venise să mă aline.

21

— Amy a plâns toată noaptea, a spus Gracie.

— Nu chiar toată noaptea, a contrazis-o Amy, imediat. Doar jumătate de oră. Şi nu ar trebui să spui nimănui, bârfitoareo.

— Îi spun doar lui Fanny. Gura lui Gracie s-a strâmbat, jignită. Ea înţelege.

Da, şi mă gândisem oricum la asta, fiindcă Amy purta ochelari de soare. Ar fi trebuit să fac la fel, nu doar pentru a-mi camufla ochii, ci fiindcă era foarte, foarte multă lumină afară.

De dimineaţă, ca prin minune, pătura de nori se ridicase şi avea găuri, prin care soarele pătrundea cu putere, pătând peisajul. După toate zilele mohorâte, lumina era pur şi simplu copleşitoare.

Nici măcar eu sau Amy nu puteam evita efectul dătător de optimism, că sufeream sau nu din dragoste.

Era ziua de dinainte de bal, penultima zi din anul curent şi, de dimineaţă devreme, atât în interiorul, cât şi în afara hotelului, era o activitate intensă. Dubiţele treceau permanent, aducând aranjamente florale, paleţi încărcaţi cu marfă de la băcănii şi o sculptură gigantică în gheaţă, pentru dineul de gală din ziua următoare. Bătrânul Stucky şi Iaromir încercau să controleze masele

de zăpadă neglijate din jurul hotelului. Fortărețele de la stânga și de la dreapta cărărilor curățate aveau acum peste doi metri înălțime. Păreau să se miște printr-un labirint de zăpadă.

Lângă curtea din față se afla un morman imens de zăpadă, pe care Carolin și cu mine l-am transformat în tobogan pentru copii. S-au dat pe el toată ziua. La marginea toboganului, Amy și cu mine pregăteam prăjiturele de zăpadă, pe care le vindeam clienților imaginari, într-un magazin imaginar care prepara zăpadă. Copiii nu aveau nevoie de mai mult ca să fie fericiți. M-am gândit la cuvintele lui Viktor Iegorov, care spusese că nu era posibil să se întâmple ceva rău în acest loc. Astăzi îl credeam. N-aș fi recunoscut-o de față cu Ben, însă poate că exagerasem cu bănuielile și temerile mele cu privire la Răpitorul de la Grand Hotel. Într-o zi atât de frumoasă – la prânz nu mai rămăsese nici urmă de nor pe cer – paranoia mea părea mai intensă decât de obicei.

Nu se putea spune același lucru despre răsuflatul Roman.

— Ai văzut că nenorocitul ăla a turnat Pisica Interzisă? mă întrebase deja Pierre la micul dejun.

Subiectul zilei era că Nico îi arătase proprietarului fotografii cu Pisica Interzisă. Adunase chiar și păr de pisică, drept dovadă. Prin urmare, de parcă hotelul nu era deja cuprins de suficient stres, Roman Montfort nu avea nimic mai bun de făcut decât să verifice sistematic pivnița și toate camerele din aripile destinate personalului, căutând Pisica Interzisă (sau o litieră, sau mâncare

pentru pisici), cu Nico și domnișoara Müller. Speram că se ascunsese bine. Rămăsese cu mine toată noaptea și nu ieșise pe fereastră decât în zori. Deși îmi făcusem patul, ideea că tatăl lui Ben și domnișoara Müller s-ar putea uita în valiza de sub pat și la ciorapii de pe raftul care-mi servea de șifonier era foarte neplăcută. Cu siguranță, ciorapii domnișoarei erau în teancuri frumos aranjate, muchie lângă muchie.

Faptul că nu a găsit nicăieri urmă de pisică l-a înfuriat îngrozitor pe Roman Montfort, care a urlat la Nico, pentru că doar fotografiase și nu prinsese pisica, așa că el, Montfort, pierduse timp prețios căutând-o. În loc de avansarea mult sperată (adio, pălăriuță de paj!), Nico nu mai avea niciun prieten, și nici măcar amicul său, Jonas, nu vorbea cu el.

Proasta dispoziție a tatălui lui Ben a devenit și mai acută pe parcursul zilei și am simțit-o și noi, afară. După-amiază, strigătele voioase ale copiilor l-au călcat atât de tare pe nervi, încât a cerut să ne retragem în spatele hotelului ca să ne jucăm.

Carolin a răspuns, cu calm, că, dacă el reușea să convingă copiii să își abandoneze mult iubitul tobogan, atunci firește că i-ar fi plăcut să se joace oriunde altundeva cu ei. A fost o mișcare inteligentă, fiindcă firește că Roman Montfort nu a îndrăznit să strice bucuria copiilor iluștrilor săi oaspeți.

Scrâșnind din dinți, a îndurat strigătele, dar nu fără a-i arunca lui Carolin priviri răzbunătoare, din când în când. Părea să aștepte ceva, altfel ar fi intrat să

se odihnească. Din cofetăria noastră imaginară, puteam urmări totul. Burkhardt Senior i s-a alăturat, după o vreme, aducând niște hârtii făcute sul – probabil planurile pentru magazinul de golf – și începând să deseneze linii imaginare în aer, cu gesturi generoase.

Am simțit că mi se strânge inima. Din cauza celorlalte probleme, împinsesem în fundal vânzarea hotelului. Astăzi nu voiam să îmi imaginez cum ai putea să distrugi un asemenea loc magic.

— Acolo unde este bradul va fi un bloc de patru etaje, cu apartamente, a spus Don, apărând brusc lângă mine. A arătat cu sacul de alunecat spre Bradul Semilună.

— Dumnezeule, am murmurat.

— Din hotel va rămâne numai fațada, a continuat Don. L-am privit cu atenție, însă, pentru prima dată, nu am intuit vreo urmă de ironie sau farsă. Cel puțin, cea din față. Tata spune că oamenii nu mai apreciază stilul bombonieră.

— Cum de vorbești despre asta? am întrebat, iritată. Credeam că e încă secret.

— Iar eu am crezut că ești atât de importantă pentru Ben Montfort încât deja știi secretul, a răspuns Don, fără să clipească.

— Ben și cu mine nu suntem..., am început, însă Don și-a dat ochii peste cap.

— Nu mă interesează ce sunteți și ce nu, Fanny Funke. Plecând, a împins-o pe Gracie într-un morman de zăpadă și apoi s-a aruncat, râzând, pe tobogan.

Gracie era pe cale să se răzbune, când altcineva i-a atras atenția.

— Ia uite, e Tristan? S-a îndreptat în fugă spre el și spre toți adolescenții Barnbrooke care veneau dinspre parcare. Mulți oaspeți plecaseră să schieze de dimineață, iar acum se întorceau, pe rând. Deși Amy adora să schieze, nu plecase cu ei, din pricina lui Aiden și, firește, din cauza Ellei și a lui Gretchen care, din nefericire, arătau fabulos în echipament de schi.

— Deja îmi imaginez fotografiile de pe contul de Instagram al lui Gretchen, #selfietelescaun, #fațaperfectă pentrucăciulă, #câtdeușorîmicarschiurile, a mormăit Amy, pironind pământul cu privirea când Aiden, încărcat cu trei perechi de schiuri, a trecut pe lângă noi spre magazie. Nu ar trebui să-și imagineze că îmi pasă dacă îmi calcă inima în picioare.

Asta mi-a amintit de discuția cu ajutorul de bucătărie, din seara anterioară.

— Este posibil să fi înțeles tu complet greșit, am spus. Poate că el nu și-a dat seama că i-ai dăruit inima, fiindcă i-ai întins-o în secret, în loc să îl îmbrățișezi cu toată dragostea.

— L-am întrebat dacă vrea să mă însoțească la bal, a mârâit Amy.

— Știu. Dar dacă a înțeles doar că îți pare rău pentru el, fiindcă nu aude, și de aceea înveți limbajul semnelor?

— De ce s-ar gândi la așa ceva? Mă cunoaște!

Am ridicat din umeri.

— Cu toții ne gândim la absurdități.

Viktor Iegorov a apărut în curtea din față. S-a apropiat de Roman Montfort și și-a privit ceasul. Acum așteptau amândoi. Stăncuțele, care se rotiseră ore bune deasupra noastră, se așezaseră acum pe copertina ușii rotative, toate șapte, și începuseră să discute animat.

Montfort a ridicat privirea, iritat.

— Detest creaturile alea oribile, l-am auzit mormăind. Sunt ca niște șobolani zburători.

Hugo Un-Picior a scos un croncănit ofensat, iar ceilalți au continuat să ciripească fără grijă. Dacă ar fi fost atenți la orele mele, l-ar fi putut ului pe proprietar cu un „Liniște, banană ce ești!" foarte pertinent, însă pregătiseră ceva și mai bun. Ca la comandă, s-au ridicat toți în aer și unul dintre ei a lăsat să cadă ceva care a aterizat, ca o flegmă groasă și albă, pe umărul hainei lui Roman Montfort. Un strop i-a ajuns pe ureche.

— Pleosc, am zis, mulțumită, dar m-am pierdut în șirul de înjurături ale patronului. A trebuit să se mulțumească să curețe cu mâneca, fiindcă, în aceeași clipă, o limuzină neagră a urcat lent pe alee și apoi a pătruns în curtea din față. Au ieșit doi bărbați. Era evident că pe ei îi așteptaseră Iegorov și Montfort. La fereastra camerei 301, domnul von Dietrichstein urmărea totul prin obiectivul aparatului. Speram că prinsese și momentul lansării găinațului.

— Interesant, nu?

Nu remarcasem că Tristan se apropiase de mine și de Amy, așa că am tresărit.

— Patru bărbați care-și strâng mâinile? Nu tocmai.

— Nici măcar dacă unul dintre ei are o valiză blindată în mână? Vocea lui Tristan suna foarte amuzată.

— Ah. Am remarcat-o și eu.

— Acolo se află, cu siguranță, faimosul colier pe care rusoaica l-a primit în ziua nunții, a spus Amy. Îl va purta mâine-seară, la bal.

Am privit-o surprinsă. Chiar nu exista nimeni în hotel care să nu știe despre așa-zișii Smirnovi și despre bijuteriile lor?

Tristan a încuviințat.

— Este legendarul diamant albastru Nadejda, a spus el încet. Cu montura actuală este încă imens, are 35,56 carate. Este înconjurat de alte 12 diamante tăiate fără cusur, montate în aur alb de 18 carate. Cândva i-a aparținut Ecaterinei cea Mare și s-a crezut că s-a pierdut, timp de decenii, după Revoluția din Octombrie.

Cei patru s-au îndreptat spre ușa rotativă și au dispărut unul după altul în foaier.

— Se presupune că este blestemat, a continuat Tristan. Legenda spune că, în secolul al XVII-lea, a fost furat dintr-un templu secret din Madurai, India. Era pe o statuie de aur a zeiței Kali, fiind al treilea ochi al ei.

— Cât de interesant! De unde știi toate astea? l-a întrebat Amy.

Tristan a ridicat din umeri.

— Știu cam tot ce se poate ști despre nestematele faimoase. Bunicul meu mi-a spus poveștile lor când eram mic. Dar cu zeița Kali nu te pui, așa cum au înțeles și jefuitorii din acele timpuri. În fond, Kali poartă o

fustă făcută din brațe retezate și are în mâini o seceră și un bol plin cu sânge. Este o zeiță a morții, cunoscută pentru violență, iar treaba ei este să mențină echilibrul în univers. Nu e de mirare că al treilea ochi al său nu a fost însoțit de noroc.

Amy s-a cutemurat.

— Nu mi-ar plăcea să port așa ceva.

— Dar este minunat, a spus Tristan, zâmbind în direcția camerei 301, unde domnul von Dietrichstein închidea fereastra. Și foarte fotogenic.

— Și foarte de interes, am adăugat, fiindcă, în aceeași clipă, domnul Huber din camera 117 a străbătut curtea din față și i-a urmat pe cei patru prin ușa rotativă. De unde a apărut, așa brusc?

— Da, a spus Tristan, încet. Pe piața neagră poate obține același preț ca la o licitație legală. Există atât de mulți playeri bogați cărora nu le pasă de lege! Și ar face orice să pună laba pe o asemenea piesă. Orice.

Doamne. Și tocmai astăzi îmi revenisem și îmi pusesem deoparte paranoia, alături de pălăria din aluminiu.

— Nu ne mai speria, m-am răstit la Tristan, uimind-o pe Amy.

Tristan mi-a zâmbit.

— Nadejda înseamnă speranță, apropo, a spus el, rotindu-se cu grație și cauzând o mică furtună de zăpadă. Chiar, știi că Aiden este îndrăgostit de tine, Amy? E doar prea mândru s-o spună, fiindcă îi este teamă că doar ți-e milă de el. Nu s-a oprit să vadă chipul lui Amy trecând

de la neîncredere la perplexitate, ci a străbătut nonșalant curtea din față și a intrat și el în hotel.

Nu l-am mai văzut toată ziua, altfel i-aș fi mulțumit. Reușise să o scoată pe Amy din proasta dispoziție. Dacă spusese adevărul, nu mai stătea nimic în calea unui final fericit pentru Aiden și Amy.

Măcar una dintre noi era fericită. O iubeam pe Amy din toată inima.

Pe de altă parte, eu nu puteam să trec pe lângă recepție cu ușurință. Mă enerva că Ben îmi zâmbea calin, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu era cazul să creadă că eram supărată pentru ce se întâmplase seara trecută, așa că i-am zâmbit și eu și chiar i-am făcut cu mâna, înainte să urc scările. Citisem undeva că se eliberează hormoni ai fericirii când zâmbești, timp de un minut. Dar eu nu am reușit nici 30 de secunde, fiindcă *eram* deranjată de ce se întâmplase cu o seară înainte și, probabil, corpul meu nu avea să mai secrete niciodată hormoni ai fericirii.

Acela era, probabil, motivul pentru care îmi apăruse un coș imens pe frunte, după cum am descoperit în spălător, ceva mai târziu. Și chiar mai aiurea a fost că am ales să-mi tai o șuviță ca să-l ascund, așa că acum nu doar că aveam un coș urât pe frunte, ci și un breton ca de ponei, care mă făcea să arăt foarte stupid.

A fost primul lucru pe care l-a remarcat Ben, când ne-am reîntâlnit. Voiam doar să-l salut pe Pavel, înainte să-mi încep tura la spa, dar când am intrat în spălătorie,

Ben se afla acolo, pe un scaun, cu pieptul gol, iar Pavel îi scurta o pereche de pantaloni negri.

— Ah, nu știam că ești aici, am spus, fără pompă – era adevărat, fiindcă Ben era în timpul programului.

Ben a răspuns:

— Ce-ai pățit la păr?

Când amândoi am tăcut, Pavel a preluat comunicarea.

— Sărmanul băiat are nevoie de un frac pentru mâine-seară, tocmai și-a amintit. Partea bună cu fracurile e că nu se demodează niciodată – trebuie doar să le ajustez. Jacheta e deja rezolvată. Dacă a furat cămașa de la taică-său, o strâmtez. Tot ce trebuie să fac apoi e să o calc. A arătat spre cămașa albă care atârna pe scaun. Dacă vrei să ajuți... Ah, părul tău arată ciudat. Ce ai făcut, Fannylein?

— Am un coș dedesubt, am spus, posomorâtă, ducând cămașa la masa de călcat.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să te mutilezi, a spus Ben.

— E un coș foarte mare. Cel puțin 18 carate, am răspuns.

Ben a chicotit.

M-am aplecat să pun în priză fierul.

— Ce bine că ești într-o dispoziție atât de bună, Benny. Am încercat să imit vocea lui I-am-Uitat-Numele. În plus, am făcut-o puțin peltică. *Ești un dulce, Benny. Ești cel mai bun!*

Ben s-a oprit din chicotit.

— Nu pot face nimic dacă altora... le *place* de mine, a spus el. I-am reparat telefonul, atât.

— Te rog să fii atentă la cămașă. Pavel s-a încruntat, îngrijorat, când a văzut cât de grosolan mă purtam cu cămașa. E singura pe care o avem, iar balul e mâine.

— Da, da, bine. Nu aveam de gând să spun nimic despre Gretchen și despre vals, nu... Cum a rămas cu domnul Huber, din camera 117? am întrebat. Doamne, nu se putea îmbrăca? Pieptul lui gol mă agasa, mai ales când și-a încrucișat brațele. Probabil că făcea flotări și abdomene în timpul liber, fiindcă un trup nu arăta așa de la sine.

— Asta am vrut să-ți spun seara trecută, dar ai dispărut subit.

— Fiindcă extratereștrii m-au teleportat pe nava lor, pentru o altă întâlnire conspiraționistă. Am trecut fierul peste poala cămășii. Spune-mi ce ai aflat.

Pavel a oftat.

— Nu-mi place când vă certați. Ar trebui să veniți cu mine mâine-seară, la concert. În Biserica Iezuită din Sion. Muzică frumoasă, corală. Bună pentru suflet. Mereu fac asta de Anul Nou și mă întorc plin de forță și de pace interioară.

— Dar nu ne certăm, Pavel. Discutăm doar. Chiar dacă trebuie să îi scot cuvintele cu cleștele lui Ben. Probabil fiindcă nu a aflat nimic, în afară de cum să repare telefoane și să fie cel mai bun.

— Ba da, a spus Ben. Se numește Alexander Huber și are 43 de ani.

— Oh, uau, l-am întrerupt, sardonic. Era ca o compulsie. Exact cum spune în cererea de cazare? Ce mai muncă detectivistică ai depus!

Ben a părut ofensat.

— Dacă vrei să știi, i-am căutat cartea de identitate și am făcut cercetări la oficiul de înregistrare și la angajatorul său. Doar ca să mă enerveze, a făcut o scurtă pauză. I-am văzut chiar și permisul de portarmă. Domnul Huber nu a venit aici să omoare pe nimeni, ci pentru colierul familiei Iegorov.

Aha. Sigur.

— Așa ți-a zis?

Ben a încuviințat, mulțumit.

— A fost chiar dornic să îndepărteze orice neînțelegere. Lucrează în asigurări sau, mai precis, pentru compania care i-a emis lui Iegorov asigurarea pentru colier.

Am rumegat informația.

— Colierul are o valoare inestimabilă. Ben era evident mulțumit de tăcerea mea impresionată. Dar Iegorov l-a asigurat la cu mult peste valoarea lui. Astfel, compania de asigurări vrea să știe mereu unde se află bijuteria. De îndată ce este scoasă din seiful de la bancă, trebuie să raporteze companiei pentru care lucrează Huber.

— Fanny, nu ține fierul pe material, m-a mustrat Pavel.

— Dar... Iegorov nu îl cunoaște. Mi-am mușcat buza de jos.

— Da. Iegorov nu știe că firma de asigurări a trimis un om care să nu scape din ochi colierul, a spus

Ben. Era clar că anticipase întrebarea și părea foarte mulțumit. Fiindcă există posibilitatea ca posesorii înșiși să facă obiectul de valoare dispărut, ca să încaseze banii. Probabil se întâmplă mai des decât am crede.

— Gata, a spus Pavel, atingând piciorul lui Ben.

Dar el nu s-a mișcat, ci m-a privit triumfător.

— Alte întrebări, domnișoară Pălărie-de-Aluminiu?

— Da, am răspuns eu, prompt. De fapt, mă convinsese de mult. În privința teoriei despre răpitor, eram de mult împăcată, însă mulțumirea lui Ben, în combinație cu pieptul lui gol și amintirea întâlnirii cu I-am-Uitat-Numele de aseară, a făcut aproape imposibil s-o recunosc. Mai întâi: colierul a ajuns azi, iar domnul Huber, acum o săptămână – de ce? Apoi, ce făcea în zona destinată personalului, sâmbătă? Și, în sfârșit, de ce nu te îmbraci? Crezi că trupul tău fără cămașă mă va impresiona cumva?

Ben s-a grăbit să se ridice. Roșise, deși nu în versiunea tomată din seara anterioară.

— Nu, a exclamat Pavel, acum ai făcut cute pe cămașă, Fanny!

— Nu o să vadă nimeni sub frac, oricum. În plus, am făcut-o intenționat.

— Cămașa trebuie să aștepte o clipă, Fanny. Am ridicat privirea, uimită. Monsieur Rocher își părăsea rar loja, și să vină aici la ora asta nu se mai întâmplase. Pisica Interzisă i se cuibărise în brațe, torcând. Avem nevoie urgentă de tine.

— Pentru...? am dat să întreb, când am auzit voci la distanță.

— Am prins-o și am pus-o într-o cutie lipită cu scotch. Trebuia s-o țină în loja portarului, până ajungeați. Dar a durat și... Era Nico, trădătorul, iar vocea iritată care îi răspundea era a lui Roman Montfort.

— Vrei să-mi spui când să merg și unde? a mârâit el. Ești norocos că trebuie să ajung la subsol.

Vocile s-au apropiat și am știut că trebuia să fac ceva, chiar doar fiindcă Monsieur Rocher mă privea, în așteptare. Când Roman Montfort năvălea aici, avea să găsească nu doar Pisica Interzisă, ci și pe mine, cu fiul lui pe jumătate dezbrăcat, în timp ce îi distrugeam cămașa furată.

— Dar e adevărat! Jur pe viața mamei mele, s-a jeluit Nico.

— Cred că mama ta regretă, a tunat Montfort. Întoarce-te la post, cretin inutil ce ești!

Am lăsat fierul, am sărit afară, pe hol, și abia ce am reușit să închid ușa de la spălătorie, când tatăl lui Ben a apărut de după colț. Și-a îngustat ochii în direcția mea, iar eu m-am împotrivit cu greu tentației de a mă lipi cu spatele de ușă, strigând „Nu le faceți rău!".

— Ah, iată-vă. Un cuvânt, domnișoară, ăăă..., a spus el.

OK. Găsise blana Pisicii Interzise pe patul meu, iar acum voia să mă concedieze. Era clar. Așa scăpa în sfârșit de interna care nu-și cunoștea locul și care se îndrăgostise de fiul lui.

— Mi s-a spus că te voi găsi aici. M-a măsurat de sus până jos, iar eu m-am chinuit să rămân pe loc. Cunoști familia Smirnov, din apartamentul Panorama, a continuat. Purta o haină nouă, fără găinați pe umăr. Și vocea lui era chiar prietenoasă, însă asta te putea păcăli.

Am încuviințat încet.

— Mâine-seară, cât timp familia Smirnov va fi la bal, au nevoie de bonă pentru micuța Natașa, a continuat el, mai tare. Iar domnul Smirnov v-a solicitat exclusiv pe dumneavoastră, domnișoară ăăă...

— Funke, am spus, uluită.

— În centrul de wellness nu va fi mare lucru de făcut mâine, așa că domnul Heffelfinger se poate lipsi de dumneavoastră. Deci, veți ajunge la ora 19:00 fix în apartamentul Panorama, purtând uniformă?

S-a întors să plece, dar s-a mai întors o dată.

— L-ați văzut cumva pe Monsieur Rocher aici, cu o pisică? Sau doar o pisică?

Am scuturat din cap, fără cuvinte.

— Așa mă gândeam și eu. A pocnit din limbă și a plecat mai departe. Am așteptat până când pașii lui nu s-au mai auzit pe scări și apoi am tulit-o înapoi în spălătorie, cu genunchii tremurând. Nici urmă de Monsieur Rocher și de Pisica Interzisă. Probabil că ieșiseră în siguranță, prin spate. Cămașa fusese salvată de Pavel de la distrugerea completă și atârna pe un umeraș. Iar Ben își pusese un tricou.

M-am aruncat pe un scaun, terminată.

— Unde eram? Ah, da. Dacă domnul Huber este Răpitorul, ar trebui să știu măcar acum, înainte să rămân singură cu micuța Dașa în apartamentul Panorama, mâine-seară, în timp ce domnul Huber se află în camera alăturată, cu un pistol.

Ben și-a dat ochii peste cap.

— Începi iar? Tocmai ți-am spus că... Ah, dar ajunge. Plec.

— Da, pleacă, am spus, în urma lui. Cu siguranță mai există multe telefoane mobile care au nevoie de reparații.

22

— E foarte obosită, a spus Iegorov, în ciuda faptului că Dașa sărea, cât se poate de vioaie, pe patul părinților ei, strigându-mi numele, încântată. Aerul tare, de munte, și joaca în zăpadă o fac întotdeauna să adoarmă repede.

Mi-am netezit uniforma perfect potrivită și am zâmbit a la Mary Poppins. Nu trebuia să creadă că un copil vesel mă copleșea. În fond, era doar unul.

Dașa a încercat un salt mortal. Nu am înțeles ce a spus, însă mă temeam că era ceva de genul: „Haide, Fanny, fă și tu un salt mortal".

— A mâncat, s-a spălat pe dinți și i-am citit. Iegorov s-a chinuit puțin să își închidă un fermoar. La fel ca toți bărbații, în seara asta purta frac și, deși îl costase de 20 de ori mai mult decât pe ceilalți, arăta fix la fel.

Când ajunsesem la apartamentul Panorama, Stella Iegorov nu mai era acolo, spre marele meu regret. Coborâse deja, însoțită de cățel, la recepția cu șampanie, unde le-a acordat și soților von Dietrichstein un interviu în exclusivitate, cu diamantul Nadejda în jurul gâtului. Sperasem să pot arunca o privire acestei bijuterii, însă treaba mea de bonă avea prioritate. Gracie, Amy și Madison, dar mai ales doamna Ludwig mă invidiau, deși

interesul doamnei Ludwig fusese îndreptat, mai degrabă, spre rochia ei. Mă întâlnisem cu ea și cu domnul Ludwig când se întorceau, ținându-se de mână, de la cafeaua de după-amiază. Doamna Ludwig nu putuse mânca prăjitura de entuziasm, iar domnul Ludwig părea ușor agitat, exersând pașii de vals pe hol, în timp ce doamna Ludwig îmi vorbea exaltată și sărea de la un subiect la altul.

În sfârșit, sosise ziua cea mare, pe care o aștepta de câteva decenii.

Când doamna Ludwig a aflat că îmi petreceam seara în apartamentul Panorama, ochii i s-au luminat.

— Ah, norocoaso! a strigat ea. Atunci, vei fi prima care o va vedea pe regina balului. Ce crezi, va purta o rochie albastră să se asorteze cu bijuteria? Deși roșu este culoarea ei, la fel ca și a ta, fiind brunetă, poate purta orice, spre deosebire de o bătrână ca mine... mie îmi este puțin cam teamă că rochia mea e prea decoltată. La vârsta mea, nu se cade să mai arăți atât. Nu vreau să mă fac de râs. Iar trena este atât de lungă, încât poți face doar niște pași foarte mărunți. Dacă mă împiedic și cad? Poate chiar în timp ce dansez?

Domnul Ludwig i-a pus o mână pe braț.

— Totul va fi bine, frumoasa mea! Te voi aștepta aici, la baza scărilor, și vei pluti spre mine ca un înger, știu asta. Iar dacă nu merge ceva în timpul dansului, va fi din cauză că te calc eu pe picioare.

Doamna Ludwig a râs și și-a așezat capul creț pe umărul lui.

Amândoi erau atât de dulci! Când voi îmbătrâni, îmi doresc să am și eu lângă mine pe cineva ca domnul Ludwig, care să mă sărute cu dragoste pe creștetul capului.

— Maimuțica fără de care nu adoarme se numește Alexei, mi-a explicat Iegorov, iar Dașa a continuat să-și exhibe talentul la sărituri pe pat. Este al doilea nume al meu. Se află lângă patul Dașei. Dar, dacă vrea, poate dormi în patul nostru – i-am promis. A zâmbit, ușor stânjenit. De obicei, vine oricum la noi în timpul nopții.

Am încuviințat, înțelegătoare. Din punctul meu de vedere, Dașei îi plăcea să sară, iar pentru mine avea să fie amuzant să încerc și eu. Firește, doar după plecarea lui Iegorov.

Și-a privit ceasul.

— Dacă se întâmplă ceva, a arătat el spre podea, ne găsești în sala de bal.

Am încuviințat iar. Era la o aruncătură de băț. Ieșeai pe ușă, mergeai puțin spre dreapta, pe coridor, apoi coborai scările și intrai în sala de bal. Se auzea muzica, deși surprinzător de vag, fiindcă apartamentul se afla chiar deasupra orchestrei, unde muzicienii de la gală începuseră să se pregătească încă de după-amiază. Instrumentele cu corzi fuseseră acordate. Sala de bal era de nerecunoscut, cu fețele de masă din damasc care acopereau mesele dispuse în jurul ringului, cu aranjamentele florale luxoase, cu suporturile de lumânări de pe pereți și de pe mese. 276 de lumânări trebuia să fie aprinse la ora opt, scăldând sala într-o lumină aurie și

același număr de lumânări era disponibil pentru a le înlocui pe cele consumate. Toate astea le aflasem de la Monsieur Rocher. Doi chelneri aveau misiunea de a păzi lumânările și să patruleze, cu discreție, de-a lungul pereților, ducând gustări, ca să se asigure că nu picura niciuna și că nimic nu lua foc. Nu invidiam pe nimeni pentru treaba pe care o avea acolo, jos. Cel mult o invidiam pe Gretchen Barnbrooke, care putea să danseze vals cu Ben, chiar de la început. Probabil arăta absolut superb, într-o rochie divină. (Gracie și Madison mi-o descriseseră foarte bine, deși nu îmi aminteam ce culoare avea, însă părea extraordinar de frumoasă.)

Pe de altă parte, niciun concept de iluminare special, nicio orchestră de corzi, nicio rochie de bal, nimic nu putea depăși valsul de pe acoperiș și, indiferent ce se întâmpla cu noi după aceea, nimeni nu îmi putea răpi momentul. Aveam să îl povestesc, probabil, nepoților, dacă ajungeam o bătrână acră. Ah, stai, nu era posibil. Firește, oricât de acră deveneam, n-aș fi avut nici copii, nici nepoți. Cel mult, o pisică slabă și morocănoasă.

Iegorov a oftat.

— Cred că am explicat totul, nu?

— Da, așa este. Am zâmbit din nou dulce, în stil Mary Poppins. Dașa și cu mine ne vom face comode aici, până vă întoarceți.

— O să mai arunc o privire, din când în când, a spus el.

— Vă rog. Este la câțiva pași.

— Îți pot aduce niște gustări, a spus el, închizându-și cei doi nasturi ai hainei de costum și sărutându-și fiica pe obraz.

Dumnezeule, da! Aperitivele erau divine, cu siguranță!

— Nu, mulțumesc, am spus, și cred că domnișoara Müller ar fi fost mândră de mine. Am mâncat deja. Să aveți o seară minunată!

Dașa a sărit în sus și în jos și a strigat ceva în rusă, care probabil însemna „Dar pleacă odată!", apoi Iegorov a zâmbit și a ieșit din cameră.

Deși teama mea de Răpitor se evaporase, în mare parte, din motive de siguranță am pus și lanțul la ușă.

Probabil că fostul meu suspect se afla jos, cu ceilalți, la recepția cu șampanie, privind cu obstinație colierul Stellei Iegorov. Ea crezând că ar putea fi vreun urmăritor.

Am verificat dacă toate ferestrele și ușile erau închise bine, în timp ce Dașa a sărit de pe pat și a târât după ea maimuțica și o carte cu poze. Era scrisă cu litere chirilice, însă nu conta. Ne-am așezat pe pat, una lângă alta, ne-am uitat la poze și ne-am spus una alteia povestea, în rusă și în engleză. Din când în când, am scos sunete amuzante, de maimuță, pentru Alexei, iar Dașa a chicotit.

În mijlocul performanței noastre teatrale, cineva a sunat la ușă. Nu toate camerele aveau sonerie, ci doar apartamentele mari, și avea un sunet deloc melodios, de parcă un majordom neprietenos s-ar fi ascuns în perete, încercând să scape de toți vizitatorii.

Am mers în vârful picioarelor până la ușă și am aruncat o privire pe vizor.

Era doamna Ludwig în halat și chiar și prin vizor am observat că plânsese.

Am deschis ușa, în grabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Nu ar fi trebuit să fiți jos, la recepția cu șampanie?

Doamna Ludwig și-a tras nasul.

— Slavă cerului că ești aici, draga mea! Nu știam unde să mă duc.

Am tras-o de mână înăuntru și am închis iar ușa, punând inclusiv lanțul și zăvorul.

— S-a întâmplat ceva cu domnul Ludwig? am întrebat. Dașa s-a uitat îngrijorată la noi, de pe pat, deși nu putea înțelege ce discutam.

— Nu, a răspuns doamna Ludwig, ștergându-și nasul cu mâneca halatului. Mă așteaptă jos. La capătul scărilor, cum a promis. Dar...

— Ce se petrece? Voiam s-o îmbrățișez, atât de nefericită părea.

— Rochia, a icnit doamna Ludwig, desfăcându-și cordonul halatului. Am încercat totul, însă nu pot să închid fermoarul acela oribil.

— Asta e tot? Am oftat ușurată. Îmi imaginasem tot soiul de scenarii horror, începând cu domnul Ludwig, care ar fi putut suferi un atac de cord chiar atunci. Ne descurcăm. Lăsați-mă să mă uit. De sub halat a ieșit o rochie neagră de seară, cu paiete, care, într-adevăr, avea

un fermoar lung și dificil de încheiat, care se căsca larg la spate. L-am închis cu precauție și am spus: Nici măcar o contorsionistă n-ar fi reușit de una singură. Cu un asemenea fermoar, oricine ar avea nevoie de ajutor. Gata! Arătați ca o prințesă.

Dașa i-a întins doamnei Ludwig un șervețel nazal de pe noptieră și a ciripit ceva în rusă, înainte să se urce înapoi pe pat și să se facă din nou comodă între perne.

Doamna Ludwig a zâmbit.

— Ce copilă adorabilă! La fel și dumneata! Te rog să mă ierți, mi-am pierdut cumpătul. Nu prea mi se întâmplă.

— Înțeleg. V-ați bucurat atâția ani la gândul unui moment și, când a sosit, s-a înțepenit fermoarul. I-am zâmbit cu drag. Abia așteptam să îi spună bunicul lui Tristan ce valoare avea inelul pe care-l purta pe deget, însă, în clipa aceea, nu cred că ar fi putut fi mai fericită.

— Dar nu mai stați pe gânduri, vă așteaptă domnul Ludwig!

Dar doamna Ludwig nu se grăbea. S-a uitat prin cameră cu ochi mari și curioși și s-a îndreptat spre pat, cu halatul pe braț.

— Deci așa arată apartamentul Panorama. E foarte înalt. Și are atâtea ferestre... Dar draperiile sunt la fel cu ale noastre? Unde este cățelușul?

— Va petrece seara împreună cu mopsul familiei von Dietrichstein, din camera 301, am spus.

— Cât de drăguț. Doamna Ludwig i-a zâmbit călduros Dașei. Dar cineva pare obosită. Poți dormi în patul lui mami și al lui tati? Copiii mei aveau voie. Este maimuțica ta? A mângâiat buclele Dașei, apoi s-a îndreptat și a inspirat adânc, parcă adunându-și curajul pentru seară.

Am vrut să spun ceva încurajator, când s-a auzit o bătaie în ușă. Doamna Ludwig a tresărit.

— Cine este?

— N-am idee, am spus, îndreptându-mă spre vizor. Afară se afla Ben, încheindu-și haina. Este Ben Montfort, am completat, descuind ușa.

— Doamne! Doamna Ludwig a bojit șervețelul în mână. Va fi surprins să mă vadă. Sper să nu ai probleme fiindcă m-ai lăsat să intru.

— Nu, va înțelege, am asigurat-o eu și am deschis ușa, lăsându-l pe Ben să intre.

— Aici erați, a spus el, văzând-o pe doamna Ludwig. Soțul dumneavoastră se plimbă la capătul scărilor...

— Am avut o mică problemă cu vestimentația, însă domnișoara aceasta săritoare a rezolvat-o pentru mine. Doamna Ludwig a mai inspirat o dată adânc. Atunci... țineți-mi pumnii.

Nu m-am putut abține și am sărutat-o pe obraz.

— E seara dumneavoastră, am spus. Și va fi minunată.

— Ce problemă a avut? a întrebat Ben, după ce am închis și încuiat ușa în urma doamnei Ludwig.

— Nu i se închidea fermoarul. Fiindcă eram atât de emoționată, nu am reușit să adopt un ton rece. M-am uitat spre pat și am văzut că Dașa era întinsă pe pătură și că deja adormise. Tatăl ei avusese dreptate, lucrurile merseseră foarte ușor. Cu grijă, i-am pus o pernă sub cap și am învelit-o. Cu ce te pot ajuta? l-am întrebat pe Ben, încet.

— M-am gândit să trec pe aici și să văd ce faci. A ridicat maimuțica Dașei, care căzuse pe jos.

— Ah, și eu care credeam că ai venit ca să-mi arăți cât de mișto arăți în frac. Era adevărul și, dintr-odată, chiar m-am simțit precum Cenușăreasa, în uniforma mea de cameristă. Măcar coșul acela oribil dispăruse peste noapte, de parcă nu s-ar fi aflat niciodată acolo. Pavel aplicase niște șnaps de pere de la cumnatul bătrânului Stucky. Chestia aia făcuse minuni. Iar bretonul ciuntit mi-l prinsesem într-o parte, cu o clămiță.

— Mersi, a spus Ben, roșind ușor. Și tu arăți bine, Fanny.

A trebuit să rânjesc.

— Da, ciorapii ăștia sunt superbi.

— Arăți întotdeauna super, indiferent ce porți, a șoptit Ben. Sincer. Ești... ești atât de... S-a încurcat.

Am așteptat câteva secunde, apoi am întrebat:

— N-ar trebui să fi coborât de mult? Nu trebuie să înceapă valsul?

A încuviințat.

— Ba da. Însă voiam... voiam doar să îți spun că... S-a poticnit din nou, iar eu am așteptat.

În sală au început să cânte viorile.

— Voia Domnului, am spus eu. Indiferent ce voiai să îmi spui trebuie amânat. Tatăl tău te va ucide dacă nu apari în următoarele secunde.

— Da, a murmurat el, mergând spre ușă și descuind-o. Așa este. S-a întors. Poate mai trec pe aici.

Apoi s-a grăbit să plece, iar eu am rămas cu buza umflată. Doar că, dintr-odată, m-am simțit mult mai bine. Aproape încântată, am închis ușa și am pus lanțul și zăvorul.

23

Ben nu întârziase. Ceasul digital, cu alarmă, de pe noptieră, mi-a confirmat asta. Când plecase, era doar opt fără un sfert – evident, orchestra făcuse doar o încălzire. Sau viorile ar fi trebuit să amăgească oaspeții de la recepția cu șampanie și de la cina de gală spre sala de bal. În orice caz, a durat aproape o jumătate de oră până au început. Am remarcat că s-a lăsat liniștea și apoi Mara Matthäus a vorbit la microfon.

Din păcate, nu se înțelegea ce spunea, fiindcă pereții erau prea groși, însă imaginația îmi era suficientă. Iar când o voce sonoră a preluat microfonul, am știut imediat că Roman Montfort își adresa acum urările ipocrite de bun venit oaspeților, care, firește, râdeau și băteau din palme. Probabil a sărit peste micul detaliu – că acesta urma să fie ultimul bal din tradiția creată de dragii lui stră-străbunici.

Dașa dormea adânc. Micuța fiică de oligarh nu era nici iritată de zgomotul vocilor și al muzicii, nici deranjată de vocea amplificată de microfon a Marei Matthäus și de cea a lui Montfort. Părea desprinsă dintr-o poveste, întinsă în mijlocul patului imens, cu buclele în dezordine, cu brațele ei mici întinse larg. Așezasem maimuțica

lângă ea și voiam să mă ghemuiesc și eu de partea cealaltă, însă, din păcate, nu era patul meu, ci al oaspeților noștri VIP, iar, dacă Viktor Iegorov venea să ne verifice, nu era cazul să mă găsească picotind pe perna lui. Așa că m-am așezat pe canapea, furioasă că nu puteam folosi telefonul mobil în timpul lucrului. Altfel, aș fi putut chatui cu Delia, în loc să mă plictisesc. Erau câteva cărți pe noptieră, probabil pe partea patului pe care dormea Iegorov, însă erau în rusă, precum cartea ilustrată a Dașei.

Jos, a fost un moment de tăcere, apoi cornul, flautul și corzile au intrat în scenă. Primele note ale „Valurilor Dunării" s-au ridicat blânde și abia simțite și, odată cu ele, a început să ruleze și filmul din mintea mea. Candelabrele își aruncau lumina magnifică pe podea, în timp ce Ben o conducea pe Gretchen pe ring, pe notele de început. Și-a pus un braț în jurul taliei sale și a privit-o grav. Apoi, odată cu măsura de trei pătrimi și cu muzica tot mai dinamică, au început să se miște, au dansat prima voltă, și apoi următoarea, iar rochia ei minunată s-a rotit în jurul lor, în timp ce ea îi surâdea fericită...

S-a auzit o bătaie în ușă. Părea urgent. Apoi, soneria. Primul meu gând a fost că Ben o lăsase pe Gretchen în mijlocul sălii de bal și urcase la mine. Am respins gândul, în drum spre ușă. Însă era mai probabil că Viktor Iegorov venise să vadă ce făcea fetița.

Dar prin vizor am zărit pe nimeni alta decât pe doamna Ludwig, care-și agita poșeta cu paiete.

Pentru Dumnezeu, acum ce se mai întâmplase? Trebuia să fie jos, în sala de bal, valsând așa cum visase

o viață. Eram pe punctul de a scoate zăvorul, însă, dintr-odată, am simțit o mână care-mi apăsa gura, din spate, în timp ce eram trasă de lângă ușă.

Până atunci, nu știusem cu adevărat ce însemna să ai un șoc, și nici să fii speriată.

Cea mai urâtă parte, însă, a fost că nu puteam face nimic, dar chiar nimic, exceptând să mă zbat cu toată forța, ceea ce nu a ajutat prea mult, fiindcă adversarul era mult mai puternic decât mine. M-a apucat cu putere din spate, m-a tras spre baie, și singurul lucru la care m-am putut gândi era „Nu! Nu! Te rog, nu!" – și nici nu cred că am reușit să zic cuvintele.

Dar acum am înțeles de ce oamenii făceau pe ei de frică. Mult nu mi-a lipsit nici mie.

Atacatorul m-a tras în baie, m-a lipit cu spatele de ușă și a aprins lumina.

Mi-am dat seama că era Tristan. Tristan Brown din camera 211.

— Șșș, a spus el. Nu te teme, Fanny, sunt eu.

Dar era mult prea târziu. Eram deja aproape paralizată de teamă și groază.

Încet, Tristan și-a relaxat strânsoarea, însă îmi ținea încă mâna la gură și bloca ușa cu trupul.

— Trebuie să mă asculți cu atenție, Fanny. Și să ai încredere în mine. A vârât mâna liberă în buzunarul fracului și a înjurat încet. La dracu'. Mi-am pierdut telefonul cât mă cățăram. În fine. Nu avem timp. Ascultă, în fața ușii apartamentului sunt Răpitorii de la Grand Hotel, și trebuie să plecăm de aici înainte să intre. Îl

cunoșteam pe Tristan cel arogant, superior și mereu amuzat. Dar acum aproape că îl credeam speriat. Vei îmbrăca fetița, acum, și apoi vom ieși cu toții pe geam și vom fugi. Încuviințează dacă ai priceput.

Am clătinat din cap. Înnebunise? La ușă nu era niciun răpitor, ci doamna Ludwig!

Tristan a oftat, nerăbdător.

— Știu că totul este foarte confuz pentru tine și îmi doresc să fi știut totul dinainte, ca să nu ne încurcăm așa. Dar tocmai am aflat. Dacă îți dau drumul, strigi?

Am scuturat din nou din cap, iar Tristan și-a îndepărtat cu grijă mâna. Chiar și să fi vrut să strig, probabil n-aș fi reușit decât să scot un croncănit.

— Greșești. La ușă este doar doamna Ludwig, am spus. Iar domnul Huber i-a arătat lui Ben permisul lui de portarmă, așa că nu-i nici urmă de Răpitor de la Grand Hotel aici... Am expirat.

Tristan m-a apucat de brațe cu ambele mâini și m-a scuturat ușor.

— Ba da, din păcate. Și sunt aici. M-a împins de lângă ușa băii, ca să o deschidă și să arunce o privire în cameră. O vedeam pe micuța Dașa întinsă pe pat. La fel ca toți ceilalți, am căzut și eu în plasa ținutului de mână, chiar dacă povestea cu inelul m-a făcut să îmi pun întrebări. Dar cine să se gândească la răpitori? M-a prins de mână și m-a tras în cameră, de unde s-a auzit o nouă bătaie în ușă. De afară s-a auzit vocea plângăreață a doamnei Ludwig:

— Ești acolo, Fanny, dragă?

Părea cu adevărat disperată. Pe jumătate, doream să mă reped la ușă și să strig că aveam chiar eu nevoie de ajutor, fiindcă fusesem încolțită de un englez nebun, care vorbea în dodii. Dar cealaltă jumătate începuse să îl creadă pe Tristan. Aș fi vrut să am o a treia jumătate care să-mi spună varianta corectă, și în liniște.

— Am nevoie iar de ajutorul tău! a strigat doamna Ludwig.

— Iar? Tristan m-a zgâlțâit mai tare. Fanny, doamna Ludwig a mai fost în cameră?

Am încuviințat.

— Da, mai devreme. I se înțepenise fermoarul.

— Rahat! Tristan mi-a dat drumul, s-a aruncat pe pat și a încercat să o trezească pe Dașa. A scuturat-o puternic, fără să se oprească din înjurat. Cred că a adormit-o deja. A început să o examineze, suflecându-i mânecile, apoi i-a dat la o parte buclele de pe gât. Uite, a spus, arătând spre un punct roșiatic. Este posibil să fi fost un ac hipodermic.

Doamne. Mi-am amintit foarte limpede cum se aplecase doamna Ludwig deasupra Dașei și cum o mângâiase pe cap...

Fusesem atât de naivă.

— Familia Ludwig sunt Răpitorii de la Grand Hotel? am șoptit.

Tristan a încuviințat, mohorât.

— Da, așa se pare. Cuplul în vârstă, pe care-l place toată lumea...

— Fanny, draga mea? Doamna Ludwig a bătut iar la ușă, dar fără să mai pară plângăreață, ci doar iritată.

Tristan a privit în jur, disperat.

— Nu înțeleg de ce nu te-a ucis imediat, ca să termine treaba. Era acolo unde-și dorise.

Doamna Ludwig și omuciderea în aceeași propoziție... suna complet aiurea. Și totuși, îmi aminteam perfect cum expirase adânc când auzisem amândouă bătaia în ușă.

— A plecat fiindcă venise Ben, am șoptit.

— Atunci, fiul hotelierului, fără să știe, te-a salvat. Tristan a ridicat-o pe Dașa din pat. O ducem în brațe. Fanny, nu!

Mă apropiasem de ușă, însă nu ca să o deschid, așa cum probabil crezuse Tristan, ci fiindcă auzisem o a doua voce, mult mai profundă.

— Nu deschide, a spus doamna Ludwig.

— Poate că e la baie? a spus cealaltă voce, care-i aparținea domnului Ludwig – am recunoscut-o pe loc. Sau poate că s-a strecurat afară, fiindcă micuța dormea adânc? A râs. A observat ceva când ai fost aici?

— Nu, cu siguranță nu, a răspuns doamna Ludwig.

Din păcate, avea dreptate. Nu remarcasem absolut nimic.

Următoarele cuvinte mi-au dat amețeală.

— Ai cheia universală? a întrebat domnul Ludwig, la fel de calm de parcă și-ar fi întrebat soția cum e vremea. Aș vrea să plecăm înainte să se încheie valsul. Ah, mi-e dor de vechiul meu Walther PPK, Glockul ăsta e lipsit de stil și pretențios, chiar dacă îmi place amortizorul.

Îngrozită, am sărit de lângă ușă.

— Au o cheie universală, i-am șoptit lui Tristan, uluită. Și un pistol cu amortizor.

Tristan a încuviințat, încruntat, și a strâns-o pe Dașa în brațe.

— O să se ocupe în câteva secunde de zăvor și de lanț. Sunt profesioniști. Noi trei am face bine să ne cățărăm pe fereastra de alături. Dacă încuiem, ar putea dura până să își dea seama că nu mai ești acolo. Jos, putem primi ajutor, iar eu îți pot explica totul, amănunțit. Să sperăm că nu au complici în fața casei.

— Nu putem ieși pe fereastră, Tristan. Mă ia cu amețeală numai când mă gândesc. Iar Dașa este inconștientă. Noi... Panicată, am privit în jur. Ochii mi-au căzut asupra telefonului și, ușurată, aproape că am izbucnit în lacrimi. De ce, pentru numele Domnului, nu îl văzusem mai devreme? Sun în loja portarului, Monsieur Rocher va chema poliția și va trimite ajutoare... Domnul Huber poate veni cu pistolul...

Dinspre ușă s-au auzit zgomote metalice. Cineva încerca broasca. Și, deși fusese mereu prezentă, am auzit din nou muzica. Probabil creierul îmi ieșise din uz pentru câteva minute. Valsul tocmai ajunsese la apogeu și îmi era limpede că orice strigăt de ajutor, de exemplu de pe terasa acoperișului, ar fi fost de neauzit în beznă. Toată lumea era în sala de bal, însă Monsieur Rocher ar fi fost disponibil. Cu siguranță se afla în loja lui, neclintit ca o stâncă.

Cu degetele tremurând, am format interiorul și am irosit secunde prețioase doar ca să îmi dau seama că telefonul nu funcționa.

Am șoptit „Alo?" în telefon, în repetate rânduri, până când mi-a venit ideea să verific cablul... și am rămas cu o bucată în mână.

Cineva tăiase cablul de alimentare.

— Doamna Ludwig! Era probabil alt lucru de care se ocupase mai devreme. Aș fi căzut la podea, neajutorată, dacă Tristan nu m-ar fi târât alături, în dormitorul Dașei. Dașa dormea în brațele lui. A închis ușa după noi.

— Haide, Fanny. A pocnit din degete sub nasul meu. Nu renunța, poți s-o faci!

Nu eram atât de sigură. Degetele îmi tremurau atât de tare, încât abia am reușit să o acopăr pe Dașa cu haina de samur, care atârna pe un umeraș de la capătul patului. Între timp, Tristan a împins un dulap în fața ușii.

— E o nebunie, am mormăit eu, în timp ce așezam căciula de samur pe buclele Dașei, aceeași căciulă după care venisem în apartament, acum o eternitate. Mi se părea un moment desprins din altă viață.

— Suntem doar la primul etaj, a încercat Tristan să mă liniștească. Sunt doar cinci metri până jos, iar zăpada este atât de înaltă și de moale, încât e mai bună decât orice saltea. Mai întâi, o arunc pe Dașa, și apoi sar și eu și fugim.

Deja, în timp ce vorbea, mă împinsese către pervaz. Fereastra era deschisă, probabil de când intrase el în

apartament, mai devreme. M-am prins de pervaz, respirând greu.

— Minunat! Nu putem arunca o fetiță de patru ani pe fereastră... Am ascultat, neliniștită, zgomotele ce veneau din camera alăturată.

— Ba da, putem. Trebuie! Fă un pas mare. Vei cădea pe moale, îți promit.

Și cu asta, Tristan m-a împins cu putere.

24

Tristan avusese dreptate. Zăpada era mai moale decât o saltea. Dar, spre deosebire de o saltea, era și adâncă, și udă. Nici bine nu îmi revenisem din șoc, când am văzut cum îmi pătrunde apa prin ciorapi și în pantofi. Dar îmi făceam mai multe griji pentru Dașa. Imaginea trupului ei zburând prin aer nu o voi uita niciodată, însă reușisem să o prind, așa că speram să nu se fi rănit. Totuși, afară erau minus șase grade, iar ea nu avea nici pantofi, nici ciorapi. Trebuia să ne grăbim să o ducem la căldură și în siguranță.

Naivă cum eram, crezusem că, odată ce supraviețuiam căderii, coșmarul avea să se încheie. De fapt, pericolul nu dispăruse. Deși nu era deloc probabil ca familia Ludwig să sară în hăurile morții, nu credeam că vor accepta, pur și simplu, ca victima lor să fi dispărut.

Tristan m-a tras la adăpostul hotelului, de îndată ce a aterizat lângă mine, ca o pisică, așa cum îmi promisese sus. Am încercat să gândesc. Oare soții Ludwig descoperiseră deja fereastra deschisă și se uitau la noi? Oare aveau să tragă în noi, dacă ne mișcam? Sau își anunțaseră vreun complice prin telefon, care era pe cale să preia și

se afla chiar după colț, gata de acțiune? Mi-am imaginat cuplul de răpitori împleticindu-se în jos pe scări, în timp ce se țineau de mână, grăbindu-se să ne prindă, înainte să putem intra și să dăm alarma.

Iar asta nu a fost deloc ușor. Aterizasem în partea din spate a sălii de bal și acum ne aflam în fața ferestrelor arcuite, iluminate festiv, în zăpada adâncă, unde nu ne putea vedea și auzi nimeni. M-am simțit ca un naufragiat care plutea în oceanul întunecat, neajutorat, lângă carena înclinată a navei de croazieră. Următoarea intrare era tocmai după ce înconjurai întreaga aripă sudică – era terasa micuță pentru fumători, din fața centrului de wellness, unde îl văzusem pe Tristan pe fațadă, săptămâna trecută. Sau puteam să fugim în jurul aripii estice, spre partea din față a porticului principal, lucru pe care-l preferam, instinctiv, fiindcă se petreceau atât de multe acolo, încât soții Ludwig nu ar fi îndrăznit să ne ia prin surprindere.

În orice caz, niciuna dintre variante nu era tocmai la o aruncătură de băț de zăpada adâncă. O mai purtam și pe Dașa în brațe, fără cunoștință, și abia puteam zări ceva în fața ochilor. Luna nu se ridicase încă, iar lumina dinspre ferestre nu era suficientă ca să pătrundă prin bezna adâncă ce înconjura Castelul din nori.

Atunci mi-a venit ideea toboganului de cărbuni. Nu era tocmai o intrare în hotel, însă trapa folosită pentru încărcarea cărbunilor în pivniță, în vremuri imemoriale, era suficient de largă pentru o persoană și mult mai aproape, chiar aici, în aripa de est, unde aripa de sud se

întâlnea cu clădirea principală. Trebuia doar să ne croim drum vreo 30 de metri prin zăpadă, ținându-ne aproape de zid, și ajungeam. Deși trapa nu mai era folosită, era ușor de deschis, dacă teama mea că ar fi ruginit sau înghețat se dovedea nefondată.

În sfârșit, faptul că știam atât de multe lucruri despre hotel se dovedea util. Pavel nu îmi dezvăluise încă toate secretele subsolului, însă vechea pivniță de cărbuni era vecină cu spălătoria. Nimeni nu avea să suspecteze că eram acolo.

Tristan s-a mai uitat o dată în jur, apoi a alunecat primul prin trapă, ca să o prindă pe Daşa de jos. I-am urmat, iar când am simțit teren solid sub tălpi și am inhalat aerul stătut, cu iz de mucegai, am respirat ușurată.

Eram în siguranță!

Îmi părea foarte rău pentru Daşa. Fusese adormită, aruncată pe fereastră, și acum printr-o trapă de cărbuni. Mâine-dimineață avea să fie plină de vânătăi, însă era mai bine decât să se afle în ghearele răpitorilor.

— Nu a fost o scurtătură rea, a spus Tristan, aprobator, când am aprins lumina și am deschis ușa care dădea spre spălătorie. Era o ușă grea, iar din afară o puteai încuia cu un zăvor masiv – ceea ce, din fericire, nu făcuse nimeni.

Din păcate, totul era neobișnuit de tăcut, de întunecat și de părăsit. Mi-am amintit brusc că Pavel era astăzi în Sion, să asculte concertul din seara de Anul Nou. Cât de ironic. Totuși, după episodul de panică, am simțit că revenisem acasă.

Am aprins luminile și aici. Mi-ar fi plăcut să pornesc și câteva mașini de spălat și uscătoare, ca să creez un peisaj acustic familiar. Apoi am luat-o pe Daşa din brațele lui Tristan și am încercat să-i încălzesc picioarele cu mâinile. Era inutil, fiindcă și mâinile mele erau înghețate.

— Crezi că tranchilizantul o poate afecta? am întrebat eu, neliniștită. Cel puțin fața ei arăta normal și respira regulat.

Tristan părea să se fi gândit la același lucru. A clătinat din cap.

— Cred că ar arăta altfel, a spus, uitându-se în jur.

— Și acum? am întrebat, imaginându-mi cum năvăleam în sala de bal și urlam: „Ajutor! Răpitorii!"

Tristan nu părea să aibă un plan.

— Cine știe câți complici or avea... aici suntem în siguranță, deocamdată, a murmurat el.

— Ar fi bine să dăm drumul la un uscător, am spus, limpede. Senzația de supraviețuire era copleșitoare. Nu săreai în fiecare zi de la primul etaj. Dar acum cele o mie de întrebări reținute din cauza valului de adrenalină se grăbeau la suprafață.

După ce am pus-o pe Daşa pe un teanc de cearșafuri și am început să-i frec picioarele cu un prosop, Tristan a deschis ușa dinspre coridor și a aruncat o privire afară.

— Există vreun telefon aici?

Am clătinat din cap.

— Cel mai apropiat e în bucătărie. Mai există unul în centrul de wellness. Ambele sunt cam la aceeași distanță. De unde ai știut că soții Ludwig sunt răpitorii?

Și cum de ai ajuns la timp ca să ne salvezi? O secundă mai târziu și aș fi deschis ușa. Retrospectiv, ideea mă umplea de groază.

— Da, a fost aproape. Tristan a închis ușa din nou. Am aflat prea târziu cine sunt cu adevărat. Erau deja pe drum, așa că nu am avut de ales decât cealaltă variantă de a ajunge în apartament. Știam că avea să fie dificil să îți explic, așa că a trebuit să... A schițat un zâmbet. Dar recunosc că te-ai adaptat repede.

Nu era deloc așa.

Totul mi se părea atât de absurd! Mai întâi, lui Ben îi luase zile întregi să mă convingă că nu exista un Răpitor de la Grand Hotel, iar acum se dovedise că erau chiar doi. Și dintre toți trebuiau să fie soții Ludwig, favoriții mei? Nu, nu eram pregătită pentru asta.

— Cum ai aflat?

— Inelul, a explicat Tristan. M-am gândit că era straniu să fi purtat cineva o asemenea bijuterie timp de 40 de ani fără să îi remarce valoarea sau fără ca altcineva să-și dea seama că era vorba despre platină, și nu despre argint. Și piatra! Nici măcar nu arată a beril. Nu cumperi un diamant roz de așa dimensiune și calitate de la bijutierul de la colț. Sunt pietre foarte rare. Povestea cu târgul de vechituri părea cusută cu ață albă, și pentru mine, și pentru bunicul. Ne-am gândit că am dat peste un cuplu de escroci foarte isteți. Nici nu visam că ar putea fi niște răpitori periculoși. Dar, când m-ai întrebat despre Răpitorul de la Grand Hotel, mi s-a declanșat sistemul de alarmă.

— Nu înțeleg. Picioarele Dașei se încălziseră, așa că am trecut la mâini.

Tristan s-a sprijinit cu spatele de ușă.

— Bunicul și-a amintit imediat de cazurile de răpire, fiindcă răpitorii fuseseră atât de neobișnuiți – pe lângă cash, cereau mereu lucruri de valoare și arătau un bun-gust surprinzător. Știau precis ce aveau părinții victimelor, de la bijuterii la tablouri, la o vioară Stradivarius care valora câteva milioane de euro. A durat o vreme, dar, chiar înainte de bal, am primit vești de la un prieten care a corelat fotografia noastră cu diamantul roz cu toate informațiile despre cazurile de răpire. Fără îndoială, piatra de pe inelul de logodnă al doamnei Ludwig a fost cândva parte dintr-o broșă deținută de familia unui editor a cărui fetiță a fost răpită dintr-un hotel de lux de pe lacul Maggiore, în mai 1997.

Mi-a luat câteva secunde să procesez informația.

— Adică inelul ăsta ar putea fi folosit ca să-i incrimineze pe cei doi? Ce coincidență minunată că bunicul tău este specializat în pietre prețioase și își petrece vacanța la același hotel ca... Am tăcut.

Tristan a zâmbit.

— Știi care-i ideea? Dacă Stella Iegorov n-ar fi furat inelul, doamna Ludwig nu ar fi trebuit să inventeze povestea cu târgul de vechituri, iar eu n-aș fi bănuit niciodată că era ceva în neregulă cu soții.

— Cât de multe coincidențe, am mormăit, frecând mâna Dașei. Tristan știuse, accidental, că Stella Iegorov era cleptomană și suspectase că luase inelul. S-a întâmplat

să se cațăre pe fațadă și a putut intra în apartament, unde nu doar că fusese lăsată o fereastră deschisă, dar Stella Iegorov așezase și inelul pe noptieră, din întâmplare, în loc să-l pună în seif. Iar bunicul lui Tristan avea, tot din întâmplare, un prieten care avea acces la bazele de date ale poliției.

Nu, nu putea să susțină asta.

— Bunicul spune că toate coincidențele sunt, de fapt, logica Domnului. Tristan a oftat, de parcă ar fi știut precis la ce mă gândeam.

— Cine ești, Tristan? am exclamat.

A oftat iar.

— Te-am mințit eu vreodată, agent Fanny?

De unde să știu? Cel mai adesea îmi răspundea doar cu alte întrebări. Așa ca acum, de exemplu. Instinctiv, m-am așezat în fața adăpostului improvizat pentru Dașa.

— Nu te-am mințit. Tristan și-a scos haina. Te-am considerat dezarmantă din prima clipă. La gât îi atârna un colier cu diamante, cu o piatră imensă, albastră, în centru, încadrată de altele.

A trebuit să mă sprijin de masa de cusut a lui Pavel ca să nu cad.

— Copleșitor, nu-i așa? Tristan a scos colierul, cu o mișcare versată, și mi l-a întins. Al treilea ochi al lui Kali. Vezi cum strălucește? De parcă un foc divin ar arde în interiorul lui. Vrei să-l stingi?

Am făcut un pas înapoi.

— Nu, nu vreau. Vreau... Chiar, ce voiam? Să fug? Să chem poliția? Vreau să nu fie adevărat, am încheiat, în șoaptă.

— Este în regulă, Fanny! Tristan m-a privit. N-am furat nimic. Ne asigurăm doar că lucrurile sunt returnate posesorului de drept. Piatra asta aparține unui complex de temple secrete din Madurai, India. A fost furată de acolo și acolo va fi returnată, zeiței Kali. Nu le este menită oamenilor.

— Așadar, ești unul dintre ciudații aceia sectanți? Am mai făcut un pas în spate.

Tristan a râs și, dintr-odată, a arătat așa ca acel Tristan pe care-l cunoșteam: amuzant și superior. A răsucit piatra în mână, iar ea a scânteiat în lumină.

— Dumnezeule, nu! Dar, de fapt, lucrez pentru o societate secretă, care... să spunem, este interesată de menținerea echilibrului acestei lumi.

— Iluminații? m-am bâlbâit.

— Nu. Deși... probabil unii dintre ei sunt și iluminați. Ascultă. Nimeni nu va plânge după colier. Stella Iegorov poartă o copie foarte reușită sus, în sala de bal, fără să știe, iar bunicul meu o complimentează pentru că are cel mai frumos și mai scump diamant din lume la gât. Omul de la asigurări crede că totul e în ordine. Își vor da seama că nu este real doar când vor dori să îl vândă iar și sper să nu dorească vreodată asta. Oricum... briliantele din copie nu sunt inferioare celor din original. Doar diamantul este, în absența unei pietre comparabile, confecționat din zirconiu.

Undeva, la subsol, s-a închis o ușă, iar amândoi am tresărit.

— În cele din urmă, ar trebui să încercăm să ajungem înapoi în lumea civilizată, a spus Tristan, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cât crezi că este ceasul?

Pierdusem noțiunea timpului din clipa în care Tristan îmi astupase gura cu mâna sus, în apartament. Dar nu credeam că trecuse multă vreme. Puteai să cazi pe fereastră în doar câteva minute.

— Crezi că soții Ludwig au renunțat? am întrebat, plină de speranță. Furt, societate secretă... Tristan ne salvase pe mine și pe Dașa de răpitori.

— Nu chiar, a spus el. Nu știu că ai fugit. Se gândesc că te ascunzi pe undeva, cu Dașa, chițăind de teamă. Probabil că dansează la bal, cu oamenii lor, căutându-te.

— Oameni? Până acum era vorba doar de un complice, am spus. Acum sunt mai mulți? Și probabil că toți aveau pistoale cu amortizor.

Tristan a ridicat din umeri.

— Poate lucrează singuri. Sunt destul de șireți.

— Dar ei nu au idee că ești cu noi, nu?

— Nu. Fața lui Tristan s-a luminat. De unde să știe? Nu au nici idee că bunicul și cu mine am dat de urma inelului. Probabil se gândesc că ai fugit singură cu Dașa. A privit spre micuța fată de oligarh care zăcea pe teancul de cearșafuri asemenea prințesei pe bobul de mazăre. Ceea ce înseamnă că pot ieși de aici fără teamă că mi-ar putea face rău. Mi-a zâmbit. Scuze, ar fi trebuit să-mi dau seama. E prima dată când am de-a face cu infractori.

— Te obișnuiești, am spus eu.

Tristan era deja la ușă.

— Așa, urc și îi demasc pe soții Ludwig. Apoi mă întorc. Ai face bine să stai aici.

— Înainte să te întorci, sună la poliție, am spus. Sau ar fi prea periculos pentru tine, hoț de hoteluri fiind?

Tristan a ridicat colierul.

— Cum am mai spus, noi nu îl numim „furt". Se numește repatrierea comorilor lumii dobândite ilegal. Dar, dacă nu ai încredere în mine... S-a întors lângă mine și mi-a pus colierul în mână. Uite, rămâne la tine, în chip de gaj, până mă întorc. Doar să nu lași pe nimeni să îl vadă. M-a privit lung în ochi și a adăugat, solemn: Avem un secret acum, tu și cu mine, agent Fanny. Am încredere în tine, iar tu ai încredere în mine.

Uluită, l-am urmărit cum se îndreaptă iar spre ușă. S-a întors din prag.

— Ține-mi pumnii ca lumea să mă creadă. Toată lumea îi îndrăgește pe soții Ludwig.

— Spune-i lui Ben. Poți conta pe el.

Tristan s-a strâmbat.

— Fac tot ce pot. Apoi a plecat.

M-am sprijinit de masa de cusut a lui Pavel. Aveam lângă mine un copil inconștient și în mână al treilea ochi al lui Kali și încercam să respir.

25

OK. Foarte încet. Fără panică.

M-am uitat lung la sticla de țuică de pere de la cumnatul bătrânului Stucky, care se află încă pe masa de cusut, încercând să respir profund și egal. Înăuntru, afară, înăuntru, afară...

Totul era bine. Dașei îi era cald, respirația îi era echilibrată, iar pulsul perfect normal. Ajutoarele erau pe drum.

Dar dacă nu? Dacă familia Ludwig pricepuse că Dașa și cu mine primiserăm ajutor în evadarea din apartamentul Panorama? Dacă îl văzuseră pe Tristan cu noi, în zăpadă? Sau dacă își dăduseră seama că Tristan nu se afla în sala de bal? Ella Barnbrooke nu era genul de fată care să tolereze absența partenerului său de dans, iar soții Ludwig ar fi putut să pună informațiile cap la cap.

Și dacă Tristan era sus și își spunea povestea, în timp ce complicii familiei Ludwig cercetau subsolul și ne găseau pe mine și pe Dașa? Aproape că-i vedeam pe soți speriați, ținându-se de mână, plini de nevinovăție.

Mi se părea stupid și periculos să stau pur și simplu acolo și să aștept ce avea să vină. Trebuia să încerc să merg chiar eu după ajutor. Trebuia să ajung la unul

dintre telefoane, ca să îl sun pe Monsieur Rocher. El se putea ocupa de tot, ca de obicei, eram convinsă.

Dar, în primul rând, trebuia să o ascund pe Daşa, ca să fie în siguranţă până la revenirea mea. Şi ştiam deja şi unde: în interiorul Bertei Obosite era loc pentru o întreagă grădiniţă. I-am clădit un cuib de prosoape şi le-am acoperit cu şi mai multe, până când nu i s-au mai văzut decât gura şi nasul de sub ele. Apoi am scos maşina din priză, pentru situaţia improbabilă în care cineva apărea şi dorea să spele ceva.

Gata. Se făcuse. Acum trebuia doar să mai fac şi colierul dispărut, aşa că am decis să-l port precum Tristan, pe sub haine, direct pe piele. Cheotoarea de diamant s-a prins aproape de una singură la ceafă. Era de calitate, nu glumă. Doamne, dar greu mai era! Speram ca blestemul lui Kali să nu mă lovească, fiindcă cel de-al treilea ochi al ei îmi atârna acum în sutien.

Am deschis uşa spre coridor, doar puţin, şi am verificat. Până la bucătărie sau până la spa era cam aceeaşi distanţă, însă am decis să mă îndrept spre bucătărie, fiindcă exista riscul ca domnul Heffelfinger să-şi fi terminat treaba şi să fi plecat deja, în timp ce toată lumea era la bal.

Am făcut primul colţ, ezitant, cu teama că domnul Ludwig s-ar putea afla în spatele uşii, cu pistolul pregătit, însă apoi am decis s-o iau la fugă. Cu cât ajungeam mai repede la telefon, cu atât avea să se încheie mai repede coşmarul.

După următorul colț, am dat peste Pierre, care ducea un coș imens, plin cu rulouri. Câteva s-au rostogolit pe jos.

— Fanny! a exclamat el, surprins.

Am fost așa de ușurată să îl văd, că aproape am izbucnit în lacrimi.

— Doamne, am spus. Ce bine că ești tu. Ai văzut cumva un cuplu de... ăăă... oameni dubioși?

— Da, o grămadă, a spus Pierre. Toată bucătăria e plină de ei, începând cu Chef. Sunt atât de sătul. Dar, după toată porcăria asta, am doar două zile de concediu. Și ghici ce voi face... Doar atunci și-a dat seama că era ceva în neregulă cu mine. Doamne, Fanny, ce ai? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Dacă ar fi fost așa!

— Pierre, trebuie să mă ajuți, am izbucnit. Cineva vrea s-o răpească pe puștoaica din Rusia, ca să le ceară diamantul Nadejda, și de aceea am fugit din apartamentul Panorama împreună cu Dașa. Dar ne urmăresc, și au arme, și sunt periculoși. Expresia lui Pierre s-a transformat din îngrijorare în uimire totală, amestecată cu îndoială, probabil referitoare la sănătatea mea mintală. Și-a întors imediat capul într-o parte, fără să-și ia ochii de la mine, și am știut imediat cum se simțise Tristan mai devreme. Nimeni nu putea accepta atât de repede o poveste de genul ăsta. Creierul omenesc nu era capabil de asta.

— OK, a spus el încet. Deci ai fugit cu fetița oligarhilor ruși fiindcă niște răpitori înarmați sunt pe urmele tale și ei vor un diamant numit Nad... ceva?

— Știu că sună total aiurea, l-am întrerupt. Dar așa este. Trebuie să îl sun pe Monsieur Rocher de la bucătărie și să-i spun totul. Ar trebui să dea telefon la poliție și să-l informeze pe Iegorov. Mă ajuți?

— Firește. Pierre nu părea prea convins, însă grimasa amuzată din colțul buzelor îi dispăruse. Părea că începea să priceapă gravitatea situației. Unde este copila acum?

— Am lăsat-o în spălătorie.

— Ce? Singură? Pierre a inspirat adânc. OK, uite cum facem. Tu te întorci la ea și aștepți acolo, iar eu le spun lui Monsieur Rocher și poliției. Apoi, iau cel mai ascuțit obiect din bucătărie și vin să veghez spălătoria. Niciun copil nu este răpit aici! Fără să mai ridice coșul, a luat-o la fugă. Poți conta pe mine, Fanny, mi-a aruncat peste umăr.

Acum, totul avea să fie bine. Am alergat înapoi la spălătorie și am luat-o pe Dașa din cuibul ei din interiorul Bertei Obosite. Oare îmi imaginam sau i se accelerase respirația? Poate nu avusese suficient oxigen în mașina de spălat? M-am așezat cu ea la masa de cusut și am legănat-o ca pe un bebeluș.

— Nu mai durează mult și vine tati, i-am promis, chiar când s-a deschis ușa și a intrat Pierre. Așa cum anunțase, avea un cuțit. Nu era foarte lung, dar era cu

siguranță criminal de ascuțit și, dacă se pricepea cineva să îl manevreze, acela era Pierre.

— Am făcut totul, a icnit el. Monsieur Rocher va suna la poliție și va alerta administrația, și i-am spus amicului meu, Lukas, să ia stingătorul de incendii din spatele scărilor și să lovească pe oricine i se pare suspect. Doamne, e micuța? Cât e de dulce! Doarme? De ce plângi, Fanny?

Nu îmi dădusem seama că lacrimi mi se rostogoleau pe obraji.

— Sunt atât de ușurată! Chiar dacă nu îl cunosc pe Lukas. Mulțumesc, m-am smiorcăit. Acum, totul va fi bine. Nici nu-ți imaginezi prin ce am trecut.

— Ah, ba da. Pierre s-a lăsat să cadă în scaunul lui Pavel. Să sari de la fereastră trebuie să fi fost o nebunie. Cu siguranță sunt cinci sau șase metri.

— Dar... nu ți-am spus că am fi sărit pe fereastră... Șocul m-a străbătut, ca un șuvoi rece care-mi acapara treptat stomacul.

— Nu? Pierre a ridicat din umeri și a început să scrijelească tăblia mesei cu cuțitul.

Nu. Nu din nou. Nu Pierre.

Pierre care hrănea cu atâta dragoste Pisica Interzisă cu friptură rece. Pierre care-mi zâmbea în fiecare dimineață, cu chipul lui drag, cu nasul lung. Îmi aducea tartă cu zmeură și le făcea rost celor șapte Hugo de pâine.

— Nu l-ai sunat pe Monsieur Rocher? am întrebat, sec. Nu că n-aș fi știut deja răspunsul, dar voiam să-l aud din gura lui.

— Nu, a confirmat el, voios. Dar am sunat în altă parte și au fost bucuroși să afle că tu și copila sunteți bine, sănătoase, în spălătorie. Pierre a zâmbit în felul lui șotios, obișnuit. Doamne, Fanny, dar faci și tu niște chestii! Să te urci pe fereastră și să sari, cu un copil inconștient! Asta s-ar fi putut termina prost. Doamna Ludwig e foarte supărată, să știi. Iar domnul Ludwig a fost cât pe ce să distrugă din nou tot planul.

M-am uitat la Dașa. Aproape că-mi doream să fi fost și eu inconștientă, ca măcar să nu știu ce se petrecea. Dacă aș fi rămas aici, în spălătorie...

— Te-aș fi găsit oricum, a spus Pierre, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Știam că erai pe undeva, însă nu știam unde; trebuia să intri înapoi prin subsol, iar aici, în spălătorie, te simți ca acasă. S-a lăsat pe spătar și și-a trecut degetele peste cuțit. Pentru ce crezi că era coșul cu rulouri? Ca să duc fetița înapoi acasă. Și nimeni nu avea să bănuiască nimic. Nu doar că am permisiunea, ci am un ordin expres de la Chef să iau rulourile.

Și eu? Am vrut să întreb, dar nu voiam să aud răspunsul. Să văd cuțitul era suficient.

— Credeam că suntem prieteni, a fost tot ce a ieșit.

Pierre mi-a zâmbit peste sticla cu țuică de pere.

— Îmi place de tine, Fanny, să știi. Ești o fată de treabă. Dar numai fiindcă, din când în când, ți-am mai strecurat ceva de mâncare nu înseamnă că suntem prieteni. Nu ai idee cum este viața. Știi cât câștig ca bucătar? Nu a așteptat răspunsul. Și ce trebuie să îndur? Crezi că e corect? De o parte sunt cei care se străduiesc și totuși

nu reușesc niciodată, și de cealaltă sunt toți baștanii care vin aici în vacanță și care se plâng că nenorocitele de ouă nu au forma perfectă. Nu prea e corect, nu? Toată lumea trebuie să încerce să-și găsească locul în lumea asta nenorocită, iar eu nu sunt genul care să refuze o ofertă care să mă elibereze pentru totdeauna din iadul ăsta din bucătărie. Înțelegi, nu?

L-am ascultat, însă nu îmi dădeam seama dacă îl înțelegeam într-adevăr. Gândurile îmi goneau nebunește. De câtă vreme îi informase pe soții Ludwig și cât avea să le ia să ajungă aici? Și ce voiau să facă în privința mea? Să mă adoarmă și să mă ia ca pe Dașa, ca să nu dezvălui nimic? Dar eu nu intram într-un coș pentru rulouri! Mai degrabă, aveau să mă împuște pe loc. Sau Pierre își va folosi cuțitul, de dragul banilor?

Aveam de gând să lupt pentru Dașa și pentru mine însămi. Și pentru părinții mei. Dacă muream fără să termin liceul, le-aș fi frânt inimile. OK, era... nedrept. Și complet inadecvat.

M-am uitat la chipul dulce și adormit al Dașei și m-am ridicat.

— Nu fi absurdă, Fanny. S-a ridicat și Pierre, jucându-se cu cuțitul.

— Vreau doar să o așez acolo. Am arătat spre teancul de cearșafuri pe care se aflase înainte.

Pierre a încuviințat.

— OK. Dar apoi te așezi la loc, da?

— Sigur. Ca o persoană fără nicio speranță, m-am îndreptat spre teancul de cearșafuri și am așezat-o pe

Dașa acolo, cu mare grijă. Nu știam ce să fac, dar voiam să fac ceva. Pe loc.

Când m-am întors, luminile au început să clipească. Nu doar un bec, ci toate. Întreaga sală se lumina și se întuneca, intermitent. Apoi, o mașină de spălat a pocnit, brusc. Aș fi putut jura că numai Berta Obosita scotea asemenea sunete, însă o scosesem din priză mai devreme.

— Ce mama naibii? Pierre a sărit, cu cuțitul pregătit, în direcția mașinii.

Era șansa mea. Am apucat sticla cu țuică de pere și l-am lovit pe Pierre în cap cât de tare am putut. Nu s-a spart, așa cum crezusem, însă mi-a fost smulsă din mână de forța loviturii și s-a rostogolit pe podea, parcă insultată. Pierre a căzut în genunchi, fără să leșine, ci doar amețit.

La dracu'! Băiatul avea capul tare. Iar cuțitul era încă în mâna lui.

În grabă, m-am uitat în jur și am pus mâna pe primul lucru pe care l-am văzut. Era fierul de călcat.

Pierre s-a împleticit și s-a ridicat în picioare. Nu puteam să-i las timp să-și revină, așa că am înșfăcat fierul, l-am smuls din priză și l-am aruncat în direcția coapselor lui Pierre. Citisem undeva că tibia este cel mai mare os din corp și că o lovitură scurtă în zona cu pricina ar putea pricinui o durere infernală.

S-a adeverit, mai ales că lovitura fusese cu un fier de călcat masiv. Pierre a strigat și a căzut iar în genunchi, de data asta scăpând cuțitul. Fierul îi despicase cracul pantalonilor.

Berta Obosita, sau orice îi imitase zgomotele, nu se mai auzea, iar luminile își reveniseră.

Cu dificultate, însă plin de furie, Pierre a încercat să se ridice, ținându-se de mașina de călcat industrială. Contrar obiceiului, Pavel închisese aparatul, deși încă mai exista pe el o bucată de material, mai precis una dintre fețele de masă lungi de peste cinci metri, din damasc, pentru mesele din restaurant. Două treimi din ea, care avea o lățime de vreo 50 de centimetri, încă atârnau afară.

Nu am pierdut mult timp să mă gândesc sau să calculez, ci am apucat capătul care atârna, l-am înfășurat în jurul lui Pierre și l-am aruncat de partea cealaltă. Apoi am apăsat butonul de pornire și am sărit în spate. În două secunde, Pierre, care nu avusese timp măcar să clipească, a fost tras pe masa de călcat. Odată ce mașina prindea ceva, nu îi dădea drumul prea repede. Brațele agitate ale lui Pierre nu ajungeau la întrerupător.

— Vacă proastă, a strigat el, când și-a dat seama că rămăsese prizonier, legat de una dintre cele mai puternice mese de călcat industriale de pe piață. Așa ni se spusese când fusese achiziționată. Te ucid!

— Cred că mașina de călcat te înfierbântă, am spus.

Ca măsură de precauție, am dat un șut cuțitului, care a alunecat sub mașina de împăturit.

— Am plecat, am zis, luând-o pe Dașa. Dacă am intrat prin trapa pentru cărbuni, probabil pe acolo o să și ies. Salutările mele familiei Ludwig!

Pierre a strigat ceva atât de urât, încât nici măcar lui Gracie nu i-ar fi plăcut.

Firește că afirmația despre trapa de cărbuni fusese doar pentru a-l induce în eroare. De fapt, intenționam să ajung în magazia pentru schiuri, fiindcă toboganul abrupt de cărbuni fusese o metodă grozavă de a intra, însă ar fi fost mult mai dificil să mă urc pe el, mai ales cu un copil inconștient în brațe. Partea bună era că Pierre nu putea vedea în ce direcție o luam, fiind întors cu fața spre perete și trebuind să se rotească la 180 de grade. Nici nu a încercat, fiindcă era ocupat să se lupte cu mașina care încerca să-l preseze.

Aproape că am scos un strigăt triumfător, însă Dașa și cu mine nu eram încă în siguranță.

Când am vrut să mă strecor prin arcada care separa spălătoria de magazia pentru schiuri, ceva ud mi-a atins capul și m-am oprit, șocată. A fost un lucru bun, fiindcă în aceeași clipă am văzut o umbră apărând la fereastra ușii de la casa exterioară a scărilor. Câteva secunde mai târziu, ușa s-a deschis.

Abia am reușit să mă ascund după colț, cu Dașa, în spatele dulapului de ceară pentru schiuri, unde am rămas, tremurând și sperând să nu fim descoperite în penumbră. Din fața spălătoriei se auzeau mai departe înjurături, la care se adăugase o voce de femeie. Sosise doamna Ludwig. Domnul Ludwig se postase la ușa din spate. Foarte isteț. Doar două secunde de întârziere și i-aș fi ajuns direct în brațe.

Dar așa, s-a grăbit spre sursa zgomotelor, fără ca măcar să arunce o privire în direcția noastră.

Am respirat scurt. Aveam două opțiuni: să fug, conform planului, prin magazia pentru schiuri, sau...

Am auzit cum a fost decuplată mașina de călcat.

— A fugit afară prin trapa de cărbuni. Pierre părea incredibil de furios. Trebuie să mergeți acolo.

Am lăsat-o pe Dașa pe podea și i-am așezat cu grijă capul pe o perie. Apoi, m-am strecurat înapoi, ascunzându-mă când după o mașină, când după alta. Din nefericire, nu îi puteam mulțumi domnișoarei Müller pentru că insistase ca pantofii noștri să nu aibă niciun pic de toc. Ascunsă în spatele unui uscător, l-am văzut pe Pierre îndreptându-se spre pivnița de cărbuni, cu capetele albe ca bumbacul ale soților Ludwig pe urmele lui.

— Dacă e încă acolo, a mea e, l-am auzit pe Pierre spunând.

— Pare o nenorocită isteață. Era domnul Ludwig. A ieșit ultimul din spălătorie, intrând în pivnița de cărbuni. Avea un pistol în mână, la vederea căruia am ezitat încă o dată.

Am știut că eram necugetată, dar, dacă funcționa, prindeam trei dintr-o lovitură. Așa că am inspirat adânc și m-am aventurat afară din ascunzătoare, alergând cât mai silențios posibil.

Încă doi metri. Doi și jumătate. Unul.

Am ajuns la ușa pivniței de cărbuni și am împins-o încet. Am simțit că se mișcă foarte lent și apoi... a scârțâit.

Soții Ludwig s-au întors. Pierre băgase deja capul înăuntru. Domnul Ludwig a ridicat revolverul.

Nu. Nu. Nu. Nu venisem aici ca să renunț. Undeva s-a auzit un pocnet, ca un dop care a sărit dintr-o sticlă de șampanie, însă am împins ușa cu ultimele forțe, m-am lipit de ea și am pus zăvorul masiv la locul lui.

Gata.

Doar atunci am remarcat durerea înțepătoare din umăr. Când am pipăit să văd ce e, am dat de umezeală. Mi-a luat încă o secundă să îmi dau seama că fusesem împușcată. Mâna mi se înroșise de sânge.

Domnul Ludwig avusese dreptate, amortizorul funcționa foarte bine.

26

Stăteam în zăpadă, complet epuizată, în timp ce dinspre sala de bal plutea spre noi sunet de viori. La gât purtam un diamant de treizeci și cinci de carate, care nu era al meu, iar în brațe un copilaș adormit, care nu-mi aparținea nici el.

Undeva, pe drum, îmi pierdusem un pantof.

— Pentru Dumnezeu, Fanny, sângerezi! Era Tristan.

— Pierre era prietenul meu. Poate era de vină șocul, dar, pentru moment, nu îmi aminteam cum ajunsesem aici, nici de unde apăruse Tristan. Știam doar că mă împleticisem înapoi în magazia pentru schiuri și o luasem pe Dașa, și că soții Ludwig și Pierre forțau ușa de la magazie. Oare o asemenea ușă era rezistentă la focuri de armă? Și cât le-ar fi luat să se urce pe toboganul de cărbuni?

Nu mai conta. Eram foarte obosită. Dacă nu m-ar fi durut totul atât de tare, aș fi adormit de mult.

— Îmi pare atât de rău că m-am întors după atâta timp, însă proasta de Ella a fugit după mine, m-a îmbrățișat și a făcut o scenă. Vorbind, Tristan încerca să îmi examineze umărul, însă, în primul rând, era prea întuneric și, în al doilea rând, nu era doctor, însă... chiar,

ce era el, mai precis? Și, când am reușit, într-un final, să cobor scările spre spălătorie, acolo aștepta un tip cu un pistol. Așa că m-am întors iar. Poate că m-a văzut... În orice caz, am vrut să intru prin magazia pentru schiuri, iar atunci am descoperit dâra de sânge și am urmat-o. Unde voiai să mergi?

Nu aveam nicio idee. Doar mersesem, fără țintă, iar acum eram la jumătatea drumului spre grajduri, aproape de Bradul Semilună. Poate că dorisem să mă târăsc la adăpostul lui, instinctiv, ca băieții de care a trebuit să am grijă în prima mea zi ca bonă. Oare cum se numeau?

— Ashley și Jeremy. Sau ceva de genul. Aveau haine complet albe. Vocea mea mi se părea diferită, de parcă ar fi ieșit din mine ceva ce nu îmi aparținea. Doar lucruri albe! Imaginează-ți! Poate că vor deveni dentiști. Sau bucătari. Cred că asta le strică orizonturile.

— Doamne, Fanny! Cât sânge ai pierdut? Tristan încerca să își distrugă cămașa, se părea. Și-o scosese din pantaloni și acum trăgea de ea cu toată puterea și înjura.

Muzica din sala de bal devenise mai puternică.

De ce cântau încă? Nu ar fi trebuit ca toată lumea să alerge disperată, strigând numele Dașei? Și, din când în când, pe al meu?

— De ce Gretchen mai dansează încă, iar eu sunt nevoită să încui răpitori în pivniță? Am ridicat privirea spre Tristan. Ai uitat să dai alarma?

— Nu! Bunicul știe. Și portarul, Monsieur Rocher. Cavaleria e pe drum, a sunat imediat, însă eu am vrut să

ajung cât mai repede înapoi la tine. Dacă Ella nu m-ar fi oprit...

— Ar fi trebuit să îi spui lui Ben. Ți-am spus să îi spui. Între timp, am reușit doar să mormăi. Dar nu mai contează. Vreau doar să dorm. Și Dașa. Deși tocmai a tresărit ciudat. Sub brad este foarte confortabil, ar trebui să vii și tu. Nu e nimeni acolo. Dacă nu chicotești... M-am uitat lung la copac. Dar zăpada e foarte înaltă. Nu ai cumva o lopată? Am închis ochii. Poate aș reuși să dorm și în picioare. Doar că nu o puteam lăsa pe Dașa, trebuia să o țin strâns.

— Fanny! Nu adormi! Tristan reușise să își smulgă cămașa, o rupsese în fâșii și îmi înfășurase una în jurul brațului. Durerea ascuțită mi-a tăiat respirația, pentru scurtă vreme. Haide, ai ajuns până aici, nu poți renunța. Trebuie să plecăm.

— Pleacă fără mine. Poți lua diamantul și pe Dașa, însă eu rămân aici, să dorm puțin. Vin după aceea, când mă simt bine din nou.

Tristan m-a scuturat încet.

— Trebuie să îți revii.

Apoi m-a sărutat. Aproape cu disperare. Mi-a luat capul în mâini și și-a apăsat buzele pe ale mele.

Efectul a fost similar cu al țuicii de pere făcute de cumnatul lui Stucky. Sărutul mi-a ars interiorul trupului și m-a umplut de o căldură nouă.

— Am vrut să fac asta de când te-am văzut prima dată, a șoptit, când mi-a dat drumul.

— OK! OK! M-am trezit, am spus. Era adevărat. Niciodată în viață nu fusesem mai trează. Hai să plecăm de aici.

— Repede. Tristan a surâs ușurat. Dacă am putut să-ți urmăresc eu dâra de sânge, vor putea și alții.

I-a răspuns o voce complet străină:

— Exact.

Nu putea fi adevărat! Mă săturasem!

— Rămâneți pe loc. Dacă mișcați, trag. Din spatele celei mai apropiate grămezi de zăpadă a apărut o siluetă și a pășit la lumină. „Lumină" era un termen exagerat, însă luna se înălțase între timp și, împreună cu ghirlandele din Bradul Semilună, dezvăluia un bărbat de statură medie, necunoscut. Purta mănuși negre de piele, iar asta m-a speriat mai mult decât pistolul pe care-l îndreptase spre noi. Avea amortizor. Probabil că domnul Ludwig le cumpărase mai ieftin, la pachet.

Cu cealaltă mână, bărbatul a ridicat un telefon mobil la ureche.

— E cu mine. Aici, aproape de parcare, lângă bradul acela mare. Ai avut dreptate, nu e singură, ci cu un băiat cu aspect asiatic, care poartă frac. Acum? Aici? OK. A pus telefonul în buzunar.

Acum și aici... ce? Să ne împușте?

— Ascultă, nu știu câți bani ți-au oferit, însă eu pot să îți ofer mai mulți, a spus Tristan.

— Da, avem colierul. Cel adevărat, am adăugat. Dacă aș fi avut mâinile libere, mi-aș fi smuls hainele și l-aș fi orbit.

— Voi, ăștia bogați, sunteți toți la fel când vine vorba de viața voastră. Dar pe mine nu mă păcăliți. A făcut un pas în față, iar acum îi vedeam fața și mai bine. Arăta atât de... normal. Scuze, am o reputație de pierdut. Eu sunt tipul cel dur din planul ăsta. Și, fără alte ocolișuri, a îndreptat pistolul spre capul lui Tristan. Nimic personal, tinere.

— Uite, a început Tristan, și toate s-au întâmplat deodată.

Degetul înmănușat al ucigașului s-a încordat pe trăgaci, chiar când un schi a zburat de nicăieri și l-a pocnit după ceafă. Cu un strigăt sălbatic, cineva a sărit în spatele atacatorului nostru și l-a împins zdravăn.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că acel cineva era Ben și încă una să înțeleg că împușcătura pornise, oricum. Îi zgâriase urechea lui Tristan. După cum înjura, probabil durea ca naiba.

În loc să cadă, omul soților Ludwig doar s-a împleticit în față, spre brad. Avea încă pistolul în mână. Dacă se întorcea acum, eram pierduți. Am strâns-o pe Dașa și am simțit că nu o mai puteam ține multă vreme. La naiba, de ce nu ne ajuta și pe noi norocul? Chiar credeam că meritam.

Ucigașul își revenise. S-a ridicat sub brad, s-a întors, iar dintr-odată mi s-a părut că o pală de vânt străbate copacul acoperit de zăpadă, o pală de vânt pe care, straniu, nu am simțit-o. Crengile au început să se miște. O cantitate imensă de zăpadă a aterizat drept în capul omului cu pistolul, care a căzut imediat în genunchi. Dar

nu a fost totul. Alte crengi s-au aplecat și apoi copacul imens s-a dezbărat brusc de toată zăpada acumulată. Cu un zgomot teribil, a alunecat peste străin ca o avalanșă, îngropându-l complet. N-a mai rămas afară niciun fir de păr.

Ben, Tristan și cu mine ne dăduserăm în spate câțiva pași și priveam fără să ne vină să credem mormanul de zăpadă.

— Nu va ieși prea repede de acolo, a spus Ben, mulțumit. A luat-o pe Dașa din brațele mele complet amorțite. Doamne, sângerezi!

Știam că trebuia să răspund, dar nu am putut să spun nimic. Tristan a preluat conversația.

— Acum înțelegi? Am crezut că ne-ai găsit fiindcă ai urmărit dâra de sânge lăsată de Fanny. Tristan se ținea de ureche, iar sângele i se scurgea printre degete în zăpadă. Minunat, și eu sângerez. La naiba, nu înțeleg de ce ucigașii cu pistoale sunt mereu capabili să se strecoare peste tot, fără probleme, pe la subsol și prin jurul hotelului, iar nouă nu ne vine nimeni în ajutor.

— Eu am venit, a spus Ben, ofuscat. La timp ca să te salvez, ticălos nerecunoscător. Și aș fi venit mult mai repede, dacă aveam idee ce se... A privit în jur și a inspirat adânc. Nimeni nu știa că ești aici, omule! Am înțeles că ai fi la subsol, așa că toată lumea s-a dus acolo. Monsieur Rocher și-a luat bastonul, iar unchiul meu, tacul de biliard...

— Minunat, a spus Tristan.

— Aș fi coborât și eu, dacă fata aia nu m-ar fi chemat la Bradul Semilună. Cred că e una dintre ajutoarele de la bucătărie, însă nu am mai văzut-o niciodată.

— Ce interesant, a spus Tristan, sarcastic, însă i-a trecut imediat, fiindcă i-am auzit.

Veneau direct dinspre curtea din față, călcând pe zăpada care trosnea, și nu făceau niciun efort să păstreze tăcerea.

— Acolo e bradul. Era doamna Ludwig. Pierre a exclamat:

— Cât de convenabil! De aici e atât de puțin de mers până la mașină!

Domnul Ludwig nu a spus nimic. Probabil își mângâia pistolul în timp ce mergea.

Dacă aleile nu ar fi fost înconjurate de pereți de zăpadă înalți, i-am fi văzut mai devreme. Și ei pe noi. Mai aveam o șansă.

— E mai bine să ne separăm, a șoptit Ben. Tu îi distragi cu dâra ta de sânge, Tristan, iar Fanny și cu mine ne îndreptăm spre grajduri cu copila. Lasă sângele să picure.

Uimitor, dar Tristan a încuviințat, apoi a pornit, aplecat într-o parte, urmând ruta circulară pe care bătrânul Stucky o curățase recent. Nu mi s-a părut cea mai bună idee, fiindcă ducea direct spre pădure, însă, Ben m-a îndemnat în tăcere spre grajduri. Fără greutatea care mă trăgea în jos, puteam alerga mai repede, însă cu un singur pantof și o durere acută de umăr tot era dificil. Deși am făcut toate eforturile să nu scoatem un zgomot, pașii noștri trosneau prin zăpadă, doar al doilea,

în cazul meu. În cele din urmă, am ajuns la grajduri, iar Ben aproape că m-a împins înăuntru, după ce a deschis poarta. Cum de a reușit să o țină pe Dașa cu o singură mână era un mister pentru mine. Părea că duce o păpușă imensă sub braț. Dar nu mai conta, fiindcă ar fi avut parte de o soartă mai urâtă cu soții Ludwig.

În timp ce Ben închidea poarta, am eliberat-o pe Dașa din strânsoarea lui și am verificat dacă mai respiră. Respira. Arăta surprinzător de în formă, chiar dacă puțin din sângele curs din rana mea îi mânjise obrazul și pierdusem căciula de samur pe drum. Doar picioarele îi înghețaseră iar.

Gäschdi și Wäschdi au fornăit bucuroși. Stăteau împreună într-o boxă mare și au ridicat curioși capetele peste peretele separator. M-am răsucit, cu Dașa în brațe, în jurul propriei axe. Aici existau ascunzători suficiente, de la căpițele de fân, la care se ajungea pe o scară, până la cămăruța din colț, în care se aflau șeile, iar cuferele, lăzile, păturile și sacii cu nutreț atârnau peste tot de-a lungul pereților. Dar la ce folosea chiar și cea mai bună ascunzătoare în fața pistoalelor care puteau străbate orice ladă, orice scândură și orice cal? Totuși, am lăsat-o pe Dașa în cel mai ascuns colț, pe o ladă, și am învelit-o cu o pătură pentru cai. Apoi am căutat o armă. O furcă nu se putea pune cu un pistol, însă era mai bună decât nimic.

Între timp, Ben deschisese boxa cailor și nu aveam nicio idee de ce. Poate că voia să îi atace pe soții Ludwig călare?

Așa cum stătea acolo, în frac, cu o expresie gravă, în fața peretelui de lângă ușă, cu o placă de metal în spatele lui, pe care scria „Fumatul interzis în grajduri", era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzusem vreodată.

— Crezi că Tristan se va descurca? a întrebat el. Dacă toți trei îl urmăresc, lucrurile vor fi dificile.

— De când îți pasă de Tristan?

— Nu îmi pasă. Îl detest, a răspuns Ben. Dar, din păcate, nu îl pot ucide, fiindcă ți-a salvat viața.

A trebuit să surâd. Era ușor exagerat. Însă Tristan, cu săritura lui din apartamentul Panorama, mă salvase de soarta de a fi etichetată drept o bonă iresponsabilă. Tot ce se petrecuse mai departe fusese fiindcă mă salvase el, dacă o luai ad litteram.

— Eu ar fi trebuit să fiu cel care te salvează, a spus Ben, disperat. Dar, în loc de asta, am încercat să-ți scot din cap ideea răpitorului și te-am considerat nebună.

Asta așa era.

M-a privit cu seriozitate.

— Ce am vrut să îți spun mai devreme și nu am îndrăznit... Fanny, m-am îndrăgostit de tine. Ești cea mai minunată, mai amuzantă, mai inteligentă și mai îndrăzneață fată pe care o cunosc. Iar, când am aflat de la Monsieur Rocher despre pericolul în care erai, am regretat că nu apucasem să îți spun asta, fiindcă mi-a fost teamă că nu o să mai am altă ocazie.

Mi-au dat lacrimile. Mi-ar fi plăcut să las furca jos și să alerg să îl sărut.

Dar nu aveam cum, fiindcă am auzit voci afară. Și indicații șoptite.

— Mă bucur să te cunosc, am șoptit, fără să știu dacă vocea mea a ajuns la el. Dar el m-a înțeles.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus el, la fel de încet.

Păi, cu siguranță ajunsese la timp ca să murim împreună.

Cineva a bătut la ușa grajdului, foarte civilizat și politicos.

— Fanny? Ești aici, dragă? Era o nebunie, însă vocea domnului Ludwig încă suna ca a unui domn în vârstă și amabil. Era singur? Cine era cu el? Pierre sau soția lui? Sau amândoi? Sau, în sfârșit, bărbatul acoperit de zăpadă se ridicase?

— Dacă nu ai fi fost atât de încăpățânată, ai fi fost în patul din apartamentul Panorama acum, dormind, a spus domnul Ludwig, voios. În regulă, probabil că ai fi fost un pic iritată și ai fi golit minibarul, sperând să te îmbeți, fiindcă mica ta protejată s-a ascuns, însă ar fi fost un preț mic, comparativ cu cel pe care-l vei plăti acum.

Acum totul căpăta sens! Soții Ludwig îi amețiseră pe Dașa și pe Don și-i ascunseseră pe etajera din cămăruța pentru muzică, pentru a crea un scenariu similar în seara adevăratei răpiri. Nimeni nu s-ar fi gândit la o răpire, fiindcă anterior copiii se ascunseseră ore în șir și fiindcă bona zăcea beată într-un colț. Soții Ludwig ar fi câștigat timp, așa.

Era un plan atât de simplu și atât de perfid. Ar fi funcționat, dacă autorul de thrillere nu s-ar fi documentat, întâmplător, despre Răpitorul de la Grand Hotel, și dacă nu ar fi adus tema în discuție...

Ce spusese bunicul lui Tristan? Coincidențele sunt, de fapt, planul Domnului?

Am schimbat o privire cu Ben. Pricepuse și el ideea, fiindcă gura i s-a mișcat într-un zâmbet.

— Nu ți se pare că e timpul să te predai? a întrebat, cu blândețe, domnul Ludwig. Oricum nu poți câștiga. De ce faci lucrurile atât de dificile? Dă-ne copilul și nu ți se va întâmpla nimic.

Ben a scuturat scurt din cap, iar Gäschdi a pufnit.

— Gândește-te la copil, a spus domnul Ludwig. La ce supui sărmanul viermișor.

Trecusem printr-o paletă atât de variată de emoții în seara asta, dar furia cumplită care m-a cuprins atunci era complet nouă. Era atât de injust! Nu voiam să mor – nu încă. Nu fără să-l fi sărutat pe Ben pentru prima dată. Și pentru a doua, și pentru a treia oară...

— Ar fi mai bine să vă predați, domnule Ludwig sau care v-o fi numele de fapt, am strigat eu. Poliția este deja pe drum și știe totul. Așa că renunțați, înainte să fie prea târziu.

Domnul Ludwig a râs.

— OK, atunci să facem lucrurile dificile. S-au auzit două lovituri surde, ciudate, și mi-a luat o secundă să pricep că erau focuri de armă care făcuseră zăvorul să explodeze. Poarta grajdului s-a deschis brusc. Ai făcut o

prostie când nu ai folosit timpul ăsta ca să fugi pe ușa din spate. Acum, e prea târziu.

În cămara pentru nutreț exista, într-adevăr, o altă intrare, pe care o ignorasem, iar revelația m-a plesnit cu o palmă înghețată. Când domnul Ludwig a intrat pe poartă, iar Ben l-a atacat, cu același strigăt sălbatic cu care-l atacase și pe ucigaș mai devreme, într-o luptă inegală dintre un panou cu „Fumatul interzis" și un pistol, m-am răsucit.

Dar era deja prea târziu. Doamna Ludwig ajunsese în spatele meu, iar ultimul lucru pe care l-am văzut a fost un ac hipodermic care se grăbea spre mine.

27

Când m-am trezit, în fața ochilor mi-a apărut un perete plin de cărți și, imediat, chipul îndrăgit al lui Monsieur Rocher.

— Am murit? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Deloc. Doar dacă nu există oameni care-și imaginează raiul ca pe o bibliotecă.

Mi-am dat seama cât de stupidă fusese întrebarea mea. Rana de la umăr îmi pulsa, piciorul mă durea, iar eu purtam încă uniforma de cameristă, deși mâneca era tăiată. Zăceam pe niște perne de catifea luxoase, așezate pe unul dintre pervazurile tapisate de la ferestrele din biblioteca principală a Castelului din nori. Afară era întuneric, așa că încă era noapte. Ca să mi se ofere puțină intimitate, draperiile fuseseră trase pe jumătate, însă auzeam voci și râsete, de parcă ar fi fost încă o petrecere undeva, pe coridoare, în foaier, la bar – totul părea plin de oameni.

Cineva îmi îngrijise rana. Un plasture alb se vedea în partea de sus a brațului meu. Mi se părea aproape imposibil ca o rană care sângerase atât de puternic să necesite doar un bandaj atât de mic.

— Glonțul te-a șters doar. Neplăcut, dar nu foarte grav, mi-a explicat Monsieur Rocher. Am putut să-i conving pe cei de la ambulanță să nu te ia la clinică. M-am gândit că ai prefera să fii aici, cu noi, când te trezești. Domnul Montfort a vrut să te așezăm în bibliotecă – se pare că nu îi plăcea ideea ca oamenii să îți vadă cămăruța, când te vizitează. Ești foarte căutată și toată lumea așteaptă să te trezești. Deși autorul de thrillere din camera 106 susține că poliția datorează arestarea Răpitorilor de la Grand Hotel numai deducției, știm cu toții cine a fost adevărata eroină a serii. Mi-a zâmbit, privindu-mă peste rama ochelarilor.

— Unde sunt Ben și Dașa? Am încercat să mă ridic. Și ce s-a întâmplat cu Tristan și cu soții Ludwig? Și cu Pierre?

Monsieur Rocher m-a împins cu blândețe înapoi pe perne.

— Ah, scuze! Ar fi trebuit să îți spun asta prima dată. Soții Ludwig, Pierre și complicele lor sunt în custodia poliției. Lui Ben îi este mai bine. A stat tot timpul lângă tine și te-a ținut de mână. Cred că a și plâns nițel. Micuța Dașa s-a trezit deja de două ore, iar medicul spune că este bine. Tatăl ei a plâns și el. Iar tânărului domn Brown i-a fost reparată urechea ruptă. Din câte știu, el nu a plâns, însă a întrebat de mai multe ori de tine. Bunicul lui și el zboară mâine înapoi la Londra.

Mi-am atins pieptul. Colierul cu diamante furat era încă acolo. De fapt, nu ar fi trebuit să îl ating, fiindcă mă

apăsa atât de tare, încât era greu de ignorat. Din fericire, nu îl descoperise nimeni.

Nu era de mirare că Tristan întrebase de mine!

— Cât este ceasul?

— Două și jumătate, a spus Monsieur Rocher. Dar am fost cu toții atât de agitați, încât am uitat să sărbătorim Anul Nou și să înălțăm lampioanele. Balul de revelion nu s-a încheiat niciodată atât de repede. Nimeni nu a mai avut chef de dans când au auzit ce s-a întâmplat. Poliția și ambulanțele tocmai au plecat.

— Dar nimeni nu pare să fi mers la culcare. Am făcut semn spre bar, unde păreau să se concentreze zgomotele petrecerii.

— Nu, nimeni nu doarme încă. Toată lumea este foarte agitată și curioasă. Sunt sigur că ai multe întrebări.

Da. Iar cea mai presantă era cum reușiserăm Ben și cu mine să ieșim din grajd.

Se dovedise că, în graba noastră, neglijaserăm mult mai multe decât doar să ne gândim la ușa din spate. De exemplu, nu ne gândiserăm unde se afla bătrânul Stucky sau ce efect putea avea prezența unor oameni cu pistoale asupra unor cai.

Bătrânul Stucky dorise să mai vadă o dată caii în seara asta, aparent fiindcă auzise o voce interioară care-l îndemnase s-o facă. Iar, când se apropia de grajduri, a văzut că soții Ludwig erau pe cale să spargă zăvorul și s-a înfuriat. Și, deși era foarte mic, în vârstă și foarte slăbit, se afla în postura de a-și apăra teritoriul.

„Cin' îl *inervează* pe bătrânu' Stucky îl înfurie bine", declarase el poliției, mai târziu.

Și nu doar pe el, ci și caii. Gäschdi voia doar să aibă parte de un somn binemeritat, așa că-și meritase numele: lovitura pe care i-o aplicase domnului Ludwig, chiar înainte să tragă, fusese într-adevăr un *gest grandios*. Domnul Ludwig zburase doi metri și se lovise de perete, primind în cap o troacă pentru nutreț de la bătrânul Stucky. Apoi, cam tot ce se mai găsea în grajd și putea fi trântit în cap. Mi-ar fi plăcut să văd asta, deși, în momentul acela, doamna Ludwig mă trimisese deja în Nirvana. Ea nu avea pistol, ci câteva seringi. Scosese una și o ținuse în fața ei, ca pe un cuțit, când Ben, al cărui adversar fusese deja făcut knockout de iapă și de bătrânul Stucky (care, ca să fie sigur, continua să trântească alte lucruri în capul domnului Ludwig), o atacase cu semnul lui care interzicea fumatul. Faptul că îmi pierdusem cunoștința îl enervase într-atât încât aruncase semnul, apucase furca pe care o scăpasem eu și o împinsese pe doamna Ludwig spre perete, susținut în mod energic de Wäschdi, care dorise și el un rol în melodramă. Doamna Ludwig își dăduse seama că pierduse și, fiindcă nu se mai putea baza pe ajutorul soțului, a dat drumul acului hipodermic și a început să implore.

— Ce s-a întâmplat apoi ar trebui să îți povestească Ben, mai degrabă, a spus Monsieur Rocher și s-a ridicat. Eu merg să îți pregătesc o ceașcă de ceai întăritor. Madame Cleo ți-a adus niște trufe divine. Erau pregătite

pentru doamna din camera 303, însă a considerat că tu ai mai mare nevoie de ele.

Era ciudat să tronez pe acele perne mătăsoase din bibliotecă, să îl aștept pe Ben și să fiu tratată ca un oaspete VIP. Am mai primit încă o pernă (pe care mi-a fost ridicat genunchiul) și o alta la spate, iar Pavel în persoană mi-a adus o pătură de cașmir de la spălătorie, cu care m-a învelit. A plâns și el puțin, fiindcă nu își dădea seama cum de fusesem atacată în spălătoria lui, chiar când avea o seară liberă, și a mai plâns când a aflat că Berta Obosita servise de două ori ca ascunzătoare pentru micuța Dașa.

— Vezi? Și toată lumea zice că nu ar mai fi bună de nimic. M-a sărutat pe ambii obraji înainte să plece (aveam să-i povestesc istoria cu mașina de călcat a doua zi) și mi-a promis să îi transmită mulțumirile mele bătrânului Stucky. Așa cum stăteau lucrurile, se pare că omulețul ne salvase viețile, mie și lui Ben. Împreună cu Gäschdi și Wäschdi, cărora voiam să le duc morcovi în plus a doua zi.

Imediat după ce a dispărut Pavel, Gracie, Amy și Madison mi-au adus un platou cu fructe tăiate (care au rămas neatinse, fiindcă ajunseseră trufele de la Madame Cleo, între timp) și m-au bombardat cu întrebări. Trebuia să recunosc că aventurile mele și ale Dașei erau interesante de povestit: răpitori care așteptau în fața ușii, înarmați cu ace hipodermice și pistoale, la fel ca lupul din povestea cu cei trei purcelași, salturi de la ferestre, fuga prin zăpadă, alunecarea pe toboganul din pivnița

cu cărbuni depășeau romanele polițiste de renume, iar ce era mai incitant abia urma. Gracie s-a simțit ofensată fiindcă soții Ludwig nu o aleseseră pe ea ca victimă. În timp ce ea se zbătea să își accepte soarta plicticoasă, Amy mi-a povestit cum lămurise pentru totdeauna neînțelegerile dintre ea și Aiden. Nici nu era necesar, fiindcă îmi dădusem seama din expresia ei surâzătoare și din ochii ei fericiți, strălucitori. Aiden, care se sprijinea de ușa bibliotecii și o aștepta, arăta la fel.

Ella și Gretchen, pe de altă parte, erau foarte furioase amândouă. Tristan nici măcar nu-și făcuse apariția la bal, iar Ben fusese atât de absent, de la bun început, încât fusese cauza unui ambuteiaj, care o trăsese la pământ nu doar pe Gretchen, ci și pe politiciană și pe soțul ei. Madison făcuse o poză și o postase în secret pe contul de Instagram al lui Gretchen, cu haștagurile #glamournonstop, #gretchenametita și #ambutevals.

Acum chiar că de-abia așteptam să vorbesc cu Ben. Însă el nu apărea. În schimb, a venit Don. La fel ca Gracie, ar fi trebuit să doarmă de mult, însă era prea multă agitație acolo, jos. Văzuse cu ochii lui cum îl lua poliția pe ucigașul cu mănuși. Complicele violent al soților Ludwig nu fusese capabil să se elibereze singur, ci îl scosese din zăpadă brigada de pompieri. Bradul Semilună făcuse o treabă excelentă. Tipul scăpase, în mod miraculos, doar cu o ușoară hipotermie.

— Este adevărat că te-ai luptat de una singură cu trei persoane și un pistol și ai câștigat? a întrebat Don.

— Aproximativ, am spus eu, cu modestie. Însă da, i-am încuiat în pivnița cu cărbuni.

Don a încuviințat.

— Poate că nu ești cea mai rea bonă din lume, Fanny Funke din Achim, de lângă Bremen.

Da, poate că nu eram. Și poate nici Don nu era cel mai nesuferit copil din lume; cu siguranță existau și mai răi. Unul sau doi. Dacă chiar căutai cu atenție.

Până și Roman Montfort a venit să mă viziteze în nișa mea de la fereastră. În aparență, venise să se intereseze, neobișnuit de prietenos, de starea mea de sănătate și să mă laude în câteva cuvinte pentru ceea ce numise un comportament corespunzător. Dar mi-am dat seama foarte repede că voia doar să se asigure că părinții mei nu aveau să depună vreo plângere. Asigurarea unei interne minore, care fusese forțată să sară de la o fereastră în timpul programului, încasând o împușcătură și o injecție cu tranchilizant, nu era tocmai limpede, probabil...

L-am asigurat că, în interes propriu, nu voiam să le spun nimic părinților despre evenimentele nopții, iar el a plecat mai liniștit.

Apoi am rugat-o pe Amy să mă ajute să mă ridic, înainte să vină alt vizitator, cât îl așteptam pe Ben, fiindcă trebuia să merg urgent la toaletă. Amy, Gracie și Madison m-au escortat în budoar, așa cum numea domnișoara Müller toaleta pentru doamne de lângă foaier. Cele trei fete Barnbrooke au înțeles cât de inconfortabil m-aș fi simțit să trec pe lângă oaspeți în rochia mea cu o mânecă și purtând doar un pantof, așa că s-au adunat în foaier

ca să anunțe lansarea lampioanelor. Gracie avea pe cap căciula-pisică. La bar, cineva a început să cânte „Oda bucuriei" de Beethoven.

— Ia uite-l pe Tristan, a strigat Gracie. Ce păcat că s-a schimbat! Mai devreme, avea o cămașă sfâșiată și plină de sânge. Madison a vrut să-i facă o poză cu Ella, dar ea a refuzat.

Tristan stătea lângă bunicul lui, sprijinit cu spatele de o coloană din foaier, și îmi zâmbea. Urechea îi dispăruse sub un bandaj gros, dar asta nu îi deranja aproape deloc aspectul perfect. Era și rămâne cea mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o.

Și sărutat-o. De fapt, a fost invers, fiindcă el mă sărutase pe mine. Iar, dacă o luam ad litteram, nici măcar nu fusese un sărut, ci o reanimare. O măsură de resuscitare care mi se părea că se întâmplase cu veacuri în urmă; de parcă i s-ar fi întâmplat unei alte fete, într-o altă viață.

M-am gândit la povestea pe care mi-o servise Tristan jos, în spălătorie, despre cum nu era hoț, ci lucra, împreună cu bunicul lui, pentru o societate secretă care ajuta lucrurile să ajungă unde le era locul. Am decis că povestea era atât de absurdă, încât probabil că era și adevărată. În plus, Tristan chiar îmi spusese adevărul de la bun început.

Am decis că era timpul să îi înapoiez colierul, ca zeița Kali să își poată reprimi cel de-al treilea ochi, echilibrând din nou universul. Firește că aș fi putut să-l duc pe Tristan într-o nișă sau într-o debara, ca în vremurile bune, însă mi-a venit o idee mai bună.

— Pot să împrumut din nou căciula ta cu pisică, Gracie? am întrebat, când ne aflam în budoar. Gracie și-a scos-o imediat de pe cap și mi-a întins-o. Nici măcar nu a clipit când am intrat în toaletă cu ea în mână. Am înfășurat colierul în mai multe straturi de hârtie igienică și l-am așezat în căciulă. Am o misiune pentru tine, am spus, când am ieșit. Trebuie să fii transmițătoarea unui mesaj supersecret în căciula-pisică, adresat lui Tristan Brown. Nu este însă lipsit de primejdii.

— În regulă, a spus Gracie, iar Madison a strigat:

— Vreau și eu!

— OK. Atunci, mergeți amândouă. Este foarte important ca nimeni să nu vadă ce este înăuntru, în afară de Tristan. Tu, Gracie, îi vei preda căciula și vei spune: *Agent Fanny te salută și îți dorește călătorie plăcută.* Iar tu, Madison, vei spune apoi: *Trăiască echilibrul!* Vă veți aminti?

Amândouă au dat din cap cu entuziasm și au dispărut pe ușă. Am rămas înăuntru, cu Amy, care nu a pus nicio întrebare. În oglinzi – erau imense și aveau rame elegante, aurii – am stabilit că arătam la fel ca întotdeauna, așa, dar nu foarte rău. Totuși, Amy a scos o agrafă din poșeta ei de seară și mi-a aranjat părul.

Tristan și bunicul lui nu se mai aflau în foaier, când am ieșit. Asta m-a întristat puțin. Gracie și Madison mi-au raportat, strălucind, că misiunea fusese îndeplinită cu succes.

— Ar trebui să-ți spunem că...

— Ce, agent Madison?

— Că al treilea ochi vede totul și că lumea îi mulțumește agentei Fanny, a spus Madison. Și că trebuie să lași fereastra deschisă, dacă fiul hotelierului se dovedește un idiot.

— Orice o fi însemnând asta, a comentat Gracie.

— Hm, a făcut Amy, și a sunat exact ca Monsieur Rocher.

Mi-am reluat, mulțumită, locul de pe pervazul din bibliotecă. La bar se cântau deja cântece revoluționare, iar afară, pe terasă, se pregătiseră lampioanele.

— V-ați trezit. Viktor Iegorov era la ușă.

— Ce face Dașa? am întrebat.

— E foarte bine. Viktor Iegorov a mai făcut câțiva pași. Era mult mai palid decât de obicei și avea cearcăne adânci. Vă mulțumesc. Știu că am spus că în acest hotel nu i se poate întâmpla nimănui ceva rău și poate că este adevărat – cel puțin în cele din urmă. S-a aplecat să mă ia de mână. Dar nu fiindcă locul acesta ar fi magic, ci fiindcă oamenii care lucrează aici sunt așa. Cum aș putea să vă mulțumesc? V-ați pus în joc propria viață pentru cea a fiicei mele.

— Am avut și ajutor, am spus eu și m-am prefăcut că nu văd lacrimile care începuseră să îi curgă pe obraji. De la Tristan, de la Ben și... nu i-aș spune tocmai magie, însă... M-am gândit la luminile care reacționaseră nebunește în spălătorie. La umezeala de pe fața mea, când am vrut să intru în magazia pentru schiuri. La faza cu Bradul Semilună. Sau poate da, am murmurat eu.

Viktor Iegorov îmi dăduse drumul mâinii și se uita pe fereastră, în noapte.

— Trebuie să știți că, atunci când am fost aici, la Castelul din nori, cu mulți ani în urmă, nu eram cu mult mai mare decât un copil și eram disperat, a spus el încet. Nu mai voiam să trăiesc. Dar... locul acesta și oamenii săi m-au salvat. Nu doar că m-au oprit din a-mi lua viața, ci mi-au insuflat suficient curaj să mi-o continui. Ceea ce ați făcut astăzi pentru fiica mea nu voi uita niciodată. Aș dori să îmi arăt recunoștința. Dacă există ceva pe care-l pot face pentru dumneavoastră – iar banii nu au nicio importanță – vă rog să îmi spuneți.

Și-a șters lacrimile de pe obraji și mi-a surâs.

Pentru o clipă, m-am simțit prinsă în capcană. Pe de o parte, tocmai ajutasem la ușurarea lui de o piatră prețioasă în valoare de un milion de dolari. Pe de altă parte, nu fusese pentru mine, ci pentru zeița Kali, și, cu puțin noroc, pierderea nu avea să se remarce vreodată.

— Dacă doriți să păstrați acest loc așa cum este acum, atunci puteți face ceva pentru mine, am spus eu, încet. De fapt, nu pentru mine, direct, ci pentru toți cei de aici. Dar pentru asta ar trebui să intrați în industria hotelieră.

— Continuă, a spus Iegorov, iar zâmbetul i s-a adâncit, în timp ce a devenit atent.

— Este încă un secret, însă hotelul e de vânzare. Ar trebui să licitați peste alt cumpărător.

Iegorov a râs.

— Se întâmplă să fie specialitatea mea, a spus. Mă ocup.

Nu m-am îndoit o clipă. O fi avut Burkhardt o valiză plină cu bani murdari și o fi fost uns cu toate alifiile, însă nu avea cum să ridice un deget împotriva unui oligarh rus. Planurile sale de blocuri și magazine de golf s-au dus pe apa sâmbetei în secunda în care Iegorov a părăsit biblioteca, cu pași hotărâți.

În sfârșit, a ajuns și Ben.

Respira ușor întretăiat când a năvălit în bibliotecă.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus el.

— A trebuit să repari un telefon mobil?

A zâmbit.

— Nu. Am discutat cu poliția. Și am mai găsit și ăsta. Și-a tras mâna ascunsă la spate și mi-a arătat ce ținea în ea: pantoful meu. Era pe treptele de la magazia pentru schiuri. Să vedem dacă ți se potrivește, Cenușăreaso.

— Mulțumesc, Alteță. I-am întins piciorul. Delia avea să se topească. Chiar dacă nu era vorba despre vreun condur de sticlă, ci despre unul dintre pantofii de muncă confortabili comandați de domnișoara Müller.

— Vine turnat. Ben a zâmbit iar. Acum putem ieși împreună, înălțăm un lampion și ne punem o dorință. A arătat spre terasă, prin fereastră. Uite, au ieșit și soții Iegorov cu Dașa. Iegorov ținea fetița în brațe. Era adorabilă cu buclele ei și privind cu ochi mari spre cer. Se pare că toate întâmplările serii nu o afectaseră deloc.

— Mi-aș dori ca soții Ludwig să rămână după gratii pentru tot restul vieții, am spus. Apropo, poliția știe că

presupusul inel de logodnă al doamnei Ludwig este, de fapt, parte din răscumpărarea pe care au cerut-o într-un alt caz de răpire?

— Poftim? Inelul cu piatră roz? Cel pe care l-a furat soția oligarhului, iar tu l-ai înapoiat?

Am încuviințat. La un moment dat, trebuia să îi spun lui Ben adevărul despre asta. Dar nu atunci.

— Îl pot folosi ca dovadă.

Ben m-a privit uluit.

— Nu e posibil, fiindcă... Și apoi mi-a spus ce se întâmplase în grajd, după ce o împinsese pe doamna Ludwig la perete, sub amenințarea furcii.

Doamna Ludwig i se păruse, brusc, micuță și fragilă. Deschisese larg ochii și îl implorase, cu o voce foarte delicată, să nu facă nimic, *te rog, te rooog*. Fusese o neînțelegere imensă și el o speria. Apoi începuse să plângă și să se bâlbâie ca îi părea teribil de rău pentru tot.

— Eram atât de furios fiindcă zăceai pe podea din cauza ei și fiindcă trecuseși prin atâtea. Dar nu pot să lovesc bătrâne care imploră, nici măcar dacă sunt Satana în persoană. Așa că am făcut ceva copilăresc: i-am smuls inelul de logodnă și i l-am aruncat afară, în zăpadă, dincolo de poartă. Ca măcar să o rănesc așa. A început imediat să mă insulte, oprindu-se din plâns. Nu ai crede ce colecție de înjurături posedă doamna!

— I-ai aruncat inelul?

Ben a încuviințat, puțin forțat.

— Nu știam că este o dovadă.

— Și că valorează trei milioane de euro, am spus.

— Ce? a oftat Ben. Mâine mergem să îl căutăm, chiar și dacă trebuie să cercetăm fiecare centimetru pătrat. Dar nu avem nevoie de el ca dovadă, fiindcă situația este limpede, iar Pierre și tipul cu mănuși vor completa totul cu mărturiile lor. Haide. Mi-a întins mâna. Să mergem la ceilalți, altfel ratăm lampioanele.

M-am ridicat. Barul era liniștit acum, chiar și pianistul luase o pauză. Dintr-odată, lumina candelabrului s-a stins, cu un oftat moale, iar lumânările din fața ferestrelor au devenit mai strălucitoare. Dar poate că nu era nevoie de asta ca să fie limpede că irosisem deja prea mult timp. M-am apropiat de Ben și i-am înconjurat gâtul cu brațele. La fel ca mine, a părut să creadă că lampioanele mai puteau aștepta. Cu un oftat, m-a tras la pieptul lui și m-a sărutat, intens și tandru.

Sărutul lui Tristan de afară, din zăpadă, o fi fost cel mai incitant de care avusesem parte în viață, însă acesta a fost cel mai frumos. Pur și simplu, sărutul potrivit la momentul potrivit.

CÂTEVA LUNI MAI TÂRZIU

Luna septembrie era preferata mea aici, în munți. Lumina era de o blândețe incredibilă și mângâia verdele pajiștilor alpine, brazii și jnepenii, parcă acoperindu-i cu o pojghiță aurie. Castelul din nori era mai frumos ca niciodată.

Întorcându-mă de la grajduri, unde îi hrănisem pe Gäschdi și pe Wäschdi, m-am oprit să mă uit mai bine la hotel. Îl văzusem pentru prima dată cu un an în urmă. A doua zi împlineam, oficial, un an la castel. Nimeni nu îmi spusese nimic, însă, din felul în care Ben și Monsieur Rocher se opreau brusc, în mijlocul conversației, când apăream eu, sau în care Pavel devia de la subiect, ajunsesem de mult la concluzia că puneau la cale o petrecere surpriză. Hotărâsem să mă prefac că nu știam nimic și să reacționez ca atare.

Evenimentele dramatice din seara de revelion păreau să se fi petrecut în urmă cu o veșnicie, exceptându-l pe bătrânul Stucky, care povestea regulat (cu ochii strălucind bizar) cum îl pusese cu botul pe labe pe domnul Ludwig. Presupusul inel de logodnă al doamnei Ludwig nu reapăruse, în ciuda căutărilor noastre asidue. Sperasem că avea să iasă la iveală când se topea zăpada, însă nimic.

Deși soții Ludwig își retrăseseră mărturisirile, sfătuiți de avocații lor, dovezile fuseseră mai mult decât suficiente ca să îi acuze și să îi arunce la închisoare. La început, nu doriseră să o răpească pe Dașa, ci ținta lor fuseseră Don și valiza cu bani murdari a tatălui său. Doar că, atunci când își dăduseră seama că așa-zișii Smirnovi erau, de fapt, familia oligarhului Iegorov, care deținea una dintre cele mai prețioase bijuterii din lume, renunțaseră la planurile originale și hotărâseră să o răpească pe micuță. Cine știe dacă n-ar fi ieșit ceva cu totul diferit, dacă nu s-ar fi lăsat tentați de lăcomie? Într-un fel sau altul, chestiunea a fost tranșată pentru totdeauna, iar soții Ludwig ajunseseră la închisoare. Iegorov mă îmbrățișa de fiecare dată când venea să urmărească progresul construcției și, de fiecare dată când mă îmbrățișa, plângea. Cred că era în firea rușilor.

Se ținuse de cuvânt și investise în hotel. Roman Montfort se opusese, la început, însă, când își dăduse seama că putea să încheie o afacere mult mai bună (și complet legală) cu Iegorov, decât cu vechiul său amic Burkhardt, și fiindcă, pentru un om ca Montfort, banii primau întotdeauna în fața prieteniei, a semnat înțelegerea. Apoi s-a retras de la hotel și a trecut oficial jumătate din partea lui pe numele lui Ben, pe care Iegorov și retrogradul Rudi îl numiseră manager. În martie, ultima dată când îl văzusem pe tatăl lui Ben, ne anunțase că își părăsea iubita din Sion și se muta la Frankfurt,

cu Mara Matthäus. Relația lor părea să fie serioasă, atât de serioasă, încât își anunțaseră nunta pentru primăvara următoare și doreau să o celebreze la Castelul din nori. Până atunci aveau să se încheie și ultimele lucrări de renovare. Iegorov își dorea să păstreze vechiul șarm al hotelului, însă folosise o grămadă de bani ca să curețe temeinic casa, nu doar în aripile destinate oaspeților, ci până la ultima cămăruță de la mansardă.

Săptămâna trecută, eșafodajul care înconjurase întreaga clădire fusese demontat și totul părea gata, cel puțin pe dinafară.

Aproape că ajunsesem în curtea din față și l-am auzit pe Pavel cântând. Vocea lui răsuna prin ferestrele deschise ale spălătoriei. Era melodia cu un tempo lent a lui Schubert, „Păstorul pe stâncă", în care este vorba despre un păstor care suspină în van după iubita sa, aflată tocmai, hăt, în vale. Dar în loc să cânte *Mă roade o durere adâncă/ Am pierdut orice speranță/ Sunt atât de singur*, Pavel cânta: *Mă rade o durere încă/ Am pierde orice raniță/ Sunt atât de sincer.* Nu voiam să-l întreb ce credea că înseamnă. Refrenul s-a făcut din nou auzit, iar când m-am apropiat de intrare am început să fredonez încet: *Inima trage spre cer cu o putere minunată.*

Cele mai mari schimbări de la Castelul din nori se făcuseră, de fapt, la subsol, însă nu la spălătorie, ci la centrul de wellness. Acolo se afla acum o terasă nouă, cu șezlonguri și cu o piscină exterioară spațioasă. Vechea

pivniță pentru gheață fusese transformată în saună. Domnul Heffelfinger era norocos: Iegorov îi dăduse mână liberă în privința conceptului, iar Stella Iegorov făcuse multe sugestii sau insistase cu măsuri pe care le considera esențiale. Nu doar că venea aici mult mai des, însă spa-ul trebuia să întrunească și exigențele prietenilor săi bogați și iluștri, din toată lumea, care urmau să își petreacă vacanțele aici. De fapt, aveam numeroase rezervări pentru anul următor, iar sărbătorile de Crăciun erau deja complet acoperite încă din aprilie. Spre surprinderea noastră, familia Burkhardt rezervase din nou apartamentul din turn, iar eu chiar așteptam cu interes să îl revăd pe Don Junior – lucru pe care nu l-aș fi crezut. Dar am fost și mai bucuroasă de întoarcerea iminentă a familiei Barnbrooke, în special a lui Gracie, Madison și Amy, cu care ne scriam în mod regulat. Gracie și Madison învățau acum karate și doreau să intre în serviciul de spionaj când se făceau mari.

Uneori mă întrebam dacă Tristan, bunicul lui și colegii lor din societatea secretă, pentru care lucrau, returnaseră într-adevăr piatra din colier complexului indian de temple. Aici, în munți, viața își recăpătase echilibrul. Domnișoara Müller fuma în continuare, în secret, în fiecare seară, un trabuc; Pavel, Monsieur Rocher și bătrânul Stucky jucau skat în fiecare a treia seară de marți, la spălătorie; bucătarul-șef urla în continuare la

personal, iar Madame Cleo ne aproviziona cu suficienți carbohidrați.

Numai Iaromir lipsea. Se dovedise că lucra sub acoperire pentru o agenție de investigații cehă, care dorea să îl acuze pe Burkhardt Senior pentru că deținea instalații de incinerare și procesare a deșeurilor în Cehia, prin care spăla bani. El și domnul Huber, agentul de asigurări care, fără să știe, își distrusese jobul, se cunoșteau de când se pregătiseră împreună la Interpol. De aceea îl vizitase Huber, în aripa destinată personalului, în dimineața în care îl întâlnisem prima dată pe Tristan. Își promiseseră unul altuia să nu își dezvăluie adevăratele identități. Dar fiindcă Burkhardt nu se mai folosea de Castelul din nori ca să își ascundă afacerile ilegale, prezența lui Iaromir devenise redundantă, așa că ne despărțiserăm de el cu inima grea. Sub acoperire sau nu, fusese cel mai bun îngrijitor pe care-l avusese vreodată Castelul din nori. La plecare, ne-a promis că va încerca să ajungă aici în vacanță, cu familia lui.

Șansele ca familia Iegorov să nu observe niciodată că deținea o copie deosebită a colierului original erau la fel de mari ca întotdeauna. Stella Iegorov îl adora mai mult ca niciodată și era convinsă că ea rupsese blestemul care plana asupra diamantului Nadejda.

Am trecut prin ușa rotativă și am străbătut încet foaierul, i-am făcut semn din cap lui Denise, de la recepție, am mângâiat Pisica Interzisă care, teoretic, nu mai era

interzisă, și am stabilit să mă întâlnesc cu Monsieur Rocher la ora patru, să bem un cappuccino.

Sus, în cameră, am deschis larg geamul și am așteptat să ajungă cei șapte Hugo. Nu mai locuiam în cămăruța de la mansardă, care, la fel ca toate camerele din aripa de sud, tocmai fusese renovată, ci împreună cu Ben, în camera 210. Era o cameră pe colț, cu balcon și ferestre care dădeau spre sud, spre valea de la poalele vârfurilor de peste 4 000 de metri, și spre vest, adică spre prietenul meu, Bradul Semilună. Abia așteptam să aprindem focul în șemineu, când se răcea. Domnișoara Müller și echipa ei fuseseră sfătuite să treacă peste camera noastră – preferam să separăm lucrurile. Ar fi fost ciudat ca ea să facă patul în care eu și Ben dormeam împreună, mai ales că era, în continuare, la fel de strictă cu mine. Însă nu ar fi putut găsi cusur în felul în care făceam patul; îmi puneam chiar și două tablete de ciocolată pe pernă, în fiecare seară.

Uneori îmi era puțin dor de cămăruța mea și de linia moartă. Poate că eu și Ben am fi putut elibera, temporar, camera 210, pentru oaspeți, de Crăciun. Era, în fond, una dintre cele mai plăcute din hotel. Părinții mei, care urmau să ne viziteze, împreună cu frații mei, în vacanța de toamnă, primiseră de la Ben apartamentul din turn. Era puțin agitat, făcându-și griji că părinții mei nu aveau să-l placă. În privința asta am putut să îl liniștesc, fiindcă, mai întâi, avea diplomă de absolvire a liceului, și apoi

mama mea urma să fie încântată că, grație lui Iegorov, totul fusese renovat ecologic și sustenabil. Și, în al treilea rând, oricum nu îmi păsa deloc ce credeau părinții mei despre Ben.

Delia mă vizitase imediat după absolvire și, deși hotelul era un șantier, îi plăcuse atât de mult, încât aproape că își anulase anul ca *au-pair* în America. Acum îmi trimitea aceleași mesaje vesele din Wyoming.

Un lucru ne uimea încă pe Ben și pe mine: ajutorul de la bucătărie cu care avusesem memorabila conversație despre inimi din lift. Fusese aceeași fată care-l împiedicase pe Ben să alerge la subsol, în seara de Anul Nou, și îl trimisese la Bradul Semilună. Ben își amintea încă cerceii ei în formă de lacrimă. Altfel, descrierea coincidea cu ce îmi aminteam eu despre ea. Chestia ciudată era că nimeni altcineva nu părea să o recunoască. Nu fusese niciodată văzută la bucătărie, iar Ben, căruia i-ar fi plăcut să îi mulțumească pentru ajutor, o căutase în toate dosarele personalului, însă degeaba. Era de parcă nici nu ar fi existat vreodată, iar eu eram înclinată să cred că avusesem plăcerea de a o cunoaște pe Doamna Albă.

Un croncănit m-a smuls din reverie. Ca de obicei, nu durase mult ca cei șapte Hugo să aterizeze pe pervaz și să găsească chiflele. Din nefericire, încă nu învățaseră să vorbească, însă Hugo Cleptomanul era așa de blând acum, că se lăsa mângâiat.

După ce au mâncat pâinea, s-au ridicat în aer, unul după altul. Mai întâi Hugo Bănuitorul, apoi Melancolicul și, la sfârșit, Cleptomanul. Dar, chiar când am vrut să închid din nou fereastra, a apărut iar și a țopăit spre mine, cu capul înclinat. Avea ceva strălucitor în cioc și m-a privit parcă îndemnându-mă.

Am întins mâna, iar el mi-a pus acel obiect strălucitor în palmă, cu un cârâit mândru. Am avut nevoie de o secundă să îmi dau seama ce era. Am respirat scurt. Platina era de un alb-argintiu curat, iar piatra rozalie strălucea de parcă tocmai ar fi ieșit din mâinile bijutierului.

În cele din urmă, revenise, închizând și ultimul cerc.

Hugo Cleptomanul returnase inelul de logodnă pierdut al doamnei Ludwig.

DIRECTORAT

PERSONALUL HOTELULUI:

Fanny Funke, 17, din Achim, de lângă Bremen, a renunțat la școală și este o persoană foarte curioasă.

Ben Montfort, 18, intern la Castelul din nori, fiul lui Roman Montfort, unul dintre proprietarii hotelului.

Roman Montfort, proprietar al hotelului, răsuflat.

Rudi Montfort, proprietar al hotelului, retrograd.

Monsieur Rocher, concierge la Castelul din nori. Sufletul Castelului. Prenumele său este Petrus.

Pisica Interzisă se numește așa fiindcă animalele de companie nu sunt permise la hotel. Până și Rainer Maria Rilke ar fi mângâiat-o, în timp ce își rumega poeziile.

Domnișoara Müller, 42, cameristă subțire și austeră de la Castelul din nori, discretă și atât de subtilă, încât nici nu o vezi pe holuri. Jură că toate pământufurile au pene de struț și o disprețuiește pe Madame Cleo fiindcă strecoară *petit fours* pretențioase personalului. Știe chiar și numărul de calorii din castraveți.

Hortensia, Camille și *Ava* sunt de la Școala Hotelieră din Lausanne și au fost angajate de domnișoara Müller ca asistente pe etaj pentru perioada Crăciunului.

Domnișoara este mătușa lui Camille. Au cele mai josnice instincte ale hienelor pătate, iar împreună vânează cu plăcere antilope gnu.

I-am-Uitat-Numele face și ea parte din haita hienelor. Nici Fanny, nici autoarea nu pot să-și amintească numele ei. Dacă doriți să îl cunoașteți, îl puteți întreba pe Ben sau pe Monsieur Rocher.

Nico, 19, paj, își dorea licența în managementul hotelier, dar a primit doar o uniformă de paj extrem de caraghioasă și multă ironie.

Jonas, 19, paj, are, spre deosebire de prietenul său, Nico, licența în managementul hotelier, fiindcă și-a purtat uniforma cu mai multă demnitate decât prietenul lui și s-a comportat exemplar.

Iaromir Novak, ceh, muncitor neobosit la Castelul din nori, îi este foarte dor de soția și de copiii lui.

Pavel, bulgar, tatuat pe întregul corp și regele spălătoriei. Arată înspăimântător, însă este la fel de prietenos ca o lamă. Nu poate trăi fără tartă cu măr și scorțișoară, Isus și *Flautul fermecat*.

Bătrânul Stucky – foarte, foarte străvechi. Stucky este fantoma hotelului. Madame Cleo coace pentru el brioșe extrapufoase, pe care să le poată mesteca și fără dinți. Deviza vieții sale: *Am trăʼt deja șieva mai râău*.

Moser-Anni – foarte, foarte străveche și ea. Totuși ar putea învinge mopsul familiei von Dietrichstein la cursa de 100 de metri și este cea mai bună cameristă din lume.

Gäschdi & Wäschdi (de fapt Gest Grandios și Vestă Vetustă), doi cai din rasa Noriker. Nu prea înțeleg dialectul elvețian lipsit de dinți, vorbit de bătrânul Stucky, fiindcă sunt din Austria, însă îl iubesc la nebunie.

Manuel Heffelfinger, manager al centrului de wellness, aflat în cel mai prost moment al carierei. Asta nu o poate ascunde nici măcar masca lui pe bază de alge, rețetă proprie, pe care și-o aplică în fiecare dimineață.

Le Chef, bucătar-șef temut la Castelul din nori, care pune bucuros pe grătar ajutoarele și le servește apoi la prânz Animalelor de Companie Interzise.

Madame Cleo, patiseră celebră a Castelului din nori, fanatică a deserturilor, zeița eclerurilor, *petit fours*, macarons... Madame Cleo este un superlativ în sine.

Pierre, 22, tânăr bucătar și barman la Castelul din nori. Rezistă zilnic abuzurilor lui Le Chef și îi păstrează lui Fanny cele mai gustoase chestii. Este mereu surprins.

Carolin Imhoff, educatoare, cea mai curajoasă femeie din lume.

Pianistul de la bar a dus un război amarnic împotriva companiei sale de asigurări pentru sănătate, care nu a vrut să îi recunoască țiuitul urechilor, căpătat în timp ce cânta „Last Christmas", ca boală profesională.

Denise de la recepție este, de fapt, în concediu.

Manfred aproape că a găsit un inel, însă nu tocmai.

Berta Obosita, 34, mașină de spălat în care Gracie, Amy, Madison și bebelușul Emma ar încăpea lejer, laolaltă.

Trulla Grasa, 35, masă de călcat, la care s-a ars Fanny în prima zi; mai târziu au devenit prietene.

OASPEȚII DE LA CASTELUL DIN NORI:

Tristan Brown, 19, pare desprins dintr-o pictură, atât este de frumos. Mai are și alte talente.

Don Burkhardt Junior, 9, drac împielițat din Zürich, poate face să plângă bărbați în toată firea.

Don Burkhardt Senior, boss al mafiei gunoaielor, distruge pe toată lumea care nu ia poziție de *la loc, comanda.*

Doamna Burkhardt se teme atât de mult de soțul și de fiul său, încât preferă să rămână în separeul întunecat din marele apartament din turn și să sufere de migrenă.

Viktor Iegorov (alias Viktor Smirnov), oligarh rus putred de bogat (vezi și „pleonasm"), are o relație specială cu Castelul din nori.

Stella Iegorov (alias Stella Smirnov), soție de oligarh rus putred de bogat, ar prefera să fie la Paris sau Saint Moritz.

Dașa Iegorov, 4, fetița acestui cuplu nepotrivit, îl preferă pe tatăl ei. Va dezvolta, ulterior, un gust deosebit

pentru îmbrăcăminte, fiindcă până și scutecele i-au fost create de Christian Dior.

Alexander Huber, domn care locuiește singur în camera 117 și are o armă.

Profesorul Brown, 69, istoric de artă și expert în bijuterii. Bunicul lui Tristan Brown. Pe bune.

Baroana Kugellager, patroană a artelor, bogată, al cărei nume adevărat este disponibil la recepție. În fiecare an stă cu un alt iubit, mult mai tânăr, la Castelul din nori, în perioada Crăciunului.

Autorul de thrillere, soția sa și cei doi fii, Elias și Anton, sunt o familie minunată, foarte unită, cu aplecare spre discuțiile pe teme însângerate. Fiindcă este vegetarian convins, reprezintă o provocare pentru bucătărie.

Farmacistul, soția lui și fiica, Fee, care nu poate să scape de o răceală oribilă. Cei trei locuiesc în apartamentul Faberge.

Mara Matthäus, fostă patinatoare care, în 1992, la Jocurile Olimpice, și-a atacat concurenta americană cu un tub de fixativ, după ce câștigase doar medalia de argint (după cele 16 medalii de aur câștigate deja la JO și CM). Își câștigă existența ca moderatoare, autoare de cărți și dresoare de câini.

Politiciana elvețiană din camera 206 ar fi preferat să se afle mai des în lumina reflectoarelor, însă editorul i-a tăiat frecvent momentele.

Doi pudeli, un mops și *un cățeluș de buzunar* (alias Animalele de Companie Interzise): fiindcă aparțin

Marei Matthäus, familiei von Dietrichstein și Stellei Iegorov, nu li se aplică interdicția privind animalele de companie.

Big Daddy Barnbrooke, mogul al textilelor din Charleston, South Carolina.

Doamna Barnbrooke, soția lui.

Hank și *Lucille Barnbrooke*, fiul și nora lui Big Daddy și ai doamnei Barnbrooke, părinții lui Harper, Gretchen și Claus.

Tom și *Barbra Barnbrooke*, al doilea fiu și a doua noră ai lui Big Daddy și ai doamnei Barnbrooke, părinții Ellei, lui Amy, Jacob, Madison și Gracie.

Harper și *Jeremy Barnbrooke-James*, fiica cea mare a lui Hank și soțul ei.

Ella și *Gretchen* (se pronunță *Grätschn*) Barnbrooke, 17, verișoare, adevărate frumuseți din sud, mai rele decât surorile vitrege ale Cenușăresei și decât Scarlett O'Hara.

Amy Barnbrooke, 15, poate fi găsită la bibliotecă sau în colțuri și nișe ale Castelului din nori, cu o carte în mână. Va deveni prietena lui Fanny.

Madison Barnbrooke, 10, nu este cu nimic mai prejos decât sora sa, Ella, în ceea ce privește ironia, însă este mult, mult mai drăguță.

Gracie Barnbrooke, 8, îi place să poarte căciuli și este plină de resurse. Ce nu bănuiește încă nimeni este că micuța Gracie va deveni o frumusețe angelică, se va căsători cu un bărbat chipeș ca un demon (pe care l-a cunoscut, cândva, în condiții speciale,

într-un hotel elvețian) și vor trăi împreună până la finalul vieților lor lungi și foarte fericite.

Aiden Barnbrooke, 18, are o deficiență de auz și este fiul adoptiv al lui Big Daddy Barnbrooke și al doamnei Barnbrooke. Este legat de o prietenie profundă și îndelungă cu Amy Barnbrooke, dar nu își poate controla nepoatele diabolice (a se pronunța Ella și Gretchen).

Claus și *Jacob Barnbrooke*, 17 și 12 ani, verișori, joacă hochei pe gheață și fac schi.

Bebe Emma, 0, fiica lui Harper și Jeremy Barnbrooke-James, cel mai tânăr vlăstar al clanului Barnbrooke și prima strănepoată a lui Big Daddy. În mare parte, doarme.

Doamna von Dietrichstein și *domnul von Dietrichstein*, experți în familiile nobile și jurnaliști independenți. Nu au copii, dar au un mops. Doar Don Junior și Monsieur Rocher le cunosc prenumele.

Cuplul în vârstă, Ludwig, are o poveste foarte romantică, îndrăgită până la lacrimi, nu doar de Fanny, și a economisit o viață ca să-și permită cazarea la Castelul din nori. Doamna Ludwig este cel puțin la fel de curioasă ca Fanny și Pisica Interzisă la un loc, iar asta înseamnă ceva!

Faimosul actor britanic, peste 60, nu a jucat niciodată un rol principal.

Gemenii Bauer (pentru toți cei care nu și-i pot aminti, și pentru Fanny, în caz că dorește asta: numele lor

sunt JAYDEN și ASH Bauer din Limburg an der Lahn) pleacă de la început. Ash Bauer va deveni mai târziu un poet cunoscut. Cine dorește să știe ce s-a întâmplat cu Jayden să se uite sub Zinalrothorn.

Părinții Bauer nu fac nimic.

Leon (de fapt, Lev) Theremin a inventat, în 1920, un instrument muzical electronic, care a fost numit după el – theremin. În timpul turneului său mondial, a fost cazat la Castelul din nori. În onoarea lui, un apartament a fost numit după el.

Rainer Maria Rilke (1875—1926), poet, cândva oaspete al Castelului din nori (la fel ca Otfried Preußler, Jascha Heifetz, Elisabeth Schwarzkopf, Henry Kissinger și Liz Taylor (ultima, însă, fără Richard Burton).

Doamna Albă, de asemenea musafiră la Castelul din nori, dacă doriți, însă zvonurile vorbesc despre o femeie tânără, frumoasă, proaspăt căsătorită, despre care se spune că ar fi căzut de la fereastra apartamentului din turn, în 1912, fiindcă era îndrăgostită în secret de un bărbat însurat. Se mai spune că li se arată tuturor celor care suferă din dragoste.

Doamna din camera 303 a venit la Castelul din nori fiindcă a aflat despre el de la autorul de thrillere, după ce a stat lângă acesta la Târgul de Carte din Frankfurt. Din păcate, cartea ei nu iese din cameră, fiindcă nu își poate respecta termenele. Din milă, Madame Cleo, care este superperfecționistă, îi aduce ocazional florentine mititele, ciocolățele

Valrhona și căpșune oribil de scumpe din soiul japonez Semibikiya Queen.

CINE MAI APARE:

Hugo Atotdevoratorul, Hugo Dolofanul, Hugo Bănuitorul, Hugo Cleptomanul, Hugo Melancolicul, Hugo Un-Picior, Hugo Săltărețul, stăncuțe foarte istețe, cu nume grăitoare.

Cablul mort, prima conductă de încălzire din istoria literaturii care joacă un rol important.

Mama Funke, profesoară de istoria artelor și cea care îi crește cu mare atenție pe Finn și pe Leon Funke, frățiorii lui Fanny. Experiența cu copiii a fost singurul motiv pentru care Fanny a primit jobul la Castel.

Delia, 17, cea mai bună prietenă a lui Fanny, care locuiește în Achim, lângă Bremen, și este foarte stresată de bacalaureat.

Paul Ofensatul, ex-prieten din copilărie al Deliei, care nu are ce căuta în această listă de personaje, ci ține de departamentul „personaje complet inutile pentru intrigă". Împarte compartimentul cu bărbatul politicienei elvețiene, din camera 216, și cu Clive Christian.

Isus și *Mahatma Gandhi*, mereu adecvați ca modele, și *Lukas, tipul cu mănuși, deloc adecvat ca model.*

35 camere și apartamente, printre care apartamentul mic și apartamentul mare din turn, apartamentul Theremin (de altfel, oribil), apartamentul Faberge, camera 203, care nu este o cameră, o sală de bal, un restaurant, un centru de wellness, a cărui piscină nu este suficient de adâncă încât managerul să se poată îneca în ea de rușine, o spălătorie, pivnițe ascunse, grajduri și...

Trei vârfuri de peste 4 000 de metri, cu frumoasele nume Obergabelhorn, Dent Blanche și Zinalrothorn. Într-o zi, de pe ultimul va cădea Jayden Bauer, din Limburg an der Lahn, o cădere groaznică căreia îi va supraviețui miraculos, deși nu i s-a deschis parapanta.

GLOSAR

tulire(a): un cuvânt drăguț, chiar și numai pentru că poate fi pronunțat peltic; oficial, un cuvânt fără origine definită, care se folosește cu sensul de „a o lua la sănătoasa"; probabil provine dintr-un dialect din Germania; se pare că au existat niște strămoși ai vandalilor care, în cursul uneia dintre nenumăratele migrații în direcția Galia, s-au îndreptat spre o așezare ai cărei localnici aveau multe „l"-uri în nume.

ritual de curtare: face parte din mereu uimitorul repertoriu al lui Don Junior; este vorba despre preludiul a două... ăăă... ființe care doresc să devină pereche; sperăm, de fapt, că Don îl cunoaște din lexiconul său de bază, de la rubrica „Animale și natură".

brioșă: coptură franțuzească senzațională, cu mult unt și multe ouă; când o vede, domnișoara Müller spune mereu (pălind): În fiecare femeie se ascunde o bucată de aluat – *trebuie să eviți cu orice preț să se umfle.*

șezlong: pronunție – cum se scrie; un soi de jumătate-de-canapea sau de scaun lung, în orice caz este super să te întinzi pe el.

chamois, le: în franceză, capră

concierge: în mod tradițional, *concierge* (în orig. din limba franceză) sau portarul oferă, în hotelurile de lux, „un serviciu excelent, excepțional, cu scopul satisfacției clientului"; în traducere, asta înseamnă că tipul știe ce trebuie făcut pentru a călări cu regina, că, totuși, Kurt Cobain nu a murit (și poate da un concert privat în apartament), și cum se numește copilul nenăscut.

loja portarului: în câteva hoteluri, ca și în Castelul din nori, portarul are propriul spațiu, pe care vi-l puteți imagina ca pe un chioșc în foaier, doar că, acolo, la cerere, pe lângă ziare și cărți poștale, sunt disponibile și sfaturi bune sau tablete antimigrenă.

epolet: decorație pentru umeri, cusută pe uniforme; poate fi folosit și drept cuvânt de insultă, când nu îți vine altceva în minte; *Ești așa un epolet* face adresantul să se gândească serios la concept.

etichetă: reguli de bună purtare; a nu se confunda cu acele hârtii cu prețuri pe care nu le poți desprinde de lucruri oricât de mult ai încerca.

capră(a): animal timid, pe care-l întâlnești uneori în munți și apoi îl invidiezi, fiindcă, pe lângă faptul că sare de pe un picior pe altul, peste lemn și piatră, nu pare să cunoască febra musculară; dacă doriți să luați o pauză fără să vă pierdeți respectul

camarazilor de plimbare, vă puteți opri și o puteți cita pe domnișoara Müller: *Chamois sunt mamifere montane, cu coarne. Se cațără excelent și, cândva, numele lor se scria cu -e.*

hotentoți: un termen extrem de incorect din punct de vedere politic! – probabil inventat în secolul al XVII-lea de navigatorii care au aruncat ancora în zona a ceea ce azi numim Africa de Sud; navigatorii au numit localnicii cu acest cuvânt nefericit, acesta fiind totuși unul dintre cele mai inofensive lucruri pe care li le-au făcut.

umidor: dulăpior special pentru păstrarea trabucurilor; dispune de un sistem de umezire.

investitor: o persoană care deține capital sau, mai precis: bagă cărbuni, însă vrea să decidă cursul acțiunii.

registru: de pe vremea în care încă nu fusese inventat online bankingul, așa că trebuiau ținute registre contabile; cine avea multe cifre înscrise „pe caiet" avea datorii; mai târziu, „a da pe caiet" a căpătat sensul de „a da pe datorie".

Leviticul: explicația acestui cuvânt poate fi integrată în mod splendid la o petrecere, când atmosfera trenează; vă puneți ochelarii de tocilar, vi-i aranjați și întrebați: *Ia spune, ești fan al celei de-a treia cărți a lui Moise – anume Leviticul? Știai că în mănăstirile din secolul al VIII-lea era folosit ca model pentru predicile preoților?* (Vă rog să vă folosiți de expresie doar dacă sunteți sigur(ă) că nu mai doriți să vă revedeți partenerul de discuție.)

a etala fasolele: autoarea și-a dorit dintotdeauna să folosească această expresie; probabil înseamnă „a te holba prostește", însă, de fapt, nimeni nu știe cum arată aceste fasole și de ce sunt folosite pentru a arăta stupid; din păcate, fasolea își croiește cu greu drum în limba de zi cu zi.

olfactiv: din latină *olfacere*, a mirosi; se referă la simțul mirosului.

oligarh: un magnat al economiei, care se folosește de bogăția și de puterea sa politică pentru a obține avantaje proprii; nu este neapărat necesar să fie rus, dar se folosește astăzi astfel, vezi „pleonasm".

oul Onsei: este considerat oul perfect; provine din Japonia și este obținut prin denaturarea unei proteine numite conalbumin, la 64,5 °C. Altă întrebare?

patiseră(a): orice descriere pare mult prea profană în privința acestei profesii; se mai poate folosi și „cofetară" sau „coptăreasă", însă asta sună mai degrabă a checul de Crăciun făcut de bunica Funke, decât a operele de artă zaharisite și eterice pregătite ca prin magie de Madame Cleo.

petit four: în traducere liberă din franceză, „cuptor mic"; nu are nicio legătură, este doar o delicatesă mică, delicioasă.

pleonasm: cu asta puteți excela la lecțiile de limbă; practic, reprezintă repetarea unui sens sau o acumulare superfluă de cuvinte cu același sens; exemplele sunt: o minge rotundă, un alergător rapid; se poate folosi ca figură de stil; dar, dragă Fanny, un oligarh nu

e întotdeauna rus, chiar dacă tu așa crezi, așa că „oligarh rus" nu este pleonasm.

plapumă: o cuvertură de pat foarte moale, extraordinar de călduroasă. (Dacă nu este foarte moale, extraordinar de călduroasă, se califică doar ca pătură obișnuită.)

draperie: perdea mai groasă, la Castelul din nori este adesea din mătase.

noaptea grea: credință populară străveche, prin care aproape la fel de străvechiul Stucky înțelege noaptea de la cumpăna dintre ani, în care spiritele rele și alte lucruri asemănătoare își țes țele malefice; sora lui Stucky recomandă să nu puneți rufe la uscat în aceste nopți (probabil fiindcă spiritele s-ar putea încâlci în ele), asta dacă o puteți evita pe domnișoara Müller.

prăjiturele curcubeu: vom evita transcrierea unei rețete exacte, altfel, confruntată cu această abominație culinară, Madame Cleo ar încerca să fugă din carte, și nu ne putem permite una ca asta.

vacă proastă rubarbă: parte dintr-un limbaj secret; semnificația precisă nu poate fi redată, din păcate, fiindcă altfel nu ar mai fi vorba despre un limbaj secret, nu?

a avea de-a face cu: dicționarul spune că ar însemna să faci un lucru de manieră jucăușă, mai degrabă decât serios, sau să flirtezi.

calendar culinar: aici, autoarea și editoarea nu s-au înțeles asupra existenței acestui cuvânt; probabil fiecare

familie îl numește altfel – oricum este un soi de caiet principal pentru toate delicatesele pe care le primești în zilele de sărbătoare.

tiară: coroană purtată de fetițe, de fete mai mari și de Papă.

vandali: vandalii au fost, de fapt, un popor germanic care, în Antichitatea târzie, a invadat Imperiul Roman; folosirea cuvântului în termenii de azi are puține temeiuri istorice, însă, dacă doriți să aflați mai multe, adresați-vă unui profesor de istorie, care vă va ține un discurs plin de entuziasm.

vestibul: anticameră sau sală de intrare.

MULȚUMIRI

(Știu că nu mai e loc și nici timp nu mai am. Dar va fi rapid.
Poate dacă se tipărește foarte, foarte mărunt?)

Tuturor celor de la Editura Fischer, care s-au implicat și încă se implică atât de răbdători și de entuziaști în „Castelul din nori", și în special Ingăi Lichtenberg, care a renunțat adesea la weekenduri și a dat dovadă de o flexibilitate aparte.

Evei Schöffmann-Davidov, pentru minunata copertă.

Claudiei, ruda mea elvețiană, care ar fi trebuit să îmi traducă replicile bătrânului Stucky, însă căreia i s-a părut atât de special dialectul, încât i-a transferat misiunea prietenului său, Thomas – vă mulțumesc amândurora! (Și deja mă bucur de lectura din Brig: *Ich Üsserschwiitzer, ich.*)

Lui Christiane Düring, pentru toate orele de lectură, ziua, noaptea, în tren, pentru registrul de personaje și pentru glosar.

Prietenei mele Katharina, căreia m-am plâns întotdeauna – și de asta e nevoie, din când în când.

Tuturor cititorilor și cititoarelor care mi-au dat motivația să scriu, prin bucuria, interesul lor și pentru popularitatea pe care mi-au creat-o.

Am uitat oare pe cineva? Posibil. Dar mi se smulge deja tastatura din mână și weäölxyckkvjklvgdfj...

KERSTIN GIER

CASTELUL DIN NORI

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Un loc magic în mijlocul norilor.
O eroină puțin prea curioasă care pornește în aventura vieții sale.

„Am rămas încremenită în dulap,
minute bune după ce vocile și pașii
lor se pierduseră. Mi-am dat seama
că inima îmi bătea cu putere.
Aveam senzația că nu mai aveam aer.
Am împins ușa dulapului cu mare atenție
și am ieșit din ascunzătoare. Am observat
prea târziu că în fața mea se afla cineva.
— Ia te uită, a spus, în engleză.
O cameristă într-un dulap."

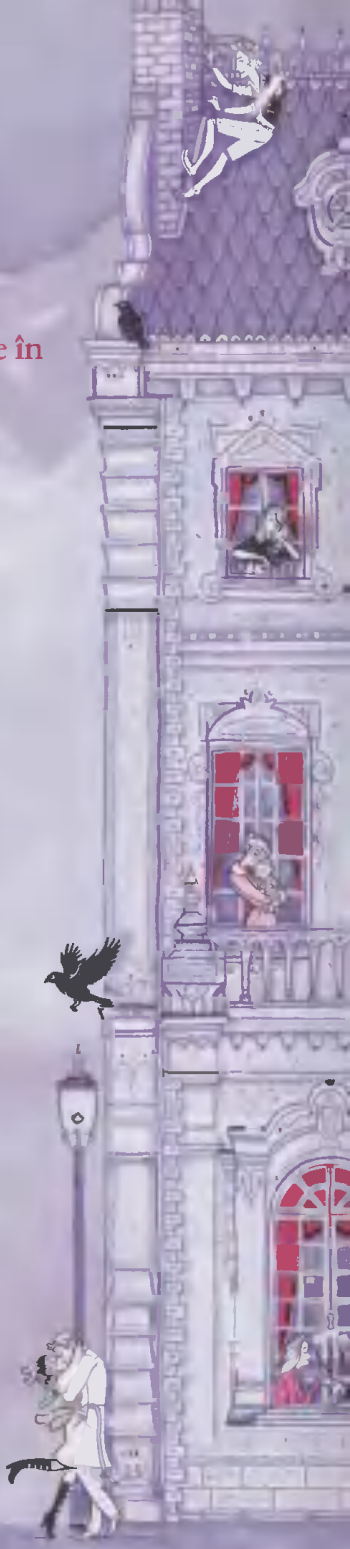

www.edituradph.ro
ISBN 978-606-048-129-4